

Giới thiệu Hoàng Thượng Tình Nhân

Người edit: Tuyết Băng Nhi

Hắn này nữ mưu thần mỹ mạo tượng tiên tử, ý nghĩ lại thông minh vô cùng,

Cổ tình nàng chán ghét hậu cung âm hiểm tranh thủ tình cảm,

Lần đầu gặp mặt liền lợi dụng của nàng tài trí cùng hắn đã tâm lớn mật tính kế hắn,

Cứng rắn buộc hắn thề vĩnh viễn không nạp nàng vào cung,

Nay, hắn đối với lời thề thật sự là hối hận phải chết,

Nhân nàng trong khung đơn độc thuần, ấm áp thật sự rất làm người ta tưởng có được nàng,

Ai nha, lời hứa liền tạm thời phóng một bên, giấu lại như thế nào truy thê có vẻ trọng yếu,

Từ triều lạn đánh thêm nguyên ý giải tán hậu cung chiêu này tựa hồ hữu hiệu,

Nàng rốt cục sẽ vì hắn lâm hạnh cái khác nữ nhân nghe đồn ăn vị,

Còn chủ động nhiệt tình cùng hắn cùng một đêm, nghĩ đến cái này lưỡng tình tương duyệt,

Nàng lại nhận định hắn hội dùng để vương quyền lực trói buộc nàng mà nhấn tâm đào tẩu,

Hảo, nếu nàng trong lòng hắn là loại này bá đạo hình tượng,

Kia hắn liền như của nàng nguyên phối ra binh mã đuổi bắt nàng,

Làm cho nàng biết, đời này, nàng mơ tưởng rồi đi tay hắn lòng bàn tay!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Cảnh Liệt Đế đăng cơ, đầu đội thúc phát khám bảo tử kim quan, mặc Long bào, đứng trên Kim Loan Phụng, cùng cả triều văn võ đại thần ăn mừng sinh thần 23 tuổi của hắn.

Nhiều cô gái dáng vẻ thướt tha bắt đầu múa, nhưng Cảnh Liệt Đế ngồi trên Long ý nhìn thấy các nàng cũng thêm liếc mắt, hai mắt vẫn chăm chú nhìn ly rượu hoàng kim trên tay, nhìn như không chút để ý, cả triều đình ngồi trên ghế mà trong lòng cảm thấy lo sợ, âm thầm phỏng đoán tâm tình Hoàng thượng, dù sao hắn cũng là người giết người không chớp mắt, Tà hoàng – Ngao Trinh

Cứ nghe chuyện Cảnh Liệt Đế — Ngao Trinh ba tuổi khắc chết mẹ đẻ, mười hai tuổi chính tay đâm chết tứ hoàng tử Ngao Dụ, mười bốn tuổi khi âm mưu tấn sử, đem thất hoàng tử Ngao Tề đưa lên hoàng tuyền (y là đem giết chết ấy).

Khi mười lăm tuổi thì hắn không để ý đến cốt nhục thâm tình, kiên quyết đòi Hoàng đế nhường Long ý, ba ngày sau, người khác phát hiện Hoàng đế chết trong tắm cung. Mười sáu tuổi đăng cơ xưng đế, tự phong Cảnh Liệt đế.

Sau đó không lâu, hậu cung phát sinh cớ án làm cho người khác không thể không sợ. Nay khởi án tử không chỉ có suýt nữa hại chết đương kim thiên tử, tra rõ hung thủ sau, phát hiện sở đề cập đến nhân sĩ, từ hoàng hậu quý phi, cho tới cung nữ thái giám, từng người đều là thê thiếp đã hầu hạ Tiên hoàng.

Hoàng Thượng giận dữ nghiêm trị, toàn bộ hậu cung phi tử không ai may mắn thoát khỏi, khả cự sự phát đến bây giờ không đến nửa tháng, Hoàng Thượng liền giống như người không có việc gì xảy ra, giống trống khua chiêng mệnh triều thần đến tham dự yến tiệc mừng sinh thần của hắn

Vũ khúc ca múa vừa xong, đương triều một người dưới vạn nhân phía trên quốc sư Ân Thái Cực liền rất đầy đặn bụng, chậm quá đứng dậy, giọng lên ly rượu, “Đại Thịnh nay quốc thái dân an, quả thật nhờ vào phúc của Hoàng thượng, hôm nay là sinh thần của Hoàng thượng, lão thần tại đây chúc bệ hạ vạn thọ vô cương.”

Mọi người gặp quốc sư dẫn đầu đứng dậy kính rượu, lập tức đều đứng dậy chúc.

Ngao Trinh ngồi trên long ý mỉm cười, tao nhã giờ ly rượu lên đáp lễ.

Mà một ít quan viên hiểu được đạo làm quan, nhân cơ hội này dâng lên những món vật phẩm quý giá, tranh thủ chiếm lấy cảm tình của Thiên tử.

Đến phiên Ân Thái Cực dâng lễ vật lên, chỉ thấy hắn đứng dậy vỗ hai tay, tiểu thái giám lập tức xoay người xuất môn, không bao lâu, một đám thân áo trắng cô gái nối đuôi nhau nhập điện, người người đáng người xinh đẹp, khí chất thoát tục.

Ân Thái Cực hướng tới Hoàng Thượng mỉm cười khom người thi lễ, “Bệ hạ, nay hậu cung không có một bóng người, vì sử Đại Thịnh hoàng tộc con cháu thịnh vượng, lão thần riêng phân phó các nơi quan viên đem trong nhà ái nữ đưa vào trong triều, lấy cung bệ hạ phong phú hậu cung.”

Nói xong, hắn sắc mặt đắc ý huy xuống tay cánh tay, chỉ thấy đám kia áo trắng cô gái phình thụt tha đình quý phục cho.

Điện thượng có nhân tưởng hướng lên trên đi đại thần giai âm thầm bóp cổ tay. Vì sao, thật không ngờ lại có thứ lễ vật này?

Nay hậu cung thùng rỗng kêu to, mà bọn họ một mặt lo lắng Hoàng Thượng vẫn đang đặt mình trong hậu cung nữ tử gây sóng gió bóng ma bên trong, đồ đã quên Hoàng Thượng dù sao cũng là nam tử trưởng thành, ngày thường lý vẫn có phóng thích mưa móc chỉ nhu.

Ngao Trinh ngồi trên long ý, một tay nâng ly rượu, một tay vuốt cằm, mắt lé nghề điện thượng quý này cô gái.

“Quốc sư thật có lòng.” Hắn khẽ cười một tiếng, ngẩng đầu đem rượu uống cạn, ông tay áo khinh huy, “Bình thân đi, đứng lên cho trẫm nhìn một cái.”

Ân Thái Cực tâm hi, chạy nhanh mệnh lệnh các thiếu nữ đứng dậy chia làm hai sắp xếp, tả hữu các năm tên.

Cô gái đầu tiên cúi đầu, “Tiểu nữ tử họ Triệu danh Như Yên, Tàn Châu Ngự Sử thứ nữ, năm nay mười sáu tuổi, thiện nữ hồng, tranh chữ, tinh thông thi từ cầm kỳ.....”

Sau khi tự giới thiệu, lại khom người, dáng vẻ của vị tiểu thư này phải nói là vô cùng nhuần nhuyễn

Ngao Trinh vẫn như trước, chậm chậm thưởng thức ly rượu, tựa hồ vẫn chưa đem nữ tử đa tài này vào trong mắt

Mồ ta đối Ân Thái Cực này cử không cho là đúng thần tử, trong lòng không khỏi trào phúng. Mọi người đều biết, đương kim thiên tử quyền cao mà không nặng sắc, cho dù hậu cung từng mỹ nữ vô số, phát sinh hạ cô án, hắn có thể không lưu tình chút nào lập tức đem toàn bộ hậu cung diệt trừ, bởi vậy có thể thấy được đốm.

Nữ tử thứ hai tiến lên gọi là Đường Bích Nhi, có ông là quan lớn trong triều, cùng Ân Thái Cực giao tình thậm độc.

Nữ tử thứ 3 lại có một sắc đẹp động lòng người, hơn nữa lại có thể một tay đàn hát, một tay họa .

Đáng tiếc, vị hoàng đế trẻ ngồi trên long ý từ đầu đến cuối vẫn duy trì một tư thái duy nhất, trong mắt cũng không có bởi vì này chút thoát tục nữ tử xuất hiện mà quật khởi nửa phần gọn sóng.

Ở mau gặp qua sở hữu cô gái tiên, hắn rút cục có loại muốn đánh ngáp dục vọng.

Thân là vua của một nước, đời này gặp qua nhiều nhất, chỉ sợ cũng là mỹ nhân, mà trước mắt này đó nữ tử đang tìm thường dân chúng trong mắt có lẽ có thể nói tiên nữ hạ phàm, nhưng đối hắn mà nói, các nàng tư sắc cũng bất quá như vậy.

Hắn nguyên bản tính đem các nàng tất cả đều nhận lấy, nếu là thực sự cần, khiến cho Tiểu Ngưu Tử theo những người này làm công cụ ám giương cho hắn.

“Dân nữ Tàn Oản Khanh.....”

Nữ tử cuối cùng tiến lên, vừa dứt lời, kim loan bảo điện to như vậy bỗng trở nên tối sầm.

Lúc này đang giữa trưa canh ba, vốn nên mặt trời chói chan nhô lên cao, phút chốc trong điện ngoài điện toàn là một màu đen.

Nhất thời có nhân đại kêu một tiếng, “Thiên cầu ăn mặt trời ạ—”

Này thanh kêu to giống như tiếng sấm, khiến cho toàn bộ đại điện lâm vào cảnh hỗn loạn a.

Vừa mới còn đem hết có khả năng đem chính mình cao nhã hào phóng một mặt cố gắng biểu hiện ra ngoài quan gia các tiểu thư, giờ phút này toàn sợ tới mức lên tiếng hét chói tai.

Đối mặt loại tình huống này, Ngao Trinh cũng không có quá mức khiếp sợ, chỉ hạ một mệnh lệnh, “Nhiên chúc!”

Lập tức có người đem từng ngọn nến châm lửa.

Hắn phóng nhãn nhìn lên, đại điện thượng quần thần đều bị hải được yêu thích sắc tái nhợt, toàn không có bình thường thể diện bộ dáng.

Nhưng thật ra tự xưng có thể đoán trước thiên cơ Ân Thái Cực trấn định khắp chỉ tính toán, “Thiên cầu ăn mặt trời, còn đây là hung tượng cũng, chỉ sợ ta Đại Thịnh vương triều đem có tai nạn buông xuống?”

Cao cao tại thượng Ngao Trinh lại nghe thẳng nhủ.

“Hoàng Thượng, dân nữ có thể giải được hiện tượng này.”

Mọi người ở đây ngơ ngác một lời ta nhất ngữ, tranh cãi âm ỉ không ngớt khi, một đạo thanh thúy tiếng nói ở điện thượng vang lên.

Ngao Trinh nương chúc quang, đánh giá cách chính mình cùng nữ tử kia không cách quá xa

Không biết vì sao, nữ tử mặc dù ăn mặc giống các nàng kia như đúc, nhưng xét khí chất và thần thái của nàng, lại thể hiện là một trí tuệ thần thái, hẳn nhưng lại bị nàng không hề sợ hãi ánh mắt thành trong lòng nhất quý, nhưng rất nhanh tự trách. Thân là đế vương cư nhiên bởi vì một cái nữ tử nhìn thẳng, mà suýt nữa mất đúng mực

“Thật to gan, cư nhiên ở trước mặt Thánh thượng làm càn!” Một bên Ân Thái Cực lập tức thuận xích.

Tần Oân Khanh cười nhìn hắn, “Quốc sư vừa mới nói, Thiên cầu ăn mặt trời đại nạn, nhưng là dân nữ không cho rằng là điều đó là đúng”

Nàng cũng không vì đối phương phía trước là Quốc sư mà tỏ ra e ngại, ngược lại vẻ mặt trong giọng nói mang theo vài phần khiêu khích cùng tự tin.

Ngao Trinh hừ nhẹ một tiếng, “Lá gan thực không nhỏ, như vậy ngươi tới nói nói, hiện tượng giải thích thế nào?”

Chỉ thấy nàng không chút hoang mang hướng quần vương thâm thi lễ, “Nếu dân nữ không có tính sai, này thiên tượng, thật là lên trời cấp Hoàng Thượng một cái ám chỉ.”

“Nói hươu nói vượn! Cái gì ám chỉ không ám chỉ? Ngươi chỉ là một tiểu tử, cũng đến học bốn quốc sư đoán trước thiên cơ sao?” Ân Thái Cực hắn hôm nay tại vị nhưng là cũng trải qua không ít khó khăn a.

Thiên cầu ăn mặt trời là hiện tượng trăm năm gặp một lần, đúng là hắn mở ra thân thủ thời điểm, cũng là cái khả cung hắn lợi dụng tốt cơ hội, này tiểu nha đầu lại tuyên tại đây loại thời điểm đoạt hắn phong đầu, đáng giận đến cực điểm!

Tần Oân Khanh không chút nào để ý tới lời Ân Thái Cực răn dạy, nàng chăm chú nhìn Đương kim thánh thượng

Ngao Trinh bị nàng kia dị thường kiên định ánh mắt nhìn thấy bất giác ngăn ra. Này nữ tử ra vẻ ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, khả mâu gian khí thể lại thập phần khiếp người.

Hắn thân thủ ý bảo Ân Thái Cực cầm miệng, phảng phất tìm được rồi nhất kiện mới mẻ món đồ chơi bàn gọi lên môi, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi nói ám chỉ, vậy chỉ cái gì?”

Tần Oân Khanh không nhanh không chậm trả lời, “Ta Đại Thịnh đang cần một gã mưu sĩ đến trợ ta hướng hưng thịnh, này thiên tượng chính là đang ám chỉ Hoàng Thượng, nếu là có thể tìm này mưu sĩ, thiên cầu tất hội phun ngày, ta Đại Thịnh tất hội thịnh vượng. Về phần cái kia có thể lãnh đạo Đại Thịnh đi hướng phồn vinh mưu sĩ, chính là dân nữ ta.” Nàng thái độ thông dong chỉ vào chính mình.

“Nhĩ hảo đại đảm—”

Nàng không khách khí đánh Ân Thái Cực, tức giận mắng, “Chỉ cần Hoàng Thượng đáp ứng làm cho dân nữ kêu ngạo thịnh thứ nhất nữ mưu sĩ, dân nữ khả hướng Hoàng Thượng cam đoan, không ra nửa canh giờ, thiên cầu tất hội phun ngày, bên ngoài tất hội gặp lại quang minh.”

Sở hữu mọi người bị của nàng này phiến ngôn luận dọa đến, liền ngay cả Ân Thái Cực cũng tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng.

Chỉ có Ngao Trinh, vẻ mặt hứng thú mị hi mất, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Thân là đế vương, trong thiên hạ vạn vật ai cũng đối hắn cúi đầu xưng thần.

Chỉ có nữ tử này dám ngạo nghễ cùng chính mình đối diện, không chút nào lùi bước.

Hắn chăm chú nhìn ánh mắt có thưởng thức, có tìm tòi nghiên cứu, có hoài nghi, càng muốn biết là sau nàng có mục đích gì

“Nếu sau nửa canh giờ, thiên cầu không có nhà ra thì sao?”

“Như vậy dân nữ..... Mặc cho Hoàng Thượng xử lý.” Gặp Ngao Trinh không nói tiếp, nàng rất nhanh hỏi lại: “Hay là Hoàng Thượng sợ?”

Đây là khiêu khích! Mọi người nom nớp lo sợ nhìn phía Cảnh Liệt Đế, nguyên tưởng rằng hắn hội tức giận, lại không nghĩ rằng hắn sắc mặt bình tĩnh.

Nhiều năm như vậy, Ngao Trinh quá quán chịu nhân tôn kính thả cẩn thận phụng dưỡng ngày, trước mắt đột nhiên xuất hiện một nữ tử lớn mật như vậy,

làm cho hấn trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy thập phần thú vị.

“Dân nữ Tàn Oản Khanh.”

Nữ tử cuối cùng tiến lên, vừa dứt lời, kim loan bảo điện to như vậy bỗng trở nên tối sầm.

Lúc này đang giữa trưa canh ba, vốn nên mặt trời chói chan nhô lên cao, phút chốc trong điện ngoài điện toàn là một màu đen.

Nhất thời có nhân đại kêu một tiếng, “Thiên cầu ăn mặt trời ạ –”

Này thanh kêu to giống như tiếng sấm, khiến cho toàn bộ đại điện lâm vào cảnh hỗn loạn a.

Vừa mới còn đem hết có khả năng đem chính mình cao nhả hào phóng một mặt cố gắng biểu hiện ra ngoài quan gia các tiểu thư, giờ phút này toàn sợ tới mức lên tiếng thét chói tai.

Đối mặt loại tình huống này, Ngao Trinh cũng không có quá mức khiếp sợ, chỉ hạ một mệnh lệnh, “Nhiên chúc!”

Lập tức có người đem từng ngọn nến châm lửa.

Hắn phóng nhãn nhìn lên, đại điện thượng quần thần đều bị hải được yêu thích sắc tái nhợt, toàn không có bình thường thể diện bộ dáng.

Nhưng thật ra tự xưng có thể đoán trước thiên cơ Ân Thái Cực trấn định khắp chỉ tính toán, “Thiên cầu ăn mặt trời, còn đây là hung tượng cũng, chỉ sợ ta Đại Thịnh vương triều đem có tai nạn buông xuống?”

Cao cao tại thượng Ngao Trinh lại nghe thẳng nhú.

“Hoàng Thượng, dân nữ có thể giải được hiện tượng này.”

Mọi người ở đây ngơ ngác một lời ta nhất ngữ, tranh cãi âm ỉ không ngớt khi, một đạo thanh thúy tiếng nói ở điện thượng vang lên.

Ngao Trinh nương chúc quang, đánh giá cách chính mình cùng nữ tử kia không cách quá xa

Không biết vì sao, nữ tử mặc dù ăn mặc giống các nàng kia như đúc, nhưng xét khí chất và thần thái của nàng, lại thể hiện là một trí tuệ thần thái, hấn nhưng lại bị nàng không hề sợ hãi ánh mắt tránh trong lòng nhất quý, nhưng rất nhanh tự trách. Thân là đế vương cư nhiên bởi vì một cái nữ tử nhìn thẳng, mà suýt nữa mất đúng mực

“Thật to gan, cư nhiên ở trước mặt Thánh thượng làm càn!” Một bên Ân Thái Cực lập tức thuận xich.

Tàn Oản Khanh cười nhìn hấn, “Quốc sư vừa mới nói, Thiên cầu ăn mặt trời đại nạn, nhưng là dân nữ không cho rằng là điều đó là đúng”

Nàng cũng không vì đối phương phía trước là Quốc sư mà tỏ ra e ngại, ngược lại vẻ mặt trong giọng nói mang theo vài phần khiêu khích cùng tự tin.

Ngao Trinh hừ nhẹ một tiếng, “Lá gan thực không nhỏ, như vậy ngươi tới nói nói, hiện tượng giải thích thế nào?”

Chỉ thấy nàng không chút hoang mang hướng quân vương thâm thi lễ, “Nếu dân nữ không có tính sai, này thiên tượng, thật là lên trời cấp Hoàng Thượng một cái ám chỉ.”

“Nói hươu nói vượn! Cái gì ám chỉ không ám chỉ? Ngươi chỉ là một tiểu tử, cũng đến học bổn quốc sư đoán trước thiên cơ sao?” Ân Thái Cực hấn hôm nay tại vị nhưng là cũng trải qua không ít khó khăn a.

Thiên cầu ăn mặt trời là hiện tượng trăm năm gặp một lần, đúng là hấn mở ra thân thủ thời điểm, cũng là cái khả cung hấn lợi dụng tốt cơ hội, này tiểu nha đầu lại tuyên tại đây loại thời điểm đoạt hấn phong đầu, đáng giận đến cực điểm!

Tàn Oản Khanh không chút nào để ý tới lời Ân Thái Cực răn dạy, nàng chăm chú nhìn Đương kim thánh thượng

Ngao Trinh bị nàng kia dị thường kiên định ánh mắt nhìn thấy bất giác ngăn ra. Này nữ tử ra vẻ ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, khả mâu gian khí thể lại thập phần khiếp người.

Hấn thân thủ ý bảo Ân Thái Cực cầm miệng, phảng phất tìm được rồi nhất kiện mới mẻ món đồ chơi bàn gọi lên môi, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi nói ám chỉ, vậy chỉ cái gì?”

Tàn Oản Khanh không nhanh không chậm trả lời, “Ta Đại Thịnh đang cần một gã mưu sĩ đến trợ ta hướng hưng thịnh, này thiên tượng chính là đang ám chỉ Hoàng Thượng, nếu là có thể tìm này mưu sĩ, thiên cầu tất hội phun ngày, ta Đại Thịnh tất hội thịnh vượng. Về phần cái kia có thể lãnh đạo Đại Thịnh đi hướng phồn vinh mưu sĩ, chính là dân nữ ta.” Nàng thái độ thông dong chỉ vào chính mình.

“Nhĩ hảo đại đảm –”

Nàng không khách khí đánh Ân Thái Cực, tức giận mắng, “Chỉ cần Hoàng Thượng đáp ứng làm cho dân nữ kiều ngao thịnh thứ nhất nữ mưu sĩ, dân nữ

khả hướng Hoàng Thượng cam đoan, không ra nửa canh giờ, thiên cầu tất hội phun ngày, bên ngoài tất hội gặp lại quang minh.”

Sở hữu mọi người bị của nàng này phiền ngôn luận dọa đến, liền ngay cả Ân Thái Cực cũng tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng.

Chỉ có Ngao Trinh, vẻ mặt hứng thú mị hi mất, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Thân là đế vương, trong thiên hạ vạn vật ai cũng đối hấn cúi đầu xưng thần.

Chỉ có nữ tử này dám ngạo nghễ cùng chính mình đối diện, không chút nào lùi bước.

Hắn chăm chú nhìn ánh mắt có thương thức, có tìm tòi nghiên cứu, có hoài nghi, càng muốn biết là sau nàng có mục đích gì

“Nếu sau nửa canh giờ, thiên cầu không có nhả ra thì sao?”

“Như vậy dân nữ..... Mặc cho Hoàng Thượng xử lý.” Gặp Ngao Trinh không nói tiếp, nàng rất nhanh hỏi lại: “Hay là Hoàng Thượng sợ?”

Đây là khiêu khích! Mọi người nom nớp lo sợ nhìn phía Cảnh Liệt Đế, nguyên tưởng rằng hắn hội tức giận, lại không nghĩ rằng hắn sắc mặt bình tĩnh.

Nhiều năm như vậy, Ngao Trinh quá quán chịu nhân tôn kính thả cẩn thận phụng dưỡng ngày, trước mắt đột nhiên xuất hiện một nữ tử lớn mật như vậy, làm cho hắn trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy thập phần thú vị.

Hắn cũng không trả lời, chỉ một bên thương thức bắt tay vào làm trung thủy chung không có buông ly rượu, một bên nương chúc quang, cùng Tần Oản Khanh nhìn nhau.

Bảo điện thượng những người khác chút phỏng đoán không ra thánh ý, chỉ có thể bình tĩnh xem câu chuyện đi đến đâu

Ân Thái Cực tuy rằng trong lòng có khí, khả Hoàng Thượng muốn hắn cầm miệng, hắn cũng không dám tùy tiện lại phát biểu ngôn luận.

Chẳng qua, hắn đã muốn đem điều này cả gan làm loạn tiểu nha đầu nhớ kỹ. Một ngày kia nha đầu kia ảnh hưởng hắn tiền đồ, tất sát chi.

Nửa canh giờ nói mau bất khoái, nhưng nói chậm cũng không chậm, chỉ thấy ngoài cửa sổ nguyên bản ám nhiên sắc trời, chậm rãi bày biện ra nặng nề quang mang.

Ước chừng một nén nhang sau, bị thiên cầu nuốt điệu ngày hoàn toàn khôi phục vốn có quang minh.

Ánh nắng hiện ra, quần thần giai giặt mình không thôi.

Tên thái giám Tiểu Ngưu Tử đã ở bên cạnh Ngao Trinh nhiều năm vội vàng từ bên ngoài chạy tiến vào, quỳ xuống đất cất cao giọng nói: “Hoàng Thượng, thiên cầu quả thực phun ngày.”

Ân Thái Cực sắc mặt thập phần khó coi, Tần Oản Khanh tắc mặt lộ vẻ mỉm cười.

Ngao Trinh cười khẽ chậm rãi đứng dậy, làm như tìm tòi nghiên cứu phiêu nàng liếc mắt một cái, chính là kia tươi cười cũng không có bao nhiêu độ ấm, ngược lại toát ra vài phần âm hiểm.

Mọi người đều e ngại, này rõ ràng nên bị nhét vào hậu cung nữ tử, chẳng những vọng tưởng làm nữ mưu sĩ, còn mình mục trương đảm khiêu khích Thánh Thượng, của nàng kết cục kham ngu.

Mà Ân Thái Cực đã ở thoáng nhìn Hoàng Thượng kia âm hiểm biểu tình sau, chậm rãi lộ ra đắc ý sắc. Hắn chỉ biết, Hoàng Thượng sao có thể có thể dễ dàng tha thứ tiểu nha đầu kiêu ngạo như thế ?

“Giờ Dậu, ngự thư phòng gấp giá.” Ném những lời này sau, Ngao Trinh liêu bào rời đi.

Nhờ Tiểu Ngưu Tử dẫn dắt, Tần Oản Khanh đi vào ngự thư phòng.

Nhìn trước mắt này thâm nghiêm túc mục địa phương, nàng đầu tiên là thật sâu hít một hơi, lập tức mới cố lấy dũng khí khóa tiến thư phòng.

Gặp hoàng đế tránh không được một phen quỳ lạy đại lễ, nhưng nàng làm được hữu mô hữu dạng.

Lúc này Tần Oản Khanh mình thay cho kia thân bạch sam la quần, đem một đầu đen như mực mái tóc thúc cho đỉnh đầu, nàng nguyên bản đáng người liền cực vì cao xứng thượng quần áo thâm quàng sắc quần áo, hiện ra vài phần bồng bồng anh khí.

Ngồi ở bàn sau Ngao Trinh, giống như không chút để ý lật xem tấu chương, cũng không kêu nàng bình thân.

Tiểu Ngưu tử hầu hạ hắn nhiều năm, tự biết hắn đang mất hứng.

Ở hắn đem Tần cô nương mang tiến ngự thư phòng tiền, chủ tử trong tay đó là phiến này bản tấu chương, thả làm cho Tần cô nương quỳ lâu như vậy, lại có ý kêu nàng đứng lên, xem ra chủ tử chuẩn bị cấp nàng một hạ mã uy.

Cũng khó trách, chủ tử nhưng là đương kim thiên tử, hôm nay lại ở đại điện phía trên bị nàng khiêu khích, còn đâu là mặt mũi của hoàng đế đương kim thiên tử chứ ?

Lúc Tiểu Ngưu tử đang âm thầm đoán ý tứ của chủ nhân thì nghe tiếng động, Ngao Trinh cầm trong tay tấu chương ném tới trên bàn, Tiểu Ngưu Tử hoảng sợ, nhưng mà quý gối đường hạ Tần Oản Khanh, tựa hồ cũng không có đã bị gì kinh hách.

“Ngươi kêu Tần Oản Khanh?”

“Đúng.”

“Ngẩng đầu.”

Tần Oản Khanh ngẩng đầu cùng hắn nhìn nhau, liền như vậy đánh giá đối phương.

Không thể không thừa nhận, Ngao Trinh là cái mỹ nam tử hiếm có.

Chẳng trách, mẹ hắn là một tuyệt đại mỹ nhân, hắn ngũ quan thập phần tinh xảo, đặc biệt nhất là hắn cặp kia thâm thúy ánh mắt, ngẫu nhiên hội thoáng hiện trạm lam sắc quang mang. Hơn nữa cùng sinh câu đến đẹp đẽ quý giá khí, muốn không hấp dẫn nhân chú ý đều nan.

Tần Oản Khanh đánh giá hắn đồng thời, Ngao Trinh cũng đồng dạng dùng một loại sắc bén ánh mắt đang nhìn nàng.

Nàng đã thay đổi một thân trang phục, nhưng không vì trang phục đơn giản mà đánh mất vẻ đẹp của mình.

Nhìn ra được nàng trang điểm cũng không cần, khả cổ tình như vậy thanh nhã bộ dáng, hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Hảo một cái tuyệt sắc tiểu giai nhân! Cho dù nhìn quen mỹ nhân, tận đáy lòng của Ngao Trinh thâm tán thưởng.

Chính là, thưởng thức thì thưởng thức, nhưng hắn cũng không quên mục đích kêu nàng đến

Ngã tấu chương liền ý nghĩa long tâm không hờn giận. “Tần Oản Khanh, ngươi cũng biết tội?”

Nàng không ngại, “Dân nữ có tội gì?”

Thật to gan, dám dùng giọng điệu này hỏi lại hắn! Ngao Trinh hừ nhẹ, ánh mắt sáng quắc chất vấn: “Ngươi thật sao nghĩ đến trăm không biết Thiên cầu ăn mặt trời chính là một loại hiện tượng hiếm thấy, cũng không phải gì đó thiên ban thưởng cơ duyên sao?”

Thấy nàng nhướng mày, hắn cười lạnh, “Sách sử thượng có ghi lại, Thiên cầu ăn mặt trời cùng thiên tai cũng không gì quan hệ, mà ngươi lại ở trăm đại điện phía trên hồ ngôn loạn ngữ, cãi lại ra cuồng ngôn phải làm ta Đại Thịnh thứ nhất nữ mưu sĩ, rắc tâm làm gì?”

Tần Oản Khanh nhin không được dưới đáy lòng kinh ngạc. Không nghĩ tới này hoàng đế còn rất khôn khéo! Không quan hệ, kể thứ nhất bất thành, dùng kể thứ hai

“Có lẽ Thiên cầu ăn mặt trời cũng không thể đại biểu cái gì, nhưng Hoàng Thượng chẳng lẽ không muốn cho ta Đại Thịnh trở nên càng thêm phồn thịnh sao? Đương kim thiên hạ, đông có Đông Thục, tây nam có Tuyết Việt, biên giới có rất cường, mà quốc gia của ta tắc bị vây chính bắc.

“Tuy rằng Đại Thịnh có được thổ địa chiếm tứ quốc đứng đầu, quốc lực hùng hậu, nhưng bình tĩnh mà xem xét Đông Thục binh lực mạnh nhất, Tuyết Việt vật tư dồi dào, rất cường còn lại là lấy dã man trứ danh. Đây những quốc gia kia hiện giờ chưa có ý muốn gây chiến với Đại Thịnh, nhưng khó có thể nói, bọn họ sẽ không có chủ ý đó.”

Theo nàng nội dung nói chuyện với nàng, Ngao Trinh dần dần liễm khỏi mày. Một nữ tử trẻ tuổi như thế dám cùng Đương kim Hoàng thượng nói chuyện quốc gia đại sự sao ?

“Hoàng Thượng thân là Đại Thịnh quốc chủ hắn là biết, Đông Thục ý vào vũ lực cường đại mà một lần lại một lần ức hiếp ta Đại Thịnh phía đông biên giới dân chúng đi? Mà quốc gia của ta con dân nhân đôi phương binh hùng tướng mạnh, phần lớn thời điểm chỉ có thể giận mà không dám nói gì. Tình huống như vậy nếu tiếp tục phát triển đi xuống, ta Đại Thịnh mất ở đâu? Hoàng Thượng có thể để mặt ở đâu?”

Tần Oản Khanh định nói tiếp thì Ngao Trinh vỗ án dựng lên, giận dữ nói: “Ngươi thật to gan, nhất giới nữ lưu cũng vọng tưởng tham dự triều chính?”

Tần Oản Khanh không chút hải nhìn thẳng hắn, “Dân nữ tuy là nhất giới nữ lưu, nhưng cũng hiểu được một cái đạo lý, có quốc mới có gia, có gia mới có ta, nếu có chút hướng một ngày quốc không có, làm sao còn có gia!”

Nàng này lời nói nói được leng keng hữu lực, một chút cũng không có bởi vì chộc giận thánh nhan mà có chút lui bước ý.

“Hoàng Thượng nếu gần bởi vì dân nữ là nhất giới nữ lưu mà cảm thấy không thích hợp tham dự triều chính, đây là phù thuyết mình Hoàng Thượng là cái ánh mắt thiên cận người đâu?”

Quyền uy lần nữa bị nàng khiêu khích, Ngao Trinh giận dữ phản nộ nụ cười.

Lời nói của nàng tuy thập phần vô lễ , cũng là lời nói có lý. Đại Thịnh trọng nam quyền, nhưng đi qua cũng đều không phải là không có nữ nhân làm quan tiền lệ.

Này Tần Oản Khanh lá gan xác thực rất lớn, lớn đến làm cho hắn không thể không đối nàng nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nhìn chăm chú nàng hồi lâu, hắn chậm rãi liếm hạ thể nội tức giận, “Ngươi có thể cho trẫm cái gì?”

Nghe ra hắn ngôn ngữ trong lúc đó hình như có buông lỏng, Tần Oản Khanh mỉm cười, vươn tam căn ngón tay, “Ba năm thời gian, dân nữ sẽ làm Đại Thịnh so với từ trước thêm cường thịnh thập bội.”

Những lời này nói được thực kiêu ngạo, đừng nói Tiểu Ngưu Tử, liền ngay cả Ngao Trinh cũng nhân của nàng chắc chắn lấp bắp kinh hãi.

“Trẫm dựa vào cái gì tin tưởng lời nói của ngươi?”

“Nếu làm không được hôm nay sở hứa hẹn việc, dân nữ mệnh tùy ý Hoàng Thượng tùy ý xử trí.”

Ngao Trinh xoa cằm, híp mắt đánh giá nàng lời thề son sắt bộ dáng.

Nàng giống như lúc nào cũng khắc khắc đều ở tính toán bước tiếp theo nên làm như thế nào, cẩn thận mà cẩn thận dụ dỗ con mồi mắc câu. Biết rõ chính mình một khi đáp ứng yêu cầu của chính nàng , chính là trúng kế, khả khai cương khoách thổ, lớn mạnh quốc thể, là mỗi một cái hoàng đế kỳ vọng.

“Trẫm đồ muốn nhìn một chút, ngươi này Đại Thịnh thứ nhất nữ mưu sĩ đến tột cùng có thể cho Đại Thịnh mang đến như thế nào phúc trạch?”

Tiểu Ngưu tử thông minh vừa nghe, vội vàng đối Tần Oản Khanh nói: “Còn không lĩnh chỉ tạ ơn?”

Nàng lại đưa ra, “Dân nữ còn có một cái thỉnh cầu.”

Ngao Trinh mắt lạnh nhìn nàng, ý bảo nàng nói.

“Dân nữ chỉ cầu..... Hoàng Thượng có thể đáp ứng, kiếp này kiếp, vĩnh viễn không nạp dân nữ vào cung vi phi.”

Hắn sợ run một hồi lâu, trước bất luận của nàng diện mạo xác thực đẹp như trích tiên, chỉ là nàng này dũng khí cùng gan dạ sáng suốt, vô hình bên trong liền thật sâu hấp dẫn hắn.

Hắn vạn vạn không nghĩ tới, nàng thế nhưng đưa ra thỉnh cầu hắn vĩnh viễn không lập nàng vi phi.

Chẳng lẽ nàng thực sự tự tin như thế, khẳng định hắn một ngày kia hội quý gối ở của nàng quả lựu vấy hạ?

Ngao Trinh không khỏi hừ lạnh. Thật đúng là một nữ nhân kiêu ngạo!

Thân là Thiên Tử hắn, muốn một nữ tử trong thiên hạ dễ như trở bàn tay, huống hồ hắn không mê luyện sắc đẹp, một Tần Oản Khanh nhỏ nhỏ, lại có cái gì có thể làm một cửu ngũ chí tôn như hắn khom lưng ?

Lúc hắn nói “Chuẩn”, Tần Oản Khanh cười đắc ý, dập đầu tạ ơn.

Không bao lâu sau khi nàng rời đi, thám tử mà Ngao Trinh phái đi đã trở về.

“Trẫm kêu ngươi điều tra, đã xong chưa?”

Thám tử đầu tiên là được rồi cái đại lễ, lập tức nhất ngữ nhất thập đem Tần Oản Khanh thân gia bối cảnh công đạo rành mạch.

Tần Oản Khanh năm nay 20 tuổi, huyện lệnh Song Hỷ Huyện – Tần Thư Viễn, dưới nàng còn có một đệ đệ.

Tần Oản Khanh nổi danh là tài nữ của huyện Song Hỷ, chẳng những tài hoa đào đạt, công phu cũng thập phần rất cao.

Cha nàng đối với nàng sùng ái đến cực điểm, cho nên thủy chung giữ ở bên người luyện tiết khi nàng lập gia đình, không nghĩ tới này nhất lưu, liền lưu đến hai mươi tuổi.

Sở dĩ bị xếp vào tiến cung tuyển tú danh sách, tựa hồ đều không phải là Tần gia nhân mong muốn.

Cứ nghe là địa phương quan thân nghe nói tần Huyện lệnh ái nữ xinh đẹp như hoa, tướng hảo quốc sư niềm vui, cho nên vụng trộm đem nàng gia nhập danh sách đệ đi lên.

Khó trách Tần Oản Khanh hội liễu mình muốn dùng chính mình năng lực đến đổi lấy tự do, sợ là nàng đã sớm biết hậu cung nguy hiểm, cho nên tình nguyện mạo khi quân chi tội lợi dụng Thiên tử ăn mất trời yêu cầu làm mưu sĩ, cũng không nguyện tiến cung làm phi tử.

A, chuyện này càng ngày càng thú vị đâu!

Hắn phát hiện chính mình bắt đầu có chút mong đợi, chờ mong Tần Oản Khanh đến tốt cùng có thể cho Đại Thịnh mang đến như thế nào kinh hi?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Người quả nhiên là có linh hồn!

Quan điểm này là sau khi Tần Oản Khanh chết một lần kết luận ra

Lúc trước, nàng sống ở thời đại kỹ thuật tiên tiến, thế kỷ 21, nơi có phụ mẫu yêu thương nàng cùng anh chị, người nhà quan tâm sủng ái nàng từ nhỏ cho đến khi lớn lên, vô ưu vô lự học cho đến đại học.

Mà bị dự vì tuyệt thế thiên tài năng, còn tuổi nhỏ liền ở học nghiệp thượng lấy được kinh người thành tựu.

Đáng tiếc thiên đồ anh tài, trong quá trình nàng trưởng thành, các loại tật bệnh đều tìm được nàng. Khi nàng mười tám tuổi, ông trời liền cướp đi sinh mệnh của nàng.

Vốn tưởng rằng sau khi hoá thành làn khói nhẹ tan đi trong không khí, thực liệu, gia nhân ở nàng sau khi nhưng lại vì nàng đại lực siêu độ, làm cho nàng ở mơ mơ màng màng mang the trí nhớ của kiếp trước, một lần nữa đầu thai.

Triều đại Đại Thịnh, trong lúc nàng học lịch sử hoàn toàn không có ghi lại.

Càng làm cho nàng tò mò là, linh hồn của nàng cư nhiên có thể từ hiện đại đầu thai đến cổ đại.

Điều này làm cho nàng nghĩ đến thượng nhất thế từng xem qua nhất thiên văn vẽ, bên trong đưa ra vũ trụ là từ vô số song song thời không tạo thành. Cho nên Đại Thịnh sở dĩ không có bị ghi lại ở nàng biết lịch sử trung, đều không phải là nó chưa từng có tồn tại quá, mà là nó cùng nàng vị trí thời không bất đồng thời.

Tuy rằng rất khó lý giải, khả linh hồn của nàng quả thật trí nhớ của kiếp trước, trọng sinh đến này không biết thời đại lý.

Xuyên thấu qua nơi này ghi lại, nàng biết được so với mọi người đều biết đường tống nguyên minh thanh, Đại Thịnh là một triều đại rất xưa rồi

Tuy rằng Đại Thịnh phát triển đến năm Cảnh Liệt, vô luận vẫn là nông nghiệp và quân đội, tướng gốc từ trước đã không biết mạnh hơn thịnh bao nhiêu lần, nhưng đối với Tần Oản Khanh khắc sâu kiến thức thế kỷ 21 mà nói, nơi này phát triển vẫn thập phần lạc hậu.

Về đương kim hoàng đế Ngao Trinh, nàng hoặc nhiều hoặc ít theo nàng cha Tần Thư Viễn trong miệng biết được một hai, hắn là một bạo quân, làm người hi nộ vô thường, quyền cao lãi nặng.

Mà không muốn vào cung nàng sở dĩ tên sẽ xuất hiện lúc này thứ vào cung tuyền tú danh sách trung, đều quái nàng phụ thân đối thủ một mất một còn từ giữa làm khó dễ.

Nàng nhân giữ lại trí nhớ của kiếp trước, tuổi nhỏ liền chương hiện ra siêu phàm năng lực. Cha nàng đối với nàng yêu thương, liền ngay cả Tần gia duy nhất nam tự, cũng chính là của đệ đệ nàng Tần Nguyệt, địa vị ở Tần gia cũng không bằng một nửa của nàng.

Hơn nữa nàng ngày thường xinh đẹp, toàn bộ huyện Song Hỷ nhưng nam nhân đều đã có vợ hay chưa có vợ, đều muốn thú nàng vào cửa.

Lý Đại Phú — huyện Song Hỷ thứ nhất đại tài chủ Lý Diệu Tài con, làm người háo sắc, đã cưới vài tên tiểu thiếp vẫn tham luyến sắc đẹp của nàng, mỗi lần tới cầu thân đều bị cự tuyệt. Người của Lý gia mang hận ý, ý vào cùng với quốc sư có chút quan hệ, liền lên đem của nàng danh sách đưa tới kinh thành.

Lúc Ân Thái Cực phái người đến Tần gia thông báo tin tức này, cha nàng tức giận đến mức té xỉu, bảo rằng thà là cho nàng lấy một người nông dân, cũng không nguyện ý cho nàng làm phi tử của Hoàng đế.

Dù sao đương triều Thiên Tử không chỉ có sát huynh giết cha, ngay cả làm bạn nhiều năm bên gối nhân cũng đui tận giết tuyệt, nếu đem nàng đưa vào hoàng cung, kia chẳng phải là mất một cái mạng vô duyên sao ?

Lúc Ân Thái Cực tay cầm quyền cao, bảo nếu cãi lời mệnh lệnh, hắn sẽ làm cho Tần gia hoá diệt môn.

Cha nàng vì thế mà bệnh nhiều ngày, hận không thể từ quan hồi hương, từ nay về sau mai danh ẩn tích, không hỏi thế sự.

Gặp phụ thân vì chuyện của chính mình mà quan tâm, nàng liền nghĩ ra nhất kế, chính là lợi dụng trí nhớ trong kiếp trước, lấy kiến thức về quân sự và xây dựng đất nước làm lợi thế, chuẩn bị vào cung trao đổi điều kiện với Hoàng đế.

Vừa vặn ngày ấy trời tốt, ở tuyến tú khi cư nhiên xuất hiện Thiên cầu ăn mất trời.

Nàng biết cô nhân đôi hiện tượng này thập phần e ngại, liền tưởng tạ đây là chính mình mưu phúc lợi, lại không nghĩ rằng Ngao Trinh cư nhiên nhất ngữ vạch trần mưu kế của nàng.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ phải lại thi nhất kế, lợi dụng dã tâm muốn mở mang bờ cõi của một đức hoàng đế thời xưa, khiến cho hắn không thể không đồng ý với điều kiện của nàng.

Nhưng vài lần gặp nhau, nàng thật sâu cảm nhận được, Ngao Trinh cũng không phải là một tên hoàng đế không có đầu óc, ý nghĩ của hắn khôn khéo sắc bén, hơn nữa trực giác sâu sắc, nhất là cặp mắt có thể nhìn thấy được ý nghĩ của người khác, nàng dù sao cũng phải đem hết toàn lực mới có thể ở trước mặt hắn trấn định.

Bất quá, nàng cũng không phải muốn trở thành địch của hắn, mục đích của nàng rất đơn giản, chính là đem hết toàn lực ngăn chặn khả năng chính mình có thể bị đưa vào hậu cung.

Làm nữ nhân của hoàng đế, có lẽ có thể hưởng vinh hoa phú quý, có lẽ có thể tập ba ngàn sủng ái cho một thân, nhưng cuối cùng đều trốn không thoát kết cục bi thảm.

Trở thành nữ mưu sĩ đầu tiên của Đại Thịnh không phải là ước nguyện của nàng, nàng khát vọng là tự do tự tại hưởng thụ này nhất thế khoái hoạt.

Từ Hoàng Thượng chính mồm phong nàng vì nữ mưu sĩ sau, nàng liền bị an bài đến cung Nguyệt Ương. Chỗ thập phần hẻo lánh cung Nguyệt Ương, cực vì đơn sơ, mà nàng cũng bị Hoàng Thượng hoàn toàn xem nhẹ, bởi vì thân là thần tử nàng, lại ngay cả vào triều thảo luận chính sự cơ hội cũng không có.

Mỗi ngày chứng kiến chỉ có hai cái phụ trách hầu hạ nàng tuổi chừng mười lăm, sáu tuổi cung nữ.

Một người tên là Kim Châu, một người tên là Ngân Bảo, hai cái tiểu nha đầu nhu thuận đáng yêu, lần đầu tiên nhìn đến nàng khi, các nàng còn tưởng rằng gặp được tiên nữ.

Kim Châu Ngân Bảo thường xuyên cảm khái đối nàng nói: “Tần cô nương dung mạo tuyệt mỹ, khí chất thoát tục, vì sao cam nguyện làm nữ mưu sĩ phía sau Thiên tử? Nếu vào cung vì phi, tương lai cấp Hoàng Thượng ngày thường nhất nhĩ bán nữ, sớm muộn gì thì vị trí Hoàng hậu cũng sẽ rơi vào tay của Tần cô nương mà thôi

Tần Oản Khanh nghe xong bật cười.

Nếu nàng thật sự để ý vị trí Hoàng hậu, lại như thế nào dùng hết tâm cơ hướng Hoàng Thượng tranh thủ trao đổi điều kiện? Huống hồ Thiên Tử lão bà cũng không phải mỗi người đều có thể làm, nhất là Ngao Trinh lão bà.

Này ngày sau giữa trưa, nhân đến vô sự Kim Châu Ngân Bảo ở đem cung Nguyệt Ương quét tước sạch sẽ sau, liền cảm không lâu Tần Oản Khanh làm cấp các nàng cực đại vô cùng con rết con điều ở trong sân ngoại.

Dù sao các nàng tuổi còn nhỏ lại ham chơi, đáng tiếc kĩ thuật thả điều không tốt, đại ngô công bay đến phía chân trời còn không đến một nén nhang thời gian, liền bởi vì sai lầm, bay đến nhánh cây cao nhất ở Nguyệt Ương cung.

Hai cái tiểu nha đầu về mặt cầu xin, ở thụ dưới gấp đến độ thẳng giò chân, ngồi ở trong viện lật xem sách vở Tần Oản Khanh thấy không khỏi lắc đầu thờ dài đứng dậy.

Chỉ thấy một thân áo trắng nàng thả người nhảy, nhẹ nhàng nhảy lên cây chi, Kim Châu Ngân Bảo nhất thời càng thêm nhìn chăm chăm chi trên đầu chủ tử.

“Oa! Tần cô nương thật là lợi hại.....”

Phản ở nhánh cây thượng thủ hạ con điều Tần Oản Khanh, bởi vì đứng cực cao, tầm nhìn cũng trở nên rộng lớn, ngoài ý muốn nhìn thấy có một đạo bóng đen, người nọ trong tay giống như dẫn theo một cái màu đen gói to, lên lút hướng cách đó không xa bên hồ đi đến.

Nàng nhìn không được nhủ mày. Theo nàng biết, cung Nguyệt Ương ở cả tòa hoàng cung tối hẻo lánh góc, ngày thường người ở rất thưa thớt, liền ngay cả ở trong cung đương sai thái giám cũng cực nhỏ sẽ xuất hiện tại đây vùng.

Như vậy, cái tên nam nhân đang lên lút kia, đến tột cùng muốn làm cái gì?

Còn chưa chờ Tần Oản Khanh muốn làm rõ ràng sự tình chân tướng, trong hoàng cung liền đã xảy ra nhất kiện việc lạ.

“Hồ Nguyệt Ương chuyện ma quái?”

Này ngày, vừa mới chấm dứt lâm triều trở lại ngự thư phòng Ngao Trinh, nghe thấy Ân Thái Cực hướng chính mình bẩm báo tin tức này, không khỏi

nhúu mày.

“Đừng vậy! Hoàng Thượng, đã muốn liên tục đã chết năm thái giám, hơn nữa tử trạng cực thảm, theo trong hồ lao đi lên khi, cơ hồ đều biến thành thây khô.”

Ân Thái Cực trên mặt kích động, cuốn hút ngự thư phòng lý sở hữu thái giám cùng cung nữ, liền ngay cả luôn luôn không sợ trời không sợ đất Tiểu Ngưu Tử, giờ phút này cũng lộ ra khẩn trương bộ dáng.

Vừa nói khởi hồ Nguyệt Ương, tất cả mọi người nhin không được nghĩ đến hai mươi năm trước, bị tiên hoàng biếm lãnh cung Liên quý phi.

Nàng cho dù mạo nếu thiên tiên, vẫn tránh không được trở thành hậu cung đấu tranh trung vật hi sinh. Nghe nói, năm đó nàng tao gian nhân hãm hại, bị tiên hoàng hiểu lầm, biếm lãnh cung, đối tượng lại tuyệt vọng nàng phần mà nhảy vào hồ Nguyệt Ương chết.

Theo kia sau, hồ Nguyệt Ương cập cung Nguyệt Ương phụ cận, mỗi đến chạng vạng thời gian liền có vẻ phá lệ âm hàn, cửu nhi cửu chi, cung Nguyệt Ương cập hồ Nguyệt Ương liền thành trong cung cấm.

Ngao Trinh biết rõ việc này, lại vẫn hạ lệnh đem Tần Oản Khanh an bài trụ tiền cung Nguyệt Ương, bao nhiêu là ở ác chính nàng.

Khả đọc đủ thứ vạn quyển sách hẩn, vô luận như thế nào cũng không tin tưởng trên đời này thực sự có ma quỷ

“Hoàng Thượng, ngài trăm ngàn đừng không tin, kia hồ Nguyệt Ương thật là cổ quái thật sự, nhất là từ sau khi Tần Oản Khanh chuyển tới, liền tiếp xuất hiện việc lạ.” Ân Thái Cực hít lại mắt, “Cho nên lão thần hoài nghi, gần nhất liên tục mấy cộc tiểu thái giám chết ở Nguyệt Ương trong hồ, rất khả năng cùng nàng có liên quan.”

Nói xong, hẩn còn giả vờ giả vịt kháp kháp ngón tay, trong miệng lẩm bẩm, “Thiên cầu ăn mặt trời sau quả nhiên sẽ xuất hiện tai nạn, Hoàng Thượng, phía trước ngài đáp ứng Tần Oản Khanh làm ta Đại Thịnh nữ mưu sĩ, thật sự là cãi lời thiên ý nha!”

Ngao Trinh cau mày vẫn chưa nói tiếp, tuy rằng hẩn hy vọng cái kia dám can đảm hướng chính mình khiêu khích Tần Oản Khanh ném chút khổ sở, nhưng đối mặt quốc sư này phiên rõ ràng nhằm vào của nàng châm ngòi, vẫn là sinh ra bất mãn.

“Trẫm không tin trên đời này có quỷ, kia vài cái thái giám, có lẽ là có người giết chết.....”

“Nhưng là Hoàng Thượng, lão thần xác thực xác thực đã muốn tính ra ta Đại Thịnh ngày gần đây có kiếp nạn a! Nếu không đem tai hoạ ngầm diệt trừ, chỉ sợ đối ta Đại Thịnh bất lợi.” Ân Thái Cực lo lắng lo lắng nói, “Kia hồ Nguyệt Ương thật sự chuyện ma quái, mà sự tình toàn cùng ngày ấy dám can đảm ở đại điện thượng đối Hoàng Thượng bất kính Tần Oản Khanh có liên quan.”

“Phải không? Trẫm đồ tưởng nhìn một cái hồ Nguyệt Ương quỷ đến tột cùng dài cái gì bộ dáng. Tiểu Ngưu Tử, bái giá hồ Nguyệt Ương.”

Ân Thái Cực ngăn ra, không nghĩ tới Hoàng Thượng nhưng lại lại thân tự tìm tòi đến tột cùng, sắc mặt khế biến, lại chưa thêm ngăn cản.

Ngao Trinh dẫn mọi người chậm rãi đi vào hồ Nguyệt Ương, liền cảm thấy nơi này góc địa phương khác lãnh một ít, bởi vì lá cây rậm rạp, mặt hồ bị che hiện ra đen như mực sặc.

Ân Thái Cực mắt thấy hẩn sẽ hướng bên hồ đi đến, vội vàng theo giữ ngăn trở, “Hoàng Thượng, thiết đừng tới gần hồ nước, vạn nhất thật sự có quỷ.....”

Hẩn hừ lạnh một tiếng, “Trẫm chính là muốn nhìn một chút đến tột cùng là cái gì quỷ, dám can đảm trong hoàng cung của trẫm chung quanh tác loạn.”

Đầy quốc sư ra, hẩn không tin tà đi thông thả hướng bên hồ. Hồ nước trong như gương, phút chốc theo xa xa truyền đến một trận chim chóc chấn kinh bay lên chụp sí thanh âm.

Hẩn nhìn lại chỉ cảm thấy hồ nước sâu không thấy đáy, còn tản ra một cỗ thần nhiên bèo mùi tanh.

Chiều quốc sư cách nói, phàm là đi đến bên hồ thái giám, giai chịu khổ chết.

Khả hẩn đứng ở bên hồ một hồi lâu, lại không phát hiện cái gì khác thường.

Ngay tại Ngao Trinh tưởng xoay người hết sức, đột nhiên thấy hoa mắt, không biết là như thế nào một cỗ lực lượng giữ chặt hẩn xiêm y, hẩn đầu một trận mê muội, ngay sau đó, cả người liền không tự chủ được thẳng tắp ngã hướng trong hồ.

Phía sau truyền đến mọi người tiếng kêu sợ hãi, hẩn nhưng không cách nào đáp lại, không biết làm sao đến một cỗ khổng lồ hấp lực, đưa hẩn cả người bao quanh trói buộc trụ, làm hẩn gãy không ra, chỉ có thể mặc cho sâu không thấy đáy hồ nước, chậm rãi bao phủ hẩn, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn đứng lên.

Ngay tại hẩn sắp mất đi ý thức khi, nghe được truyền đến “Đông” một tiếng, trước mắt mơ hồ xuất hiện một đạo bóng trắng.

Kia bóng trắng cách hẩn càng ngày càng gần, xoay mình một tay lấy không ngừng trầm xuống hẩn bám trụ, nhưng vào lúc này, hẩn cảm thấy chính mình mau không có hô hấp, kia bóng trắng quay người đưa hẩn ôm lấy, phần nộn đôi môi ngăn chặn hẩn môi độ khí cho hẩn.

Hắn trợn mắt cố gắng thấy rõ gần trong gang tấc dung nhan. Tần Oản Khanh?

Ngao Trinh vi nhạ. Đây rốt cuộc là mộng cảnh vẫn là sự thật?

Mơ mơ màng màng trung, hắn mất đi ý thức. Khi hắn lại lần nữa theo vô tận trong bóng đêm tỉnh lại khi, vừa mở mắt, liền nhìn đến Tiểu Ngưu Tử lo lắng gương mặt, lại xem xem bốn phía hoa lệ bài trí, hiểu được hắn thân ở ở chính mình Triều Minh cung.

“Hoàng Thượng, ngài cuối cùng tỉnh lại!”

Tiểu Ngưu Tử đại khái khóc rống quá một hồi, hiện tại ánh mắt còn hồng hồng.

Ngao Trinh nhu nhu như cũ có chút choáng váng cái trán, nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu Tử hảo sau một lúc lâu, trong óc loạn thất bát tao hình ảnh liên tiếp nhảy ra.

Hắn nhớ rõ chính mình đi hồ Nguyệt Ương, không biết vì sao, hắn đứng ở bên hồ thời điểm, cư nhiên cảm giác được một cỗ thật lớn sức kéo đưa hắn kéo vào đáy hồ.

Ngay tại hắn không thể giãy hết sức, chỉ thấy một đạo bóng trắng xuất hiện, hoảng hốt trung, hắn nhìn đến kia bóng trắng là.....

“Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng a, ngài nên sẽ không làm cho Nguyệt Ương trong hồ thủy quỷ cấp quyền rũ hồn đi?” Tiểu Ngưu Tử gấp chủ tử không tiếng động nhìn chính mình, đáy lòng chột lạnh, sợ tới mức gạch mạo mồ hôi.

Nghe thấy lời này, Ngao Trinh lấy tay gỡ hắn đầu một cái, “Cái quỷ gì không quỷ, trăm sao có thể dễ dàng như vậy khiến cho quỷ đem hồn cấp câu đi?”

Tiểu Ngưu Tử đã trúng tấu chẳng những không kêu đau, ngược lại lộ ra vẻ mặt vui sướng, xoay người bùm một tiếng quỷ trên mặt đất, mừng rỡ hướng lên trời hai tay thẳng bái, “Lão thiên gia của ta a, may mắn Hoàng Thượng không có việc gì, may mắn Hoàng Thượng không có việc gì.....”

Ngao Trinh không đi để ý tới hắn lời nhai, chỉ tại trong đầu nhớ lại hình ảnh trước khi bị hôn mê của mình.

Hắn thật là không tin trên đời có quỷ, khả vì sao đứng ở bên hồ thời điểm hội cảm thấy có cái gì kéo hắn?

“Hoàng Thượng, lần này ngài nhiều lần thoát chết, ít nhiều Tần cô nương động thân cứu giúp.”

Tạ xong rồi khắp nơi thần linh sau, Tiểu Ngưu Tử xoay người, mà bắt đầu hướng chủ tử giảng thuật ngay lúc đó tình huống.

“Lúc ấy Hoàng Thượng đột nhiên rơi vào trong hồ, mọi người choáng váng, quốc sư còn không ngừng nói là Quỷ Hồn câu nhân, đem mọi người dọa cái chết khiếp, lúc này chỉ thấy Tần cô nương không biết từ nơi này toát ra đến, thả người nhảy, nhảy vào trong hồ, quên mình đem ngài cấp cứu đi lên.....”

Ngao Trinh trong lòng nhất loạn. Hắn lúc ấy không nhìn lầm, kia bóng trắng thật là Tần Oản Khanh?!

Nhất tưởng đến kia đạo bạch ảnh, hắn nhìn không được thân thủ phủ hướng chính mình đôi môi.

Tuy nói lúc ấy suy nghĩ của hắn thực hỗn loạn, khả như cũ rõ ràng cảm nhận được, làm nàng non mềm cánh môi thiếp lại đây khi, hắn hô hấp trở nên không hề như vậy khó khăn.

Biết rõ nàng chỉ muốn cứu hắn, biết rõ kia cũng không phải là người tình hôn, khả vì sao chỉ cần nghĩ đến như vậy cảnh tượng, hắn tim đập sẽ cuồng loạn đứng lên?

Lại nhìn đến Tần Oản Khanh, Ngao Trinh phát hiện tâm tình của mình trở nên rất kỳ quái.

Nữ tử này toàn thân phảng phất tản ra một cỗ ma lực, thật sâu hấp dẫn người bên ngoài tầm mắt.

Trận đánh lúc trước của nàng khiêu khích, hắn từng hạ quyết tâm muốn hưng hăng chinh nàng một phen, khả cuối cùng hắn cũng cận là đem nàng trực xuất đến hẻm lách cung Nguyệt Ương, chẳng quan tâm.

Về phần nàng lúc trước ở chính mình trước mặt khoa hạ cửa biển, đưa ra yêu cầu, hắn chỉ cảm thấy kia bất quá là nàng vì hấp dẫn chính mình sở sử xiếc thôi, dù sao thiên hạ nữ tử có người nào không hy vọng được hoàng đế sủng ái?

“Nghe nói là người cứu trăm?”

Khi hắn tại triều Minh cung triệu kiến Tần Oản Khanh, cảm thấy nàng tựa hồ góc từ trước càng tăng thêm vài phần hồn xiêu phách lạc sức quyến rũ.

“Dân nữ sở ở lại cung Nguyệt Ương cách hồ Nguyệt Ương cũng không xa, lúc ấy nghe được có người kêu cứu, không nghĩ tới người rơi xuống nước cư nhiên là Hoàng Thượng.....”

Sớm biết rằng rơi vào trong nước là hắn, nàng nên khoanh tay đứng nhìn mới là, dù sao chỉ cần người này chết đuối, nàng rất nhanh có thể khôi phục tự do thân.

Đáng tiếc nàng trời sinh phụ có chính nghĩa, vừa nghe đã có nhân kêu cứu, liền phi cũng đường như nhảy vào trong nước cứu người.

Bất quá vạn kim chi khu Hoàng Thượng không có chuyện gì sao chạy đến kia điều không thái địa phương đi đi bộ?

Lúc trước chính mình bị đưa cung Nguyệt Ương, từ nay về sau bị Hoàng Thượng hoàn toàn xem nhẹ, đáy lòng còn đối hấn hung hăng oán thâm một phen.

Không nghĩ tới sự cách nhiều ngày, hấn cư nhiên vô ý trượt chân rơi xuống nước, này đại khái là ông trời cho hấn trừng phạt đi?

Khả xui xẻo nhất nhân là nàng, chẳng những âm kém đương sai cứu hấn, còn vì có thể bảo trụ mạng của hấn, bỏ qua nộ hôn đầu tiên của chính mình, làm hại nàng trở lại cung Nguyệt Ương sau sáu nửa ngày khẫu.

Bất quá sau lại cẩn thận ngắm lại, nếu Ngao Trinh chết đi, nàng này không có gì thực quyền nữ mưu sĩ, kết cục chỉ sợ cũng sẽ không rất hảo.

Ngay cả đáy lòng đối hấn có nhất bụng bất mãn, nhưng ở mặt ngoài vẫn nói xong cái gì Chân Long Thiên Tử đều có ông trời phù hộ, nàng có cơ hội cứu Hoàng Thượng là tam sinh hữu hạnh linh tinh khen tặng nói.

Ngao Trinh cũng không phải là ngốc tử, tất nhiên là nhìn ra của nàng nghĩ một đằng nói một nẻo.

Mới đầu hấn còn tưởng rằng Tần Oản Khanh muốn làm vậy là để gây sự chú ý của hấn vào mình, khả sự tình phát triển đến bây giờ, hấn mơ hồ cảm giác được, nàng là từ đáy lòng không nghĩ cùng hoàng thất có gì liên quan

Nghĩ đến đây, trong lòng hấn không khỏi sinh ra cảm giác mất mát

Gác thứ cảm giác không rõ kia sang một bên, Ngao Trinh hồi tưởng khỏi nàng phấn đấu quên mình kích động tiến lên trong nước cứu chính mình kia một màn, hấn không khỏi phát ra từ nội tâm cảm kích nàng.

“Vô luận như thế nào, lần này ngươi cứu trẫm, trẫm đều nên đối với ngươi nói thanh tạ.”

Tần Oản Khanh kinh ngạc. Thế nhân đều nói đương kim thiên tử thị sát thành tánh, thủ đoạn ngoan lệ, là cái hi nộ vô thường, thị phi chẳng phân biệt được bạo quân. Khả cùng Ngao Trinh tiếp xúc sau, nàng trừ bỏ phát hiện hấn tâm cơ thâm trầm, quan sát sâu sắc ở ngoài, đồ nhìn không ra này ngoại giới nghe đồn tà hoàng, tà ác ở nơi nào.

Liền ngay cả giờ phút này hướng nàng nói lời cảm tạ, cũng nói được thành tâm thành ý.

Nghi hoặc giương mắt, vừa vận chống lại hấn thâm thúy song đồng.

Nàng trái tim không hiểu run lên, vội vàng dừng quá tầm mắt, thâm thi lễ, “Hoàng Thượng nói quá lời.”

“Không cần đa lễ.”

Ngao Trinh nâng tay đón chào, một phen nâng tay nàng, non mềm bóng loáng da thịt theo hoạt khai rộng thùng thình ống tay áo sườn lộ ra đến.

Tần Oản Khanh nao nao, bản năng rút tay về, hấn lại cố ý cầm, nóng rực ánh mắt tinh tế đánh giá bàn tay nõn nà bàn trắng nõn cổ tay.

“Nghe nói Oản Khanh đùa giỡn một tay hảo kiếm, không biết trẫm có hay không cơ hội này so với ngươi thử mấy chiêu?” Da thịt mặc dù bóng loáng trắng nõn, nhưng vẫn mờ mờ so với bàn tay có mỏng manh cứng rắn kiên.

Oản Khanh? Bọn họ trong lúc đó có thực đến loại tình trạng này sao?

“Hỏi Hoàng Thượng, dân nữ ở vào cung phía trước xác thực từng cùng gia phụ học quá công phu, nhưng chiêu thức thô thiển, không dám ở trước mặt hoàng thượng múa búa trước cửa Lỗ Ban.” Tình nguyện tự hạ mình cũng không tưởng cùng hấn tiếp cận.

Ngao Trinh khẽ nhếch môi cười. Nữ nhân này quả thực sử xuất cả người chiêu thức muốn tránh hấn.

“Trẫm không ngại.”

Nhưng là ta đề ý được không? Tần Oản Khanh trong lòng đáp lại.

Nhiu nhieu mầy, nàng cảm thấy hôm nay Hoàng Thượng so với tên Hoàng thượng hôm qua thật không giống nhau nga.

Nhìn không được nâng mắt, trừng mắt liếc hấn một cái, không biết nàng này mang theo giận dữ trừng, lại có vô hạn phong tình.

Ngao Trinh bị nàng xem đáy lòng ngứa, đột nhiên cảm thấy chính mình từng sờ tiếp xúc quá nữ tử, không có một có thể cùng Tần Oản Khanh đánh đồng.

Liền ngay cả cách đó không xa Tiểu Ngưu Tử, cũng theo nhà mình chủ tử trong mắt thấy được vài phần dục vọng.

“Hoàng Thượng, quốc sư ở ngoài cung cầu kiến.”

Không khéo xuất hiện tiểu thái giám đánh vỡ giờ khắc này ái muội, Tần Oản Khanh cũng nhân cơ hội này, vội vàng rút ra bản thân thủ đứng ở một bên.

Ngao Trinh có chút tiếc hận nhú nhú mày, bàn tay trung vẫn lưu lại mon trón nàng da thịt xúc cảm, nhưng quốc sư đã bước vào trong điện, hẳn không thể không hoàn hồn.

“Lão thần gặp qua Hoàng Thượng.”

Ân Thái Cực hoảng hốt tốt thân mình đi vào Triều Minh cung, gặp Tần Oản Khanh đã ở nơi này, lập tức lãnh hạ mặt, “Hoàng Thượng, này yêu nữ làm sao có thể ở trong này?”

Yêu nữ?!

Chẳng những Tần Oản Khanh đối này từ thực phản cảm, liền ngay cả Ngao Trinh cũng nhú mày, có chút không quá cao hứng.

Hắn hờn hờn chỉ vào cửa nàng cái mũi mắng: “Hoàng Thượng, ngài suýt nữa chết ở Nguyệt Ương cung, tất cả đều là này yêu nữ làm hại a!”

“Này, người lão nhân này nói hươu nói vượn cái gì? Ta Tần Oản Khanh hướng đến đi đang ngồi đoan, cái gì yêu nữ không yêu nữ, người cũng không nên ngấm máu phun người.”

Từ lúc vào cung phía trước, nàng chợt nghe nghe thấy quốc sư Ân Thái Cực quyền thế ngập trời, hắn nói nhất không ai dám nói nhị, hôm nay vừa thấy quả nhiên kiêu ngạo thật sự.

Cẩn thận ngắm nghĩ lại, lần này nàng sờ đi sẽ bị bách vào cung, cũng là vì cái tên mập mạp này dâng tặng. Nếu không phải hắn vì lấy lòng Hoàng Thượng các nơi triệu tuyển mỹ nữ, nàng bây giờ còn ở lại huyện Song Hỷ, làm Tần gia đại tiểu thư.

“Quốc sư, tuy rằng người là triều đại nguyên lão, thật có chút sự cũng không thể vọng kết luận.”

“Hoàng Thượng, lão thần đều không phải là lung tung vu oan, thật sự là từ sau khi Tần Oản Khanh vào cung, trong cung liền xuất hiện liên tục những vụ việc lạ, đầu tiên là Thiên cầu ăn mất trời, tiếp theo, hồ Nguyệt Ương lại xuất hiện quỷ quái hại nhân, nếu không phải Hoàng Thượng có thực lòng hộ thể, lần này chỉ sợ.”

“Khả trầm mệnh là Oản Khanh cứu.” Ngao Trinh lãnh liếc hắn liếc mắt một cái, đối hắn loại này cách nói thập phần khinh thường.

Ân Thái Cực cũng không từ bỏ ý đồ, “Là nàng đưa tới quỷ quái, lại dẫn xuất trận này diễn, mục đích là muốn mê hoặc Hoàng Thượng a!”

Tần Oản Khanh nghe xong rất muốn cười. Tên mập mạp này ăn nói quá hồ đồ a! “Trên đời nào có cái gì quỷ quái, quốc sư người là không phải dân gian đã sử xem hơn, ở trước mặt hoàng thượng dám hồ ngôn loạn ngữ?”

“Yêu nữ, người hừ ở trước mặt hoàng thượng chửi bới bốn quốc sư, hồ Nguyệt Ương chuyện ma quái, nhưng là Hoàng Thượng tận mắt nhìn thấy, nếu không ngày đó êm đẹp, Hoàng Thượng như thế nào trượt chân rơi xuống nước?”

Nói đến chuyện này, Ngao Trinh trong lòng cũng không thể giải thích được.

Ngày đó hắn xác thực cảm giác được có một lực lượng kì quái đưa hắn xả nhập trong hồ.

Mà hắn nguyên bản kỹ năng bơi vô cùng tốt, cho dù thật sự rơi xuống nước, cũng không về phần hội lâm vào cơ hồ chết hiểm cảnh, cũng không biết vì sao, rơi vào trong nước sau, ý thức choáng váng, toàn bộ thân thể không chịu khống chế như nhũn ra vô lực.

Thấy hắn nhú mày không hề nói chuyện, Tần Oản Khanh cũng hiểu được sự có kỳ quái.

Trong giây lát, nàng lại nghĩ tới mấy ngày trước nàng nhảy lên cây chi giúp Kim Châu Ngân Bảo thủ con điều khi, trong lúc vô ý phát hiện cái kia lén lút bóng người. Hay là này hai kiện sự trong lúc đó có cái gì quan hệ?

“Quốc sư, người dám không dám cùng ta đánh cuộc?”

“Đánh đó?”

“Đúng vậy. Người không phải luôn miệng nói hồ Nguyệt Ương chuyện ma quái, không bằng chúng ta liền đánh cuộc một keo, nếu hồ Nguyệt Ương thật sự có quỷ, tính mạng của Tần Oản Khanh ta, nhậm quốc sư tùy thời tới lấy.”

Gặp Ân Thái Cực mặt lộ vẻ tính kế sắc, nàng lại nói tiếp: “Khả nếu là bị ta tra ra hồ Nguyệt Ương cũng không quỷ quái, quốc sư cũng muốn trả giá nhất định đại giới.”

“Người đồ được rất tốt sao?” Hắn về mặt khinh thường.

“Hay là quốc sư không dám cùng ta đánh đó?”

“Bỏ quốc sư sao lại sợ người một cái mao đầu nha đầu?” Đối với hồ Nguyệt Ương chuyện ma quái một chuyện, hẳn thập phần có tự tin.

“Một khi đã như vậy, kìa chúng ta xin mời Hoàng Thượng làm chứng nhân.” Nàng cười nhìn về phía Ngao Trinh.

Làm Ngao Trinh tầm mắt bị Tần Oản Khanh kia không chịu chịu thua lại hơi nghịch ngợm ánh mắt gắt gao cuốn lấy thời điểm, trong lòng không khỏi nhất quý.

Nha đầu kia thật sự là thật to gan, tuy nói đáy lòng hiểu được nàng cũng không hội thật sự lấy chính mình tánh mạng hay nói giong, khẳng định là phát hiện cái gì, khả năng liền khinh địch như vậy đem tánh mạng làm tiền đặt cược mượn nợ cho người khác, vẫn là làm cho hắn sinh ra vài phần tức giận.

Vì đánh cuộc, Tần Oản Khanh, Ân Thái Cực cùng với đương triều Thiên Tử, mang theo một số đông người mã đi vào hồ Nguyệt Ương.

Làm nàng chuẩn bị hướng bên hồ đi đến khi, Ngao Trinh một phen giữ chặt tay nàng cổ tay, đối nàng lắc lắc đầu, “Nơi đó thực cổ quái, người phải cẩn thận chút.”

Tần Oản Khanh cả kinh, bởi vì nàng nhìn thấy nét mặt hắn có chút lo lắng

Hắn ở lo lắng nàng?

“Hoàng Thượng, ngài nói này hồ có cổ quái, kìa còn nhớ rõ ở ngài rơi xuống nước phía trước, có chuyện là gì xảy ra không? Hoặc là cái gì kỳ quái?”

“Kỳ quái gì đó nhưng thật ra không thấy được, bất quá. Làm trầm đi đến bên hồ thời điểm, đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu, kế tiếp, toàn bộ thân thể sẽ không chịu khống chế.”

Tần Oản Khanh liếc mi suy nghĩ một hồi lâu, tựa hồ là nghĩ tới cái gì, bên môi giờ lên một nụ cười âm đạm

Một bên Ân Thái Cực hừ lạnh một tiếng, “Yêu nữ, ở trước mặt hoàng thượng người còn muốn đùa giỡn?”

Không để ý tới hắn đùa cợt, nàng ở bên hồ tha một vòng, trước tìm được rồi một cây bán nhân cao, cổ tay thô mộc còn.

Mọi người khó hiểu xem nàng cầm mộc còn đi hướng bên hồ, giờ mộc còn tìm được mặt hồ phía trên.

Giây lát trong lúc đó, chỉ thấy kìa mộc còn tựa hồ bị cái gì vậy lạp xả, Tần Oản Khanh động tác cực nhanh xoay người đem kìa gây gộc sấp đến bùn đất lý.

Vừa tiếp xúc với ánh mặt trời, kìa này nợ rất nhanh bày biện ra hình thể, chậm rãi theo trong suốt biến thành nhũ bạch, một cái cùng loại bạch tuộc gì đó gắt gao phân trụ mộc còn, rất nhanh bởi vì mất nước mà chết ở mọi người trước mắt.

Ngao Trinh đám người giai mà lộ kinh cụ sắc, Ân Thái Cực cũng giương miệng, nhất thời nói không ra lời.

Tần Oản Khanh vỗ vỗ thủ, hướng về phía mọi người mỉm cười, “Tác quái chính là người kia.”

“Tần. Tần cô nương. Đây là cái gì này nợ nha?”

Tiểu Ngưu tử vừa mới hoàn hồn hỏi ra đáy lòng của mọi người nghi vấn.

“Thứ này tên có rất nhiều, dân gian thường gọi nó là con sứa, nhiều năm sinh hoạt tại trong nước, thân thể trong suốt trắng, một khi rời nước rất nhanh sẽ chết.”

Nói xong, nàng xem Ngao Trinh liếc mắt một cái, “Sứa thân mình có được một loại độc tố, một khi có nhân tiếp cận, nó sẽ gặp dùng xúc tua công kích, khiến người tạm thời lâm vào mê muội, rơi vào trong nước sau, sẽ gặp trở thành nó đồ ăn.”

Nói vậy ngày ấy nàng trong lúc vô ý nhìn đến hắc y nhân, chính là đem điều này này nợ bỏ vào trong hồ.

“Nghe qua thật đáng sợ.” Tiểu Ngưu Tử thẳng nổi cả da gà.

“Nói như vậy, trầm khi đó sở dĩ hội trượt chân rơi xuống nước, đều là thứ này giờ trò quỷ?”

Nghĩ đến chính mình suýt nữa trở thành này nợ đồ ăn, Ngao Trinh không khỏi rung mình

“Hoàng Thượng, ngài thiết chứ nghe này yêu nữ hồ ngôn loạn ngữ, cái gì sứa, kìa căn bản chính là này yêu nữ làm ra đến quái vật.” Lúc này Ân Thái Cực, biểu tình có chút vẩn vơ.

“Quốc sư, ta không biết người vì sao một lần lại một lần dùng hết tâm cơ bôi đen ta? Nhưng về con sứa này, sách sử thượng thật là có ghi lại, nếu người không tin, có thể trừu thời gian trở về cẩn thận tra tra.

“Mặt khác, vừa mới ta đã muốn hướng quốc sư chứng minh rồi trên đời này cũng không có quý quái vừa nói, đây là phủ ý nghĩa, quốc sư đã thua lần đánh đố này rồi

“Ngươi.....”

“Hoàng Thượng khả làm chứng cho chúng ta, hay là ngươi sợ hãi tưởng đời ý?”

Ân Thái Cực nhất thời nghẹn lời, cầu cứu nhìn về phía Hoàng Thượng.

“Nguyên đồ chịu thua.” Ngao Trinh không có hỗ trợ ý tứ, đáy mắt tất cả đều là cái kia trí tuệ khả nhân Tần Oản Khanh.

Gặp Hoàng Thượng không chịu hỗ trợ, hần hỏn hển, oán hận trừng mắt nàng, “Ngươi muốn cho bốn quốc sư làm cái gì?”

“Yêu cầu của ta rất đơn giản.” Nàng mỉm cười, “Hy vọng quốc sư từ nay về sau rời khỏi triều đình, cáo lão hồi hương!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Ngày đó, khi nghe câu nói của Oản Khanh “Rời khỏi triều đình, cáo lão hồi hương!” Tựa như một cây lầy mạng trắng, đem phong cảnh nhất thời Ân Thái Cực hoàn toàn theo Đại Thịnh vương triều cực diện chính trị thượng ngành sinh sinh lau đi.

Chuyện này tựa như một đạo sau cơn mưa thiên lôi, oanh động toàn bộ Đại Thịnh hướng dẫn.

Ai cũng không nghĩ tới, một cái nhỏ nhỏ nữ mưu sĩ, lại có ảnh hưởng lớn như thế, đưa tay nắm quyền cao, cả triều văn võ nghe thấy sắc biến quốc sư cấp đưa ra kinh thành.

Ở mặt ngoài xem ra, Ân Thái Cực thật là bởi vì cùng Tần Oản Khanh đồ thua mà tao này kết cục, nhưng cẩn thận nhất tưởng, nếu đương kim thiên tử không chịu gật đầu đáp ứng, ai có thể động được quyền cao chức trọng quốc sư?

Nói đến nói đi, Ngao Trinh bất quá là nương này đánh cuộc, biết thời biết thế trừ bỏ thế lực của Ân Thái Cực

Đi qua sự kiện lần này, mọi người cũng nhìn ra một chuyện thật –

Ngao Trinh đứng ở mọi người đình, ở mặt ngoài bất động thanh sắc tùy ý một ít nhân ở hần mí mắt dưới làm một ít động tác, trên thực tế hần sớm đem mỗi người chỉ tiết mờ nhất thanh nhị sở, chỉ cần có cơ hội, tùy thời diệt trừ.

Cho dù là tam triều nguyên lão quốc sư cũng giống nhau.

Lúc ấy Ân Thái Cực từng hèn mọn thỉnh cầu, hần chính là lạnh lùng cười nói: “Thân là Đại Thịnh quốc sư, nếu ở phía sau đời ý, chẳng phải là đã đánh mất ta mặt mũi của Đại Thịnh? Huống hồ ngươi tuổi cũng lớn, thừa dịp lần này cơ hội cáo lão hồi hương, cũng có thể nhiều hưởng mấy ngày thanh phúc.”

Này lời nói, trực tiếp đem tất cả đường lui của Ân Thái Cực phá hỏng.

Sau, Ngao Trinh theo thám tử biết được, cơn sửa kia là do Ân Thái Cực vì hãm hại Tần Oản Khanh, cố ý phái người đưa vào hồ Nguyệt Ương.

Không nghĩ tới Tần Oản Khanh thông minh tuyệt đỉnh, liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối, chẳng những thập phần xảo diệu hóa giải chính mình nguy cơ, nhưng lại chặt đứt tiền đồ của Ân Thái Cực.

Ngao Trinh không khỏi đối nàng càng thêm vài phần kính trọng.

Bị phong làm thứ nhất nữ mưu sĩ Tần Oản Khanh, ở Ân Thái Cực rời đi kinh thành sau, cũng đang thức bước lên thuộc loại của nàng con đường làm quan.

Mà nguyên bản liền đối nàng có chút bất mãn văn võ đại thần, tuy rằng không quen nhìn nữ tử cùng bọn họ đồng hướng làm quan, nhưng thánh mệnh nan vi, bọn họ cũng chỉ có thể trở mắt nhìn nàng công khai xuất hiện ở trang nghiêm túc mục trong triều đình.

Bất quá, gầy vào triều đầu tiên, Tần Oản Khanh liền nhân ở đại điện phía trên hướng Hoàng Thượng đề nghị tổ chức khoa cử, hướng dân gian chiêu hiền nạp sĩ mà chịu khổ chúng thần phản đối.

Ở nàng xem đến, Đại Thịnh là cái ở các phương diện đều cực cụ chỗ thiếu hụt triều đại, trong triều quan viên tựa như hoàng tộc giống nhau, thái thừa kế chế, mà bình thường lễ dân dân chúng mặc dù người mang tuyệt kỹ, đầy bụng kinh luân, cũng không có cơ hội vào triều làm quan.

Nếu muốn quốc gia thêm cường thịnh, chiêu mộ hiền tài mới là trọng yếu, nàng mới đưa ra phương pháp nà.

Nhưng Tần Oản Khanh này buổi nói chuyện, lại ở nguyên bản bình tĩnh triều đình thượng nhắc lên con sóng gió động trời.

Bọn quan kia vừa mới sinh liền được hưởng trọn vinh hoa phú quý, cặng lẽ không thể cùng dân thường chia sẻ sao? Vì tiền đồ của chính mình, mãnh liệt tỏ vẻ phản đối, thậm chí công kích Tần Oản Khanh.

Ngao Trinh vì tránh cho tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, lập tức tuyên bố bãi triều.

Hạ hướng sau, hần liền mệnh duy nhất Thừ tướng Trần Hữu Câu và Tần Oản Khanh theo hần nhập ngự thư phòng.

Tuy rằng quý làm một hướng Thừa tướng, khả bởi vì Trần Hữu Câu tính cách ôn hòa, người ngoài có lẽ, lại thâm sâu Hoàng Thượng tín nhiệm, cho nên triều đình cao thấp đối vị này qua tuổi bảy mươi lão Thừa tướng đều thập phần tôn trọng.

Trước đó vài ngày hần xin nghỉ hồi hương, vừa trở lại kinh thành, liền nghe nói hướng lý hơn một vị họ Tần nữ mưu sĩ.

Sau khi nghe ngóng, mới biết được Tần Oản Khanh cư nhiên hần đặc ý môn sinh Tần Thư Viễn trưởng nữ.

Mà Tần Oản Khanh ở vào cung phía trước, cũng từng tự nàng phụ thân trong miệng, đối vị này hạc phát đồng nhan, mưu tính sâu xa lão Thừa tướng thập phần kính trọng.

“Tần cô nương, ngươi có không đem này khoa cử chế độ nói được cặng kể lại một ít? Lão thần có rất nhiều địa phương khó hiểu, tỷ như ngươi nói cái gì Trạng Nguyên, thám hoa.....”

Sau khi đi vào ngự thư phòng, Trần Hữu Câu liền hỏi ra đáy lòng nghi vấn, liền ngay cả từ đầu tới đuôi không phát biểu gì ý kiến Ngao Trinh, cũng biểu hiện ra nồng đậm hứng thú.

“Cái gọi là Trạng Nguyên, thám hoa, bảng nhãn loại này xưng hô, bất quá là phân chia quan cấp lớn nhỏ, là mục đích chủ yếu của khoa cử, là hy vọng triều đình có thể ở bình dân dân chúng trung, chiêu tuyển ra kỳ tài có năng lực trị quốc thật sự.....”

Đối mặt Hoàng Thượng cùng Thừa tướng tha thiết chờ đợi ánh mắt, Tần Oản Khanh không hề giữ lại đem chính mình thượng nhất thể tri thức, lấy này triều đại nhân có khả năng nghe hiểu được phương thức, nhất ngữ nhất thập giảng thuật đi ra.

Nàng cho rằng, nếu muốn sử một quốc gia chân chính phú cường đứng lên, thân là đế vương giả trừ bỏ hần là có được khí phách cùng với gan dạ sáng suốt ở ngoài, cặng muốn học hội như thế nào lợi dụng trong tay quyền lực, không chế này chân chính có năng lực, có dũng khí thần từ tướng lãnh.

Có văn võ chiếu cố, hơn nữa học được biết nhân thiện dùng, mới có thể tăng cường quốc lực.

Đại Thịnh tuy rằng lãnh thổ rộng lớn, nhưng giai cấp của quý tộc cùng bình dân chênh lệch quá lớn, cũng có một ít quyền quý ý vào chính mình xuất thân ức hiếp dân chúng, muốn làm gì thì làm.

Với tình trạng như vậy, không lâu sau, làm cho dân chúng oán hận, làm loại này oán hận môn quy càng lúc càng lớn, sẽ xuất hiện phản loạn.

Một khi nội loạn sinh ra, hoạ ngoại xâm tất hội thừa cơ mà vào, có thể nghĩ, Đại Thịnh đem vĩnh thà bằng ngày.

Nhưng nếu dân thường cũng có thể vào triều làm quan, tình huống sẽ khác đi, quý tộc đặc quyền giảm bớt, khoảng cách chênh lệch cùng dân thường thu hẹp lại, bình dân được đến xoay người cơ hội tự nhiên oán hận cũng sẽ giảm bớt.

Ngao Trinh tại vị bảy năm, này phiên ngôn luận, chưa từng có người dám đề cập.

Ở hần che kín huyết tính đế vương đường thượng, hần thủy chung tin tưởng vững chắc, hoàng quyền là không thể xâm phạm, nếu hần thân là thiên hạ đứng đầu, nhất định có thể đem Đại Thịnh thống trị sinh động.

Thẳng đến hôm nay hần mới phát hiện, hần tự cho là không thể xâm phạm hoàng quyền địa vị, vô cùng có khả năng bởi vì hần thống trị không tốt mà chịu khổ bị giết.

Liền ngay cả luôn luôn lấy trí mưu trừ danh Trần Hữu Câu, cũng bị Tần Oản Khanh này lời nói cấp chấn trụ.

“Nói như vậy, chính sách trị quốc của ta hiện giờ xác thực còn rất nhiều thiếu sót a.” Thì thảo tự nói một hồi lâu, Trần Hữu Câu đột nhiên hướng ngồi ở bàn sau Ngao Trinh thăm thi lễ, “Lão thần hôm nay chỉ điểm Hoàng Thượng nói một tiếng chúc mừng.”

“Ngà? Thừa tướng trong miệng chúc mừng, từ đâu mà đến?”

Hần vỗ về màu bạc chòm râu, hướng về phía Tần Oản Khanh cười hắc hắc, “Hoàng Thượng có thể được Tần cô nương tương trợ, tương lai của Đại Thịnh chắc chắn sẽ không thể ngờ.”

“Thừa tướng quá khen, Oản Khanh vừa mới kia phiên ngôn luận bất quá là thoải mái mà phát, mong rằng Thừa tướng nhiều ra ngôn chỉ điểm”

“Tần cô nương không cần đa lễ, Tần Thư Viễn cha ngươi tuy chỉ là một huyện lệnh nhỏ nhoi, nhưng hấn làm người thanh liêm, phá án nghiêm minh, luôn luôn thăm lão phu yêu thích, không nghĩ tới hấn dạy ra khuê nữ hơn trí tuệ hơn người, làm cho lão phu bội phục a.”

Nói xong, hấn ái muội phiêu nhà mình Hoàng Thượng liếc mắt một cái.

“Bất quá lão phu cảm thấy kỳ quái, nếu lúc trước Tần cô nương này đây tú nữ thân phận bị tuyển vào cung trung, như thế nào không tiến vào hậu cung, lại cố ý phải làm một gã nữ quan đến phụ tá Hoàng Thượng? Ở lão phu xem ra, Tần cô nương tài hoa hơn người, biết thư đạt lễ, nếu nhập hậu cung, tất là hoàng hậu như một chọn người.....”

Hấn vừa nói ra hai chữ “Hoàng Hậu”, Tần Oản Khanh sắc mặt xoát biến bạch.

Ngự án sau Ngao Trinh, tắc bởi vì của nàng biến sắc mặt mà tâm sinh không hồn giận.

Tốt xấu gì hấn cũng là một Thiên tử của một quốc gia, hơn nữa phong thần tuần lãng dung mạo, thiên hạ nữ tử đều bị khát vọng trở thành phi tử của hấn, mà nàng lại hận không thể cách hấn rất xa, chẳng lẽ Ngao Trinh hấn không vừa mắt nàng thật sao?

“Hoàng Thượng thân là một người đứng đầu quốc gia, hậu cung nhất định mỹ nữ như mây, Oản Khanh mặc dù tự cao có chút văn thái, khả nếu thực so với hậu cung này đa tài đa nghệ lại mạo nếu thiên tiên nương nương, thật sự là không đáng nhắc tới a.” Trộm phiêu cách đó không xa Ngao Trinh liếc mắt một cái, nàng thật tình hy vọng hấn tốt nhất đừng đem tâm tư kỳ quái kia đặt ở trên người nàng.

Không thể không dám nói, nếu chỉ cần theo thường thức góc độ đến xem hấn, nếu ở hai mươi mốt thế kỷ, giống Ngao Trinh như vậy nam nhân tuyệt đối cũng là nữ nhân trong mắt thường thủ hóa, nàng chỉ sợ cũng sẽ bị hấn hấp dẫn.

Khả nàng chưa quên chính mình hiện tại vị trí là triều đại phong kiến, hoàng đế sở đại biểu, hấn hội vô chừng mực đem bất đồng loại hình nữ nhân thủ tiến hậu cung.

Nàng cũng không hứng thú cùng một đàn nữ nhân tranh lão công, huống chi các nàng còn người người tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn.

Trần Hữu Câu vuốt râu cười, hiểu được đáy lòng của tiểu nha đầu này đang nghĩ gì

Quả nhiên là một cô nương thông minh, không bị vinh hoa phú quý hấp dẫn, thấy rõ cái gì là chính mình muốn, cái gì là chính mình nên buông tha cho.

Ngao Trinh lại bị nàng kia lời nói nói được trong lòng cứng lại.

Cái gì hậu cung trung đa tài đa nghệ lại mạo nếu thiên tiên nương nương, tuy rằng không lâu hấn mới nạp một đám phi tử vào cung, khả này nữ nhân thêm cùng một chỗ, cũng không cập trước mắt nàng.

Gặp hai người một cái truy một cái trốn, Trần Hữu Câu cũng không vạch trần.

Ba người lại hàn huyên một trận trị quốc chi sách, hấn liền tìm một cơ hội đứng dậy cáo từ.

Tần Oản Khanh cũng muốn đi theo cùng nhau cáo lui, khả Tiểu Ngưu Tử lại tại đây khi đi vào ngự thư phòng báo cho biết nên dùng cơm trưa.

“Oản Khanh hấn là cũng đói bụng đi, không bằng ăn cùng trẫm một bữa?”

Nàng vừa định cự tuyệt, chợt nghe Ngao Trinh lại nói: “Vừa mới người cùng Thừa tướng nói kia lời nói, trẫm còn có rất nhiều thắc mắc, không bằng liền thừa dịp dùng bữa cùng nhau, người lại giải thích cụ thể cho trẫm.”

Hoàng Thượng đều muốn tư thái phóng như vậy thấp, nàng cũng không không biết xấu hổ cự tuyệt.

Điểm tâm của hoàng gia phong phú mà xa hoa, son trần hải vị cái gì cần có đều có.

Tiểu Ngưu Tử thực hội xem nhân sắc mặt, biết chủ tử gần nhất đối Tần cô nương cực có hứng thú, liền cố ý đem của nàng chỗ ngồi an bài ở chủ tử bên người.

Ngao Trinh đáy lòng nhất nhạc, nhện không được thưởng Tiểu Ngưu Tử một ánh mắt tán thưởng

Đầu tiên, hấn hỏi vài cái vấn đề ấn tượng, Tần Oản Khanh rất nhanh liền giúp hấn giải thích nghi hoặc, cũng xảo diệu lựa chọn từ ngữ thích hợp, tận lực đem nàng kiến thức quốc gia chi sách mà nàng biết đem nói cho hấn nghe

Hấn nghe được mê mẩn, cùng lúc phát ra từ nội tâm thưởng thức nàng cấp chính mình mang đến kinh hi, về phương diện khác, lại ảo não lúc trước làm chi đáp ứng yêu cầu vĩnh viễn không nhập cung của nàng

Nhìn của nàng đôi môi đỏ mọng của nàng, cử động sinh động tự nhiên, cứ đến lúc nói cao hứng, trên mặt còn không tự chủ được hiện lên vẻ thần thái động lòng người, nhất thời trái tim hấn đều bị nàng cư nhiên chiếm cứ

Nói một hồi lâu, Tần Oản Khanh lúc này mới phát hiện bên cạnh Ngao Trinh nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm chính mình, thức ăn trên bàn cư

nhien một ngụm cũng không chạm vào.

Nàng nhìn lại mi, khó hiểu hỏi: “Hoàng Thượng, ngài như thế nào cũng không ăn?”

Ngao Trinh hơi hơi sừng sốt, nhưng rất nhanh hoàn hồn, lắc đầu nói: “Trẫm cũng không đói.”

“Này không thể được nga.” Nàng nghiêm trang chỉ chỉ trên bàn đồ ăn, “Muốn có thân thể khoẻ mạnh, một ngày ba bữa không thể thiếu, hơn nữa mỗi loại đồ ăn đều chứa đựng một loại dinh dưỡng khác nhau, không thể kiêng ăn, Hoàng Thượng ngài mỗi ngày bận việc triều chính, hao tâm tổn sức cố sức không nói, nếu không ăn no một chút, đối thân thể thương tổn nhưng là rất lớn.”

Nàng nghĩ đến nhà mình lão cha cũng là ba bữa không chừng, liền nhin không được mở miệng răn dạy.

“Đừng tưởng rằng bây giờ còn tuổi trẻ, có lẽ sẽ làm hư thân thể chính mình, hiện tại có lẽ sẽ không thế nào, chờ thượng tuổi, cho người nếm mùi đau khổ.”

Nói xong, nàng thói quen tính nắm lên một mảnh đồ ăn điệp pho đến bàn tử thượng, dùng chiếc đũa gấp chút thịt phiến, nắm, lại đồ chút tương liệu cẩn thận bao đứng lên, đưa tới trước mặt Ngao Trinh

“Loại này ăn pháp thực ngon miệng, nhưng lại.....”

Làm nàng phát hiện trước mắt gương mặt trước mắt không phải là cha của nàng, Tần Oán Khanh đột nhiên cả kinh. Ông trời, nàng như thế nào như vậy hồ đồ, đây là hoàng cung, mà không phải Tần gia đại trạch a!

Ngao Trinh cảm thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng thập phần đáng yêu a. Nàng phía trước luôn nghiêm trang, còn liễu mình cùng hấn duy trì khoảng cách

Khả vừa mới kia trong nháy mắt, hấn cư nhiên nhìn thấy vẻ ngây ngốc trong mắt nàng

Mim cười tiếp nhận nàng truyền đạt đồ ăn cuốn, hấn cảm thấy mỹ mãn cắn tiếp theo khẩu. “Trẫm thật không nghĩ tới, người dạy khởi người đến rất hữu mô hữu dạng.”

“Hoàng Thượng thứ tội.....”

Nàng vừa định đứng dậy, liền bị Ngao Trinh đè ép trở về, “Đừng đem trẫm trở thành một cái không có việc gì liên làm cho người ta định tội bạo quân, trẫm phiền chán kia bộ, mỗi ngày nhìn này đại thần nom nớp lo sợ bộ đáng đã muốn đủ đáng ghét.”

Tần Oán Khanh ngạc nhiên. Mọi người đều nói hấn à tên bạo quân giết người không chớp mắt, không lâu còn tru sát hậu cung tần phi, huyền thiên hạ đều biết a!

Tựa hồ nhìn ra nàng đáy lòng nghi hoặc, Ngao Trinh cũng không giải thích, dùng sức cắn hạ bán khẩu đồ ăn cuốn, loại này ăn pháp xác thực thực ngon miệng, nhưng là một ngụm cắn đi xuống, đồ ở đồ ăn điệp thượng tương liệu lại dính vào hấn giáp biên.

Đường đường Thiên Tử, một thân chói mắt long bào, cả người phát ra nói không hết uy nghiêm, khả giáp biên kia khối nhỏ nhỏ tương liệu, lại đem này khí thể hủy một giọt không dư thừa.

Cách đó không xa Tiểu Ngưu Tử nhìn xem hoảng sợ. Chủ nhân khi nào xuất hiện quá loại này khứu dạng? Hai bên hầu hạ cung nữ thái giám lại càng không là dám đem ánh mắt nhìn phía bọn họ.

Chỉ có Tần Oán Khanh xem hấn này phó bộ đáng, không khỏi phốc xích một tiếng bật cười.

Nàng đột nhiên phát hiện, kỳ thật nghe đồn cũng không phải hoàn toàn có thể tin, ít nhất hiện tại Ngao Trinh, tuy rằng gương mặt tuấn mỹ có thể làm động lòng bất kì nữ nhân nào, khả giáp thượng kia nhất tiểu khối ô tí, lại làm cho hấn thoát nhìn dễ thân, không hề có nửa điểm thô bạo.

“Hoàng Thượng trước đừng nhúc nhích.” Nàng lấy ra một khối khăn tử, nhẹ nhàng đem dính ở hấn giáp biên tương liệu lau đi.

Ngao Trinh nhìn của nàng cười giặt mình sừng sốt một hồi lâu. Theo của nàng chà lau, chết tiệt, tính cả hấn một lòng cũng bị nhu tâm thần nhộn nhạo.

Không lâu sau, Ngao Trinh liền ban hạ thánh chỉ, các tỉnh các châu bốn phía tổ chức khoa cử, quảng nạp hiền tài danh sĩ.

Tuy rằng trong triều cao thấp vẫn có nhân cực lực phản đối, nhưng ở Thừa tướng Trần Hữu Câu cập Hoàng Thượng vài cái tâm phúc trọng thân to lớn duy trì hạ, cuối cùng đạo thánh chỉ này vẫn là ban bố đi xuống.

Này nói chỉ lệnh rất nhanh liền khiến cho oanh động, một ít đọc đủ thứ thi thư, muốn đối quốc gia tấn vừa phân tâm lực trẻ tuổi nhân, đều báo danh tham gia cuộc thi.

Mà dân chúng cũng đối Hoàng Thượng ban phát đạo thánh chỉ này tán thưởng liên tục, dân gian nơi nơi đều lan truyền đương kim hoàng thượng quả thật thánh minh chỉ quân.

Làm Trần Hữu Câu đem mấy tin tức này rơi vào tay Ngao Trinh trong tai khi, hấn nhin không được lạnh lùng cười, “Trẫm nhớ rõ, trẫm ở dân chúng

trong cảm nhận nhưng là một cái rõ đầu rõ đuôi bạo quân đầu.”

Tuy rằng miệng nói được lạnh nhạt, nhưng đáy lòng lại thấp phần vui sướng.

Mà gây cho hắn này liên tiếp sung sướng không phải người khác, đúng là gần nhất vẫn bồi ở hắn bên người việc tiền việc sau, làm hắn càng ngày càng thương yêu Tần Oản Khanh.

Theo khoa cử chế độ thi hành, nâng lên lòng yêu quốc của nhân dân a.

mùa hạ Nóng bức , đã ở mọi người chút bất tri bất giác lạng lẽ tiến đến.

Gần nhất thời tiết dị thường oi bức, từ khi chuyện ma quái ở hồ Nguyệt Ương chấm dứt, Tần Oản Khanh thường thường liền mang theo Kim Châu Ngân Bảo đi vào trong đó tản bộ hóng mát.

Đại khái là năng lực của nàng đã được khẳng định , Ngao Trinh vài lần đưa ra phải giúp nàng đổi một cái hoa lệ cung điện, nhưng nàng đều ngôn cự tuyệt, cùng lúc là trụ thói quen, cùng lúc là không nghĩ ở lên quá mức tiếp cận hắn.

Trong quá trình tiếp xúc, nàng chậm rãi phát hiện Ngao Trinh nếu bỏ đi lớp vỏ hoàng đế, kỳ thật là cái thực đáng giá thưởng thức nam tử. Hắn thông minh, lý trí, hào sảng, châu báu, căn bản không giống cái bạo quân, thật không hiểu ngoại giới vì sao hội khẩu hắn này đình chụp mũ?

Sau giữa trưa, Tần Oản Khanh vừa đi một bên tường, mang theo đã nhiều ngày sửa sang lại đi ra gì đó chuẩn bị đi ngự thư phòng gấp giá, vừa mới đi vào cửa phòng khải, chợt nghe gấp bên trong truyền ra một đạo rống giận, tiếp theo, truyền ra ngã này nọ thanh âm.

Canh giữ ở cửa Tiểu Ngưu Tử sắc mặt trắng nhợt, “Tần cô nương có thể có cái gì chuyện quan trọng? Nếu vô, nô tài khuyên người phía sau tốt nhất không cần đi vào gấp giá, nếu không kết cục bình thường đều đã thực thâm.”

“Đã xảy ra chuyện gì? Hoàng Thượng như thế nào nổi giận như vậy?”

Tiểu Ngưu Tử gấp bốn bề vắng lặng, vẫn thật cẩn thận lấy tay bán che miệng lại, thấp giọng nói: “Nửa canh giờ tiền, biên quan thám tử báo lại, tựa hồ truyền một tin không tốt.”

Tần Oản Khanh nhất thời hiểu rõ. Mấy ngày trước chợt nghe Hoàng Thượng nói, gần nhất Đại Thịnh cùng Đông Thực quan hệ thấp phần khản trương, xem ra hai quốc biên giới vùng xung đột tựa hồ càng thêm kịch liệt.

Nàng tiến vào ngự thư phòng, chỉ thấy hai cái mười lăm, sáu tuổi tiểu thái giám quỳ rạp trên mặt đất, dập đầu cầu xin tha thứ.

“Nô tài đáng chết, cầu Hoàng Thượng khai ân.”

Ngao Trinh khoanh tay ở ngự thư phòng đi thông thả bước, gấp hai cái thái giám lại là khóc lại là sợ, nhất thời khí không đánh một chỗ đến.

“Hai cái đồ vô dụng, ngay cả trà cũng phụng không tốt, bản thủ bản cước! Tiểu Ngưu Tử, còn không đem hai cái xuân này nọ tha đi ra ngoài thường bản tử.”

Ngoài cửa Tiểu Ngưu Tử vừa nghe, vội vàng đi vào.

Tần Oản Khanh thấy thế, nhưng lại tiến lên đá kia hai cái tiểu thái giám một người một cước.

“Các người này hai cái không lâu mất gì đó, ở trong cung hầu hạ lâu như vậy, làm sao dám cấp Hoàng Thượng chọc nhiễu loạn? Thật sự là vô dụng.” Nàng mắng một trận, ngược lại nhìn về phía Ngao Trinh, “Hoàng Thượng, đối phó loại này vô dụng nô tài, nên sai người đem bọn họ văng ra loạn còn đánh chết mới có thể giải hận.”

Ngao Trinh, Tiểu Ngưu Tử cùng với kia hai cái bị dọa đến ngay cả nói đều nói không được tiểu thái giám, toàn thân nàng này lời nói ngốc ở.

Bọn họ trong ấn tượng Tần Oản Khanh là cái thức đại thế, tâm địa thiện lương mỹ nhân, khả hiện tại.

“Bất quá nói còn nói trở về.”

Mọi người ở đây kinh ngạc làm hạ, lại thấy nàng thay lấy lòng tươi cười, thân thủ chỉ chỉ kia hai cái tiểu thái giám.

“Gần nhất thời tiết thật đúng là nóng, này hai cái nô tài nếu trực tiếp bị chương bản nhân đánh chết đồ hoàn hảo, chỉ sợ đánh không chết, còn phải cho bọn hắn quán canh uy được, chẳng những lãng phí Thái y viện được, Hoàng Thượng nhìn cũng phiền lòng. Không bằng này đồn đánh Hoàng Thượng trước nhớ kỹ, để cho thứ này hai cái không lâu mất nô tài tái phạm sự, nhất định xử phạt cũng không muộn a.”

Tiểu Ngưu Tử rốt cục phục hồi tinh thần lại. Nguyên lai Tần cô nương là chuyển cái loạn thay bọn họ cầu tình đâu.

Nguyên bản trong lòng có khí Ngao Trinh bị nàng như vậy nhất trộn lẫn, nhất thời mất đi phạt nhân hưng trí, đáy lòng hiểu được nàng là đổi cái phương thức làm cho chính mình phát tiết tức giận.

Thấy hấn không phản đối, Tần Oản Khanh chạy nhanh hướng hai tiểu thái giám sử cái ánh mắt, “Các người hai cái đồ vô dụng, còn không mau điểm cồn xuất.”

Hai cái tiểu thái giám hoảng sợ nhìn Hoàng Thượng liếc mắt một cái, gấp Hoàng Thượng không phản đối, liền vội gấp hướng nàng đầu đi một cái cảm kích ánh mắt, xoay người té chạy thoát đi ra ngoài.

Tiểu Ngưu Tử rốt cục buông tâm, thức thối lui đi ra ngoài. Xem ra Hoàng Thượng quả nhiên đối Tần cô nương cùng với chúng bất đồng a.

“Người lá gan cũng thật không nhỏ, ngay cả người trăm muốn phạt cũng dám thả, người không sợ trăm giận lên sẽ cho người thay hai cái nô tài kia chịu bản tử sao?” Trong miệng tuy là nói như vậy, đáy lòng tức giận lại từ lúc nàng xuất hiện sau đánh tan hơn phân nửa.

Tần Oản Khanh tươi cười đầy mặt hướng hấn được rồi cái đại lễ, “Nếu Oản Khanh ai một chút bản tử có thể làm cho Hoàng Thượng nguôi giận, này đốn bản tử Oản Khanh đã trúng cũng đáng a.”

Ngao Trinh rốt cục bị nàng đầu cười, bắt đắc dĩ lắc đầu, thân thủ đem nàng sam lên, “Trăm nói qua, về sau nếu không người bên ngoài, không cần đi này đại lễ.”

“Hoàng Thượng cẩn thận!”

Hấn lại đây phù nàng khi, suýt nữa dẫm nát ngã phá cái chén mảnh nhỏ thượng, nàng chạy nhanh lôi kéo cánh tay hấn hướng giữ chỗ xê dịch, lập tức khom người đi kiểm tra nhất mảnh nhỏ.

“Đừng kiểm tra này nọ, sẽ làm bị thương tới tay.”

“Ta nếu không chiếm, muốn làm không tốt sẽ làm bị thương đến Hoàng Thượng.”

Ngao Trinh trong lòng run lên, có loại cảm giác khác thường tràn đầy trong lòng, hấn liền như vậy ngờ ngác nhìn nàng ngồi xổm chính mình trước mặt, đem từng mảnh thủy tinh nhỏ bỏ vào tay

Sống nhiều năm như vậy, hấn nghe qua nhiều lắm những lời nói nịnh hót, còn chưa có không nghĩ tới, một câu lo lắng ngăn ngừa, một cái ánh mắt chân thành, nhưng lại sẽ làm lòng hấn không chịu đựng được mà nổi lên cảm giác cảm động

Thẳng đến đem sở hữu mảnh nhỏ đều thập đến bản tử sau, nàng mới chậm rãi đứng dậy, vừa nhắc đầu, liền nhìn đến Ngao Trinh chính nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm nàng, trong mắt quang mang dị thường mị hoặc lòng người.

Nàng lập tức bên tai từ đó lên, tim không tự chủ được đập nhanh hơn, cảm thấy ánh mắt của hấn như vậy nhưng là tràn đầy dục vọng

Tần Oản Khanh bị ánh mắt của hấn làm cho hoảng sợ, “Hoàng Thượng bởi vì nổi trận lôi đình như vậy?” Nàng cố gắng nói sang chuyện khác, kì thực đáy lòng cũng có chút khâm trọng, sợ chính mình sẽ lâm vào bẽ bực cùng với hấn.

Ngao Trinh rất nhanh lấy lại tinh thần, hấn nhíu mày, xoay người đem ngự án cho nàng xem.

Nàng cẩn thận nhìn lên, sắc mặt cũng hơi đổi.

Nguyên lai vùng biên quan gần nhất đã xảy ra chiến sự, Đông Thục binh lực thậm cường, Đại Thịnh liên tục thảm bại.

Tối thật giận là, đám kia Đông Thục binh lính cư nhiên thiếu Đại Thịnh lương thảo, còn lớn hơn trương kì cô lưu lại tờ giấy, nói cái gì Đông Thục chiến thần đến vậy nhất du.

Này loại hành vi rõ ràng là không đem Đại Thịnh đặt ở trong mắt, thân là người đứng đầu một quốc gia như Ngao Trinh, sao có thể có thể nuốt hạ này khẩu khí.

“Trăm khí cũng không phải Đông Thục kiêu ngạo, mà là khí ta Đại Thịnh này chỉ huy biên quan đại quân tướng lĩnh, cư nhiên làm cho quân địch như thế vũ nhục Đại Thịnh!”

“Xem ra quốc gia của ta ở quân sự quản lý thượng, xác thực còn có rất nhiều không đủ địa phương cần tăng mạnh.” Nàng lôi kéo Ngao Trinh ngồi vào ngự án sau, “Hoàng Thượng, hôm nay ta tới gặp giá, cũng không phải là đặc biệt vội tới kia hai cái tiểu thái giám cầu tình, ngài trước giảm nhiệt, nhìn xem ta vừa mới chuẩn bị cho tốt này này nọ.”

Nói xong, nàng theo ống tay áo lấy ra một phần rất dày sổ con, Ngao Trinh tò mò tiếp nhận lật xem, càng đi sau xem, vẻ mặt của hấn càng thêm hưng phấn.

“Một quốc gia nếu muốn cường đại, quân đội lực lượng là không thể thiếu, cần phải huấn luyện ra một quân đội hùng mạnh, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, ở phương diện quân sự của Đại Thịnh ta, khiếm khuyết còn khá nhiều, đây là ta ngày gần đây sửa sang lại đi ra một ít trị binh chỉ sách, thỉnh Hoàng Thượng xem qua, nhìn xem này đó đối đãi chán ta Đại Thịnh quân đội thực lực có hay không thực chất tác dụng.”

Ngao Trinh tập trung tinh thần nhìn thật dày sổ con, này như là một quyển thiên thư, cho dù hấn thân là đế vương nhiều năm, này bản sổ con như cũ gây cho hấn không nhỏ rung động.

Hắn một tờ một tờ chậm rãi lật xem, có khi nhíu mày, có khi vui sướng, càng nhiều là đối này bản sở con yêu thích không buông tay. Khi hắn rút cục đem cuối cùng một tờ xem hoàn, mới phát hiện bên ngoài sắc trời không biết khi nào đã muốn ám

“Oản Khanh, trăm thật may mắn mới gặp được ngươi.”

Đang muốn quay đầu đi gọi nhân, Ngao Trinh mới phát hiện nàng sớm ý cách hắn cách đó không xa cái bàn giữ, đang ngủ ngon lành

“Hoàng Thượng, hiện tại đã muốn gần giờ tỵ.”

Thủy chung canh giữ ở cửa Tiểu Ngưu Tử nghe thấy chủ tử thanh âm, thế này mới dám vào nội nhỏ giọng nhắc nhở.

“Tần cô nương gặp người xem sở con nhìn xem mê mẩn, sẽ không dám đánh nhiều ngài, còn phân phó nô tài mệnh phòng bếp nấu bát súp, nói chờ Hoàng Thượng việc xong rồi, muốn ngài đem canh uống lên.”

Ngao Trinh đón thấy trong lòng ấm áp. Loại này bị nhân nhớ thương, bị nhân quan tâm tư vị, là hắn từ trước hai mươi mấy năm trung chưa bao giờ thể nghiệm quá.

Hắn thật cẩn thận tiêu sái đến Tần Oản Khanh bên cạnh, tinh tế đánh giá dung mạo tuyệt mỹ của nàng, phảng phất thấy thế nào cũng xem không đủ đường như, nhìn nàng, một lòng cũng bị không thể ngôn dụ hạnh phúc tràn đầy.

Không có tới từ, hắn đột nhiên rất muốn đem này phó thân thể mềm mại ôm vào trong lòng, hảo hảo yêu thương một phen.

“Hoàng Thượng, bây giờ không còn sớm, nô tài đánh thức Tần cô nương, làm cho nàng sớm đi trở về nghỉ tạm đi.”

“Không cần quấy rầy nàng, nàng bồi trăm suốt một cái buổi chiều, khẳng định mệt muốn chết rồi.”

Nói xong, cúi xuống thân, Ngao Trinh đem sớm đã ngủ say Tần Oản Khanh nhẹ nhàng ôm lấy, nhắm thẳng cách đó không xa chính mình tấm điện Triều Minh cung đi đến.

Tiểu Ngưu Tử há to miệng. Trời ạ, chẳng lẽ Hoàng Thượng đêm nay tương triệu. Tần cô nương thị tầm?

Sáng sớm hôm sau, Tần Oản Khanh sâu kín chuyển tỉnh, ánh vào mi mắt là hai điều chạm trở tỉnh mỹ cao tường ngũ trảo kim long, liền ngay cả trên người nàng cái chân cũng đồng dạng thêu đầy tượng trưng hoàng quyền màu vàng cự long.

Này đây không phải là phòng của nàng a!

Nàng đột nhiên theo trên giường ngồi dậy, một hiện trường liêm, liền có hai cái mi thanh mục tú tiểu cung nữ đón nhận tiến đến.

“Tần cô nương, ngài tỉnh?”

“Đây là làm sao?” Nhìn quanh bốn phía một vòng, toàn bộ phòng ngủ kim bích huy hoàng, nàng cảm thấy cả kinh, không dám thừa nhận chính mình trong lòng đáp án.

“Đây là tấm cung của Hoàng thượng.”

Trong đó một cái tiểu cung nữ hướng về phía nàng dịu dàng cười, “Hoàng Thượng đã muốn đi vào triều sớm, trước khi đi phân phó nô tỳ đánh người đãi Tần cô nương tỉnh lại sau nhất định phải rất phụng dưỡng. Tần cô nương, mặt sau có tào ôn tuyên, ngài muốn đi trước tắm một cái sao?”

Hiện tại là cái gì trạng huống? Nàng làm sao có thể ngủ ở bên trong tấm cung của Ngao Trinh ?

Nhớ rõ hôm qua sau giữa trưa, Ngao Trinh đối nàng đưa đi sở con thập phần cảm thấy hứng thú, cả người đều trầm mê trong đó, làm hại nàng ngượng ngừng nói muốn đi.

Nguyên tưởng chờ hắn xem hoàn, chính mình hảo bút ra hồi cung Nguyệt Ương nghỉ ngơi, sau lại không biết sao, đại khái là trời nóng mệt rồi, hơn nữa Ngao Trinh vẫn không để ý tới nàng, liền ở bất tri bất giác trung đã ngủ, không nghĩ tới khi tỉnh lại, cư nhiên ngủ trên giường hắn.

Thật sự là đáng chết!

Đều do nàng mỗi lần gặp được ý hợp tâm đầu mọi người hội không hề tâm cơ cùng người ta hoà mình.

Từ phát hiện Ngao Trinh đáng giá thâm giao sau, nàng tổng hội không tự chủ được muốn cùng hắn thổ lộ tình cảm, tích lũy tháng ngày hạ, hai người quan hệ nhưng lại chậm rãi theo quần thần biến thành không có gì giấu nhau bằng hữu.

Còn như vậy phát triển đi xuống, nàng thực lo lắng đơn thuần quần thần quan hệ, sớm muộn gì hội bởi vì lẫn nhau quá độ đầu nhập mà càng không thể vấn hồi.

“Tần cô nương không cần lo lắng, đêm qua Hoàng Thượng ở tại ngoại điện, vì tránh cho Tần cô nương thanh danh bị hao tổn, Hoàng Thượng còn riêng

phân phó nô tỳ đám người không thể đem Tần cô nương ngủ lại một chuyện tuyên dương đi ra ngoài.” Cung ti tựa hồ nhìn ra Tần Oản Khanh trong mắt lo lắng, vội vàng hướng nàng mở miệng giải thích.

Giờ khắc này, nàng đối Ngao Trinh là thập phần cảm kích.

“Hai vị thể tuất Oản Khanh ở trong này đi trước tạ quá, bất quá nơi này chung quy là Hoàng Thượng tầm cung, nếu Oản Khanh đã muốn thanh tỉnh, lại ở tại chỗ này luôn không ổn, Oản Khanh cái này rời đi, mong rằng hai vị có thể thay Oản Khanh hướng Hoàng Thượng nói lời cảm tạ.”

Nói một phen lời khách sáo sau, lại đánh thưởng hai người mấy khóa kim đầu từ thu mua lòng người, nàng liền vội vàng việc trở lại cung Nguyệt Ương.

Tối hôm qua một đêm chưa về, Kim Châu Ngân Bảo khó tránh khỏi lo lắng.

May mắn Tiểu Ngưu Từ là cái nô tài thận trọng, để tránh trong cung truyền ra lời đồn đãi, trước đó liền phái cái tâm phúc tiểu thái giám đi cung Nguyệt Ương truyền lời, nói cho các nàng, các nàng chủ từ cùng Hoàng Thượng nghị sự, tạm lưu Triều Minh cung, hai người cũng sẽ không hỏi nhiều.

Sau khi trở về Tần Oản Khanh, tâm tình thủy chung không thể bình phục.

Nếu lại cùng Ngao Trinh quân thần chẳng phân biệt được ở chung đi xuống, sớm hay muộn có một ngày, nàng sẽ ở này to như vậy trong hoàng cung mất chính mình tâm.

Bởi vì hôm nay không phải đại hướng, nàng liền ở lại cung Nguyệt Ương thành thành thật thật nhìn xem binh thư phiên phiên cung sử, trong óc tắc tắc thiên nam địa bắc loạn thất bát tao loạn tưởng vừa thông suốt.

Thẳng đến buổi trưa thời gian, trong cung phái tới cái tiểu thái giám, nói Hoàng Thượng hôm nay thỉnh vài cái đại thần ở trong cung dùng bữa, muốn nàng cũng đang dự tiệc.

Tần Oản Khanh nghe xong sắc mặt vi cương, nhất tưởng đến cùng với Ngao Trinh gặp mặt, không biết sao, bản năng đã nghĩ trốn tránh.

Hướng chi đêm qua nàng còn tại hân trên giường vù vù ngủ nhiều nhất cả đêm, nếu hiện tại gặp mặt, tránh cho không được xấu hổ, vẫn là cự tuyệt hảo.

“Phiền toái tiểu công công nói lại với Hoàng Thượng, thân thể ta có chút không khoẻ, ăn không hợp khẩu vị, vạn nhất tịch gian ảnh hưởng Hoàng Thượng cùng các vị đại thần, kia đã có thể lỗi.”

Tiểu thái giám gặp không đem nhân thỉnh đi, sắc mặt có chút phẫn nộ nhiên, nhưng hân vẫn là rất lễ phép hướng Tần Oản Khanh thăm thi lễ, xoay người trở về phục mệnh.

Vốn tưởng rằng đuổi rồi tiểu thái giám sau có thể đổi lấy im lặng buổi chiều thời gian, không nghĩ tới không ra nửa canh giờ, lại có Thái y phụng Hoàng Thượng chi mệnh tiến đến hỏi chẩn.

Nàng đón thấy một cái đầu hai cái đại. Ngao Trinh rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Nên sẽ không thực nghĩ đến nàng sinh bệnh đi?

Một phen ép buộc bận rộn, Thái y cấp của nàng đáp án là, thời tiết nóng bức tạo nên cảm giác kiêng ăn, nên nghỉ ngơi nhiều hơn, dùng bữa khi ăn chút khai vị đồ ăn, bệnh trạng rất nhanh sẽ biến mất.

Thái y đi rồi, Kim Châu Ngân Bảo nhìn không được kinh hô liên tục.

“Vừa mới vị kia Lí thái y nhưng là trong hoàng cung chuyên môn cấp Hoàng Thượng xem bệnh thần y a, Tần cô nương, thật không nghĩ tới Hoàng Thượng cư nhiên như thế coi trọng ngài, ngài vừa mới kêu không thoải mái, Hoàng Thượng liền phái người đến xem.”

Tần Oản Khanh khó được bị hai cái tiểu nha đầu nói được mặt đỏ tai hồng.

Kỳ thật Kim Châu Ngân Bảo chính là đơn thuần nghĩ đến Hoàng Thượng sở dĩ làm như vậy, là vì coi trọng nữ mưu sĩ đầu tiên của Đại Thịnh, dù sao chủ từ một ít gián giảng hòa lý luận vì Đại Thịnh mang đến rất nhiều ưu việt.

Là Tần Oản Khanh chính mình trong lòng có quỷ, tổng cảm thấy gần nhất Ngao Trinh xem ánh mắt của nàng trở nên rất kỳ quái, mới cảm thấy tiểu nha đầu trong lời nói có chuyện.

Khởi liệu buổi trưa vừa qua khỏi, trong cung Nguyệt Ương vang lên nhưng lại tiếng hô Hoàng Thượng giá lâm.

“Oản Khanh, trầm nghe thái giám nói người thân mình không thoải mái, không muốn ăn, vừa mới Lí thái y nói cho trầm, người là bởi vì gần nhất quá mức mệt nhọc nghỉ ngơi không đủ, hơn nữa trời nóng khó nhịn, làm cho thân thể chột dạ.....”

Còn chưa chờ cung Nguyệt Ương mọi người đứng dậy gấp giá, chỉ thấy Ngao Trinh xông vào, cũng không để ý tới Kim Châu Ngân Bảo sợ tới mức hoa dung thất sắc khuôn mặt nhỏ nhắn, nhắm thẳng Tần Oản Khanh đi rồi đi qua.

“Hoàng Thượng.....” Nàng cũng bị Ngao Trinh đã đến hoảng sợ.

“Hào hảo ngồi, đừng quý đến quý đi, mọi người đều là người một nhà, không cần đa lễ.....”

Kim Châu Ngân Bảo lẫn nhau liếc nhau. Hoàng Thượng cùng Tần cô nương khi nào thì biến thành người một nhà?

Tần Oản Khanh hướng lên trời phiến cái xem thường.

Xem đi, sợ cái gì đến cái gì, nàng liệu mình tưởng che dấu hai người trong lúc đó ái muội, Ngao Trinh lại càng muốn hướng mọi người biểu thị công khai bọn họ trong lúc đó quan hệ không phải là ít.

Theo sau cùng tới được Tiểu Ngưu Tử cũng là về mặt bất đắc dĩ, hồi tưởng khởi vừa mới chủ tử đang cùng trong triều vài cái đại thần ở ngự hoa viên dùng bữa, đột nhiên nghe truyền lời tiểu thái giám nói Tần cô nương thân mình không thoải mái, lập tức truyền nhân đi gọi Lí Thái Y đi trước cung Nguyệt Ương hồi chẩn.

Chờ Lí Thái Y đem Tần cô nương bệnh tình nhất ngữ nhất thập giảng cấp chủ tử nghe sau, chủ tử ghé dựa liền giống dài quá thứ bình thường, hần như thế nào cũng tọa không được.

Ngao Thiện mới dùng đến một nửa, liền tìm cái lấy cớ đem vài cái đại thần đuổi đi, lập tức vội vàng việc việc đuổi tới cung Nguyệt Ương tìm người.

Tiểu Ngưu Tử hướng tới trong phòng ngọc lẫm Kim Châu Ngân Bảo sử cái ánh mắt, ý bảo các nàng nhanh chân chạy đi, đừng ở tại chỗ này ngại Hoàng Thượng mắt, hai cái nha đầu tuy rằng không hiểu ra sao, nhưng vẫn là ngoan ngoãn rời đi.

Làm bên trong chỉ còn lại có Ngao Trinh cùng Tần Oản Khanh, không khí trong khoảng thời gian ngắn trở nên thập phần quý dị.

“Hoàng Thượng, ta không sao, là Lí Thái Y đem tình huống nói được rất nghiêm trọng.”

“Lí Thái Y là Thái Y mà trầm tín nhiệm nhất, hần chẳng những y thuật cao minh, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không dám lừa trẫm.” Hần hơi trách cứ trừng nàng liếc mắt một cái, “Ngươi thân mình không thoải mái như thế nào không cùng trẫm nói đi? May mắn lần này phát hiện sớm, nếu không cứ thế mãi, thân mình nhưng là hội tha phá hư.”

Khi nói chuyện, bàn tay to đã muốn sờ hướng nàng cái trán, lại dùng mu bàn tay dò xét tham mặt nàng giáp, “Quá mức mệt nhọc sao? Đều do trẫm không tốt, cả ngày cầm lấy người đàm quốc sự, đem người thân thể đều cấp xem nhẹ.”

Tần Oản Khanh gấp chính mình hai tay bị hần bắt đi qua, một hồi nhu một hồi niết, lại xem hần đáy mắt lộ vẻ đối chính mình lo lắng, không khỏi tâm sinh áy náy. Nàng bắt quá là vì tránh đi hôm nay ngao thiện mà tùy tiện xả cái nói dối, hần liền khẩn trương thành như vậy..... Sớm biết hội như vậy, ngao thiện nàng nói cái gì cũng nên lộ cái mặt.

“Hoàng Thượng, ngài còn như vậy, sẽ khiến cho người khác hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Ngao Trinh nghiêm trang hỏi lại.

Người này thật đúng là hội trộn mắt nói nói dối, nàng không tin hần không rõ.

Thử tưởng xả hội chính mình thù, Ngao Trinh lại giống đồng nàng đối nghịch giống nhau trào tử nhanh.

“Ngài là quân ta là thần, như vậy giống trông khua chiêng đi vào phòng của thần tử hỏi han ân cần, nếu lan truyền đi ra ngoài, chẳng những vãn vô bá quan hội cảm thấy cho lễ không hợp, liền ngay cả ngài trong cung tân nạp phi tử nhóm cũng sẽ đối ta sinh ra địch ý.”

Nàng gần nhất nhưng là nghe nói, Hoàng Thượng mặc dù đem này mỹ nhân triệu tuyển tiến cung, khả lâm hạnh số lần căn bản là thiếu đáng thương, thật nhiều tân phi nhóm đều ở tư dưới oán giận.

Khả Ngao Trinh cả ngày không phải vào triều chính là ở ngự thư phòng lý cùng thần tử nhóm trao đổi quốc gia đại sự, căn bản là đem hần này phi tử nhóm cấp phao đến sau đầu.

Tuy rằng hần không lâm hạnh khác nữ tử, làm cho nàng đáy lòng nhịn không được có vài phần mừng thầm, nhưng cứ thế mãi, nàng khẳng định sẽ trở thành cái gai trong mắt của những mỹ nhân nơi hậu cung mất thôi

Ngao Trinh lại bị bộ dáng của nàng làm cho tức cười.

“Ai làm cho hậu cung lý này nữ nhân thêm cùng một chỗ, cũng không cấp Oản Khanh một người hấp dẫn trẫm ánh mắt đâu.” Hần lời này nói được làm càn, ngay cả ánh mắt cũng không lại như dĩ vãng như vậy thu liễm, “Oản Khanh, người khác yêu nói cái gì khiến cho bọn họ nói đi, trẫm sẽ không để ý.”

“Nhưng là ta đề ý.”

“Ngươi đề ý cái gì?”

“Hoàng Thượng, lúc trước ngài chính mồm đáp ứng quá ta, vĩnh viễn không đem ta đưa vào hậu cung a”

Lời này làm Ngao Trinh sắc mặt hơi đỏ, “Bồi ở trẫm bên người, khiến cho người khó chịu vậy sao?”

“Ta không phải có ý này.”

“Hừ! Ngươi này tiểu hồ ly, lúc trước khẳng định đoán chắc trăm sẽ rơi vào bẫy của ngươi, mới buộc trăm đáp ứng ngươi cái kia gặp quý yêu cầu.”

“Cái gì bẫy? Hoàng Thượng ngài nhưng đừng vu hãm người tốt. Còn có, ngài nhưng đừng đem hồ ly này từ dùng ở ta trên người.” Nàng nén giận trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái.

Ngao Trinh cảm thấy nữ nhân này mỗi lần trừng chính mình thời điểm, trong ánh mắt đều tràn ngập vô hạn phong tình, rõ ràng mang theo giận dữ, khả hần là nàng đang liếc mắt đưa tình, đem hần một lòng giáo thất điên bát đảo.

Hần nhin không được ảo não, sớm biết như thế, lúc trước nói cái gì cũng muốn đem hết thủ đoạn đem nàng nạp tiến chính mình hậu cung, giống như hiện tại, thấy được ăn không, còn muốn thủ kia cái gì gặp quý ước định, bởi nàng ngoạn quân thần trò chơi.

Hần trong lòng thờ dài, nhưng cũng thu liễm chính mình hành vi.

Nữ nhân này tính tình quật cường, thực đem nàng bức nóng nảy, làm cho nàng cuộn cuộn nổi lên gánh nặng vụng trộm chạy trốn đã có thể mất nhiều hơn được.

“Kỳ thật trăm hôm nay tới tìm ngươi, là muốn hỏi ý kiến của ngươi, nay quốc gia của ta cùng Đông Thục quan hệ khẩn trương, tin tưởng chiến sự rất nhanh sẽ bùng nổ, ngươi cảm thấy trong triều võ tướng, người nào có vẻ thích hợp đi trước biên cảnh thống soái tam quân?”

Gặp Ngao Trinh thu hồi đùa giỡn tâm tư, nàng cũng không không biết xấu hổ lại cho người ta sắc mặt xem, liền chính sắc đáp: “Lòng ta trộm nghĩ chọn hần nhất định là không sai.”

“Ngà? Nói đến trăm nghe một chút.”

“Cảnh Trung Lương, Hoàng Thượng đối với hần ấn tượng như thế nào?”

Ngao Trinh chọn nhủu mày đầu, “Nếu trăm nhớ không lầm, ngươi nói này Cảnh Trung Lương, là con của cố lão Cảnh Nguyên Chính?”

Nàng cười gật đầu, “Đúng là người này.”

“Khả trăm nhớ rõ người này tính cách chất phác cũ kỹ, tại triều thượng cũng không có người nào ủng hộ.”

“Đúng vậy, hần mặc dù thân là võ tướng sau, khả ở trong triều vẫn không chịu trọng dụng. Lần này ta sở dĩ tiến cử hần, là vì không lâu, ta từng xem qua hần viết mấy thiên tác chiến phương pháp, phát hiện hần tuy rằng làm người chất phác cứng nhắc, khả chiến thuật lại thập phần xảo diệu.

“Đông Thục binh lực thập phần cường hần, muốn đưa bọn họ khí thế chèn ép đi xuống, quân lực không lỏ là tất yếu, nhưng ở dụng binh mặt trên cũng phải dùng nhiều một ít tâm tư.”

Ngao Trinh còn thật sự nghe nàng từ đầu tới đuôi phân tích một lần sau, cảm thấy nàng nói rất có đạo lý.

Trò chuyện trò chuyện, bên ngoài sắc trời lại ám xuống dưới. Giống như mỗi lần cùng nàng cùng một chỗ, thời gian đều quá phi thường mau.

Mất thấy bởi chính mình nói chuyện giăng đến miệng khô lưỡi khô Tần Oán Khanh, uống hết hai hồ nước trà lại đánh sáu lần ngáp, Ngao Trinh cũng biết chính mình nên đi người.

“Ngươi đã như vậy xem trọng Cảnh Trung Lương, ngày mai đãi trăm triệu hần tiến cung khi, ngươi liền theo trăm cùng nhau khảo hần một phen, trăm đồ muốn nhìn một chút, hần đến tột cùng có hay không năng lực đảm đương này trọng trách đại nhậm.”

“Tốt, mặc dù ở hướng hội thượng cùng Cảnh tướng quân từng có vài lần chi duyên, khả thủy chung cũng không cơ hội cùng hần nói chuyện, đã có như thế, tạ cơ hội này, ta là tốt rồi hảo hội hội vị này Cảnh tướng quân.”

Ngao Trinh nghe vậy sắc mặt lạnh lùng, cau mày niết của nàng hai má một cái, “Cảnh Trung Lương năm nay hai mươi lăm tuổi, khả theo trăm biết còn chưa cưới vợ, đến lúc đó ngươi cũng không nên cho trăm loạn gây chuyện.”

Nhất tưởng đến Tần Oán Khanh muốn đình này trương mặt cười gặp nam nhân khác, hần đáy lòng liền nhin không được phiếm toan.

Vô tội xoa bị niết đau hai má, nàng nén giận trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, “Thời điểm không còn sớm, Hoàng Thượng mau hồi cung nghỉ ngơi, sáng mai còn có đại hướng đầu.”

Nàng càng đuổi, hần càng từ lại không nghĩ đi, hướng nàng cười nói: “Tối hôm qua ngươi bá trăm long giường vu vu ngủ nhiều một đêm, khả đến bây giờ ngay cả câu cảm ơn cũng chưa nói với trăm.”

Đề cập lại việc đêm qua, Tần Oán Khanh nhất thời bên tai đỏ bừng, vội vã vì chính mình biện giải, “Cái gì mà chiếm lấy? Ta rõ ràng là.....”

Ngao Trinh thật sự là càng ngày càng đáng giận, rõ ràng là hần mặt dày mày dạn đem nàng ôm vào Triều Minh cung đi ngủ, hiện tại lại đến chỉ trích nàng

chiếm lấy long giường của hắn

Thấy nàng bị chính mình làm cho tức giận đến nói không ra lời, Ngao Trinh tâm tình nhất thời tốt.

Hắn mặt lộ vẻ tà cười đứng dậy, “Tốt lắm, trầm cũng không phải cái người nhỏ mọn, dù sao kia long giường đủ khoan đủ đại, lần sau ngươi nếu có chút cần, trầm không ngại phân một nửa cho ngươi ngủ. Thời điểm không còn sớm, trầm cũng nên bãi giá hồi cung.”

Ở cửa nàng tức giận bùng nổ phía trước, hắn để ý để ý áo choàng, cười hớ hớ xoay người rời đi.

Tần Oản Khanh bị hắn tức giận đến thẳng tức hoi thừa lời. Đây đáng giận thối Hoàng Thượng!

Cảnh Trung Lương, người cũng như tên, ngay thẳng, trung thành, thiện lương, nhưng khuyết điểm chính là chất phác cộng thêm hết hy vọng mất.

Ở quan niệm của hắn, nam nhân nên đình thiên lập địa đền đáp quốc gia, mà nữ nhân nên ở lại trong nhà giúp chồng dạy con, hiếu kính cha mẹ chồng.

Trước đó không lâu triều đình thượng đột nhiên hơn mạo nếu thiên tiên Tần Oản Khanh, tất cả mọi người nói, nàng là đương kim thiên tử tối nể trọng trọng thần chỉ nhất.

Cảnh Trung Lương cũng không chấp nhận.

Ở hắn xem ra, Tần Oản Khanh sở dĩ có thể có hôm nay thành tựu, trừ bỏ nàng này đủ loại kỳ quái tâm tư ngoại, là quan trọng nhất, vẫn là dựa vào nàng kia trương người gặp người thích tuyệt sắc khuôn mặt.

Cho nên, làm Hoàng Thượng tuyên hắn tiến cung gặp giá, cũng cười hỏi hắn, đối đương triều thứ nhất nữ mưu sĩ Tần Oản Khanh thấy thế nào thời điểm, hắn đương nhiên nhất cổ nào đem ý nghĩ trong lòng không chút nào tân trang nói ra.

“Vi thần thân là nhất giới vũ phu, đối này cảm kỳ thư họa thi từ ca phú tự nhiên là không biết gì cả, tuy nói Tần cô nương chẳng những xinh đẹp thiên tiên hơn nữa tài hoa đào đạt, khả năng rất cuộc là cái nữ tử, ta Đại Thịnh lão tổ tông di huấn lý nhắc tới, nữ tử không thể tham dự triều chính, cho dù Tần cô nương lại mới tình, Hoàng Thượng đề bạt Tần cô nương vào triều làm quan, cho để ý cho pháp, đều là không ổn.”

Hắn này một phen nói xuống dưới, suất nữa đem Ngao Trinh tươi sống tức chết.

Này Cảnh Trung Lương chết tiết, Oản Khanh hướng hắn đại lực đề cử hắn này đầu gỗ làm nguyên soái, nhưng này đầu gỗ chẳng những không cảm kích, ngược lại còn chuyển ra cái gì lão tổ tông di huấn tạp hắn.

Ngao Trinh đáy lòng đem Cảnh Trung Lương hung hăng mắng vừa thông suốt, ở mặt ngoài lại lạnh lùng hừ cười một tiếng, “Cảnh tướng quân lời này tựa hồ đối nữ nhân có thành kiến, tuy rằng Oản Khanh là một nữ tử, khả của nàng tài hoa cùng học thức cũng là ngay cả trầm đều cảm giác sâu sắc khâm phục.”

“Hoàng Thượng ý tứ vi thần hiểu được, khả vi thần cảm thấy, nữ nhân chung quy là nữ nhân, nan đăng nơi thanh nhã.”

Ngay tại Cảnh Trung Lương còn không hiểu được Ngao Trinh tâm tư, có chuyện nói thẳng khi, tự ngự thư phòng bình phong mặt sau đi thông thả ra một cái áo trắng nữ tử.

Tuy nói Đại Thịnh triều phục giai lấy màu đỏ vì chủ, nhưng Tần Oản Khanh là duy nhất nữ quan, của nàng triều phục cũng là quần áo nguyệt nha bạch, sắc nàng đáng người tình tứ, khí độ cao nhã. Ngũ quan minh diễm động lòng người nàng, đem một đầu mặc sắc tóc dài oản cho sau đầu, trong tay phe phẩy một phen ngà voi cốt phiến hiện thân.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu hắn gặp nàng, nhưng cũng là lần đầu tiên cùng chung một chỗ.

Chỉ cảm thấy nàng dị thường đẹp mặt, phảng phất theo họa trung đi ra tuyệt sắc mỹ nhân — không, nàng thậm chí điệu bộ trung mỹ nhân còn muốn đẹp hơn thật nhiều lần.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn xem ngây người, điều phiến áo trắng nữ tử còn tươi cười đầy mặt hồi nhìn hắn, nhìn xem hắn một lòng bùm loạn khiêu, chính khuôn mặt trưởng đồ bùm.

“Cảnh tướng quân, Oản Khanh này xưng có lẽ.”

“Ách.....” Hắn ngây ngốc nhìn nàng, cư nhiên một câu cũng nói không nên lời.

Ngao Trinh nhìn đến này tình huống, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Này chết tiết Cảnh Trung Lương, lúc trước cãi lại khẩu thanh vừa nói cái gì nữ tử nan đăng nơi thanh nhã, kết quả mới không lâu sau, ba hồn bảy vía liền đều bị người ta cấp câu đi rồi.

Nhưng đáng chết nhất vẫn là Tần Oản Khanh, rõ ràng biết chính mình dung mạo tuyệt sắc, cư nhiên còn như vậy mình mực trương đảm đi ra cho hắn trêu hoa ghẹo nguyệt.

“Oản Khanh vô tình nghe lén Cảnh tướng quân lời tâm huyết, nhưng Cảnh tướng quân vừa mới kia lời nói, Oản Khanh lại cảm thấy tựa hồ có chút bất công.”

Cảnh Trung Lương tiếp tục ngắt người, đỏ mặt, một câu cũng nói không nên lời.

“Oản Khanh tuy rằng vào triều góc trẻ, nhưng đối với Cảnh tướng quân phụ thân, Cảnh Nguyên Chính lão nguyên soái năm đó phong công sự nghiệp to lớn nhưng cũng là lược có nghe thấy.”

Không để ý tới hần ngốc lẳng, nàng tiếp tục nói: “Cảnh nguyên soái năm đó có thể nói là ta Đại Thịnh chiến thần, nhưng chín năm trước cùng Đông Thục Hoài An một trận chiến, thân là tam quân thống soái cảnh lão nguyên soái vì sao hội thất bại, Cảnh tướng quân sau từng cẩn thận nghiên cứu quá sao?”

Vừa nghe nàng nhắc tới chuyện mà phụ thân cả đời ăn năn, Cảnh Trung Lương cuối cùng lấy lại tinh thần.

“Gia phụ luôn luôn dụng binh thần mãnh, khả Hoài An một trận chiến, lại làm ta Đại Thịnh tổn thất thảm trọng, tất cả đều là vì chịu địa thế bức bách, hơn nữa lương thảo không đủ, thiên thời địa lợi đều thập phần bất lợi cho ta Đại Thịnh, cho nên Hoài An một trận chiến mới lấy thất bại chấm dứt.”

“Cảnh tướng quân cảm thấy là thiên thời địa lợi có vấn đề, khả Oản Khanh lại cảm thấy là cảnh lão nguyên soái ở dùng người thượng có chút sai lầm.”

Nghe đến đó, Cảnh Trung Lương có chút mất hứng, “Gia phụ luôn luôn giỏi về dùng người.”

Tần Oản Khanh lắc lắc cây quạt, mỉm cười, “Xin hỏi Cảnh tướng quân, người cảm thấy thân là tướng sĩ, trước hết hiểu được hần là cái gì?”

“Tự nhiên là bảo vệ quốc gia, đâm máu chiến đấu hăng hái.”

“Dựa vào cái gì?”

“Thân là Đại Thịnh con dân, đây là sứ mệnh của mỗi một quân tướng sĩ.” Hần đáp đương nhiên.

Tần Oản Khanh cười lắc lắc đầu, “Không có ai khi sinh ra là có sứ mệnh cả, cũng không có ai sinh ra liền nhất định thượng chiến trường đổ máu chiến đấu hăng hái. Thân là quân đội thống soái, đầu tiên muốn học hội chính là lung lạc quân tâm, lung lạc hảo, cao thấp đồng lòng; Nếu là không tốt, lòng người tan rã, dù cho chiến pháp cũng sử dụng không được, tin tưởng Cảnh tướng quân nghiên cứu binh pháp nhiều năm, đối này đạo lý hần là thập phần hiểu biết.....”

Nàng nói trong lời nói, làm Cảnh Trung Lương rung mình.

Những lời này năm đó phụ thân mặc dù cũng đề cập qua, cũng không từng nói như thế kể lại.

Trước mắt Tần Oản Khanh chẳng những cùng hần đàm luận binh pháp, còn cử chút hần cho tới bây giờ cũng chưa nghe qua hành quân đánh giặc ví dụ, làm hần kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ ngự thư phòng chợt nghe hai người luận bàn binh pháp, còn có thể nghe được Ngao Trình ngẫu nhiên cũng hỏi thượng vài câu.

Thẳng đến Tần Oản Khanh đem không lâu cấp Ngao Trình xem qua, nàng tỉ mỉ hồi chính các hướng các đại bao gồm hiện đại một ít dụng binh phương pháp cùng với đối địch sách lược trị quân chi sách đưa cho Cảnh Trung Lương, hần chỉ nhìn vài lần, liền kích động cả người phát run. Phương diện này tất cả đều là Tần Oản Khanh tiêu phí tâm huyết sửa sang lại đi ra.....

Ngao Trình lại tại đây khi đột nhiên giương giọng nói: “Cảnh tướng quân, hôm nay trăm sở dĩ triệu người tiến điện, khả tất cả đều là nhân Oản Khanh ở trước mặt đại lực đề cử người a.”

Cảnh Trung Lương sắc mặt đỏ lên, bùm một tiếng quỹ gối Tần Oản Khanh trước mặt được rồi cái đại lễ, “Cảnh người nào đó có mắt như mù, lúc trước hiểu được tội chỗ, mong rằng Tần cô nương thứ lỗi.”

Nàng vội vàng nâng dậy đối phương, “Cảnh tướng quân không cần đa lễ, Oản Khanh viết mấy thứ này, chẳng qua là lý luận suông. Ta Đại Thịnh cùng Đông Thục quan hệ khản trương, biên quan tướng sĩ lại vô lực đối kháng, nếu Đại Thịnh cùng Đông Thục thật sự phát sinh chiến tranh, hay là muốn dựa vào Cảnh tướng quân mới có thể bảo vệ ta Đại Thịnh gia viên a.”

Nàng nói là sự thật. Nàng sở sửa sang lại gì đó bất quá là người khác trí tuệ, cho dù biết chi thậm tường, cũng không hiểu được vận dụng, vẫn phải giao cho nhân tài ở phương diện này.

Tần Oản Khanh này lời nói, tương đương cất nhắc Cảnh Trung Lương.

Hần tất nhiên là đối nàng tràn ngập cảm kích, liên tục hướng Hoàng Thượng cam đoan, nhất định hội tận tâm hết sức, bảo Đại Thịnh ranh giới.

Thẳng đến hần rời đi, Tần Oản Khanh vẫn là vẫn duy trì cười hi hi bộ dáng biên thiên phong, biên lâm bả: “Quả nhiên là cái thú vị đầu gối.”

“Kia đầu gối lại ngốc vừa nát, khả người đợi hần so với đài trầm hoàn hảo.”

Một đạo bất mãn thanh âm xuất hiện ở bên tai, vừa quay đầu lại, chỉ thấy Ngao Trinh không biết khi nào đã đi đến nàng phía sau.

Nàng lấy cây quạt vỗ vỗ chính mình ngực, trấn an hạ chấn kinh chính mình, bất mãn trừng hấn liếc mắt một cái, “Hoàng Thượng nói là nói cái gì, ta thế nào đợi hấn tốt lắm? Ta đãi ai đều là đối xử bình đẳng.”

“Của ngươi này đối xử bình đẳng, trẫm không cần.” Hấn đột nhiên một tay lấy nàng ủng tiến trong lòng.

Hấn Oân Khanh giống như là cái nữ thần, cao quý mà đẹp mắt, liền ngay cả hấn này nắm giữ thiên hạ đế vương, giờ phút này đều cảm thấy ở nàng trước mặt là như vậy nhỏ bé.

“Tuy rằng trẫm không nghĩ lộ ra như thế gây thơ một mặt, khả trẫm hay là muốn nói, ngươi đãi người khác quá nóng tình, trẫm đáy lòng hội thực không thoải mái.”

Tần Oân Khanh bị hấn lâu trái tim thẳng thần khiêu, kia cổ thuộc loại hấn hơi thở lập tức đập vào mặt mà đến, hại nàng trong khoảng thời gian ngắn chân tay luống cuống.

Khăn trương mọi nơi liếc liếc mắt một cái, may mắn trong ngực thư phòng không có cái khác cung nữ thái giám, nếu không bọn họ này phò bộ đáng truyền ra đi đã có thể nguy rồi.

“Đừng nhìn, trẫm đã muốn đem tất cả mọi người phái đi ra ngoài, không có nhân nhìn đến trẫm như vậy ôm ngươi,”

Ở hấn trong lòng từ chối vài cái, nàng bất mãn nói: “Hoàng Thượng, ta có thể hoài nghi ngài đây là ở phi lễ chính mình thân từ sao?”

Ngao Trinh tà khí đối nàng trừng mắt nhìn, “Yên tâm, chuyện trẫm phi lễ với ngươi nếu như truyền ra ngoài, làm hỏng thanh danh của ngươi, trẫm nhất định hội đối với ngươi phụ trách rốt cuộc.”

“Ngươi.....”

“Bộ đáng khi tức giận của ngươi thật là mê người.”

“Buông.”

“Không dễ! Trẫm đã nghĩ như vậy ôm ngươi, vĩnh viễn không buông tay.”

“Sẽ bị nhân nhìn đến.”

“Trẫm không sợ!”

“Nhưng là ta sợ!”

“Có cái gì phải sợ, làm hoàng hậu của ta đi?”

“Đừng náo loạn!”

“Oân Khanh, trẫm là còn thật sự.....”

Hấn ánh mắt đột nhiên sâu thẳm vài phần, gút gao ôm lấy trong lòng này làm cho hấn thích đến không thể tự kiềm chế nữ tử, hận không thể cả đời nhất thế đều như vậy đem nàng giam cầm ở chính mình trong lòng, vĩnh viễn không buông ra.

Đúng lúc này, cửa truyền đến Tiểu Ngưu Tử thanh âm, “Hoàng Thượng, Thừa tướng có việc khai tấu.....”

Tần Oân Khanh nhân cơ hội giãy Ngao Trinh trói buộc, phi cũng dường như chạy trốn tới cửa, quay đầu hung hăng trừng hấn, “Ngươi nói chuyện không giữ lời, không phải hảo hoàng đế!”

Nàng thở phì phì nói xong, mang theo đầy mặt đỏ ửng, tức giận xoay người chạy.

Tiểu Ngưu Tử bị nàng bị đâm cho lui về phía sau vài bước, kết quả còn bị Ngao Trinh hung hăng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái.

“Sớm không đến trễ không đến, thiên ở trẫm không mong muốn nhất có người đến phiền toái điểm đến, ngươi hầu hạ nhiều như vậy năm, như thế nào vẫn là không lâu mất? Thật sự là một khối gỗ mục, không thể điều cũng.”

Đã trúng một chút đau mắt Tiểu Ngưu Tử về mặt cầu xin. Hấn..... Hấn chiêu ai chọc ai nha?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Tình Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Ngao Trinh có tám ca ca hai cái tỷ tỷ, còn có một cái tiểu hân hai tuổi đồng mẫu đệ đệ Ngao Tấn. Từ hân đăng cơ làm hoàng đế sau, Ngao Tấn đã được phong làm Tấn vương, cùng gia mang quyền chạy tới ở kinh thành tây phương thịnh an, vui vui về về làm Vương gia nhân tẩn .

Mà Ngao Tấn trừ bỏ sống phóng túng, ngẫu nhiên đùa giỡn các nơi mỹ nữ ngoại, lớn nhất hứng thú đó là dưỡng mã.

Hân ở thịnh an tây giao mục trường trung đường hơn một ngàn thất giống tốt đẹp chiến mã, hàng năm bát, chín tháng, đều đã phái người đưa một đám cước lực hảo, huyết thống ưu ngựa cấp Ngao Trinh.

Năm nay cũng không ngoại lệ.

Mấy ngày trước, Tấn vương phái nhân đem mấy trăm thất hảo mã vận vào cung trung, Ngao Trinh phi thường cao hứng, hạ lâm triều sau, liền mang theo Tản Oản Khanh cùng nhau đi tới chuồng.

Đi theo còn có trong triều vài vị thâm chịu tín nhiệm võ tướng, Ngao Trinh đối thần tử luôn luôn hào phóng, phân phó mọi người chỉ cần nhìn đến thích, cứ việc đem về nhà.

Ngao Trinh qua lại tuần tra một vòng, cuối cùng đem tầm mắt rơi xuống một ngân bạch đại mã trên người. “Oản Khanh ngươi xem, này mã có phải hay không rất có tinh thần?”

Hân vỗ vỗ bạch mã cái trán, cẩn thận nhìn lên, nó ngách gian còn có một đạo cực rõ ràng màu đen tông mao, làm cho này con ngựa trắng có vẻ thập phần khí phách kiêu ngạo.

Tản Oản Khanh cũng cao thấp đánh giá bạch mã một phen, nhìn không được gật đầu khen ngợi, “Đầu ngựa tể mà gáy cao, tứ chân thon dài cường tráng, da bạc mao tể, quả nhiên là thể gian khó cầu hân huyết bảo mã.”

Vừa nghe lời này, Ngao Trinh nhất thời đến đây hưng trí, “Khó trách ngươi vừa nghe nói trong cung vận đến đây tốt nhất ngựa, liền cầu trăm mang ngươi đến nhất nhìn đã mắt, nguyên lai ngươi đối mã cũng là cực có nghiên cứu a.”

Nàng hai tay yêu thương vuốt trên lưng ngựa trạm lượng tông mao, “Ta năm tuổi khi liền cùng phụ thân học tập cưỡi ngựa, tuy nói so ra kém Tấn vương gia như vậy yêu mã thành si, nhưng đối mã giống cũng từng cẩn thận nghiên cứu qua

Chậm rãi về phía trước đi thông thả vài bước, nàng thân thủ sờ sờ cách bạch mã không rất xa một đồ thẩm đại mã, “Này mã cả người như lửa, hai trong mắt hữu thần, theo nó chân có thể nhìn ra, nó tuyệt đối có thể ngày đi ngàn dặm, đêm đi bát trăm”

“So với trăm nhìn trúng kia thất hân huyết, thể nào thất lợi hại hơn một ít?”

“Các hữu ưu điểm”

“Không bằng chúng ta đi mã tràng bên kia tỷ thí một vòng như thế nào?” Ngao Trinh bị nàng gọi lên đưa ngựa hưng trí.

Tản Oản Khanh cũng không nhăn nhó, kéo qua cương ngựa, vỗ vỗ lưng ngựa, tư thái tiêu sái thả người nhảy, nhảy lên lưng ngựa, xoay người, nàng nghịch ngợm hướng hân nhảy mất mấy cái, “Nếu ta thắng, có thể có cái gì ưu việt?”

“Ngươi muốn cái gì, trăm đều đáp ứng.” Ngao Trinh cũng không cam lạc hậu tùy theo nhảy lên lưng ngựa.

Người bên ngoài chỉ thấy nhất bạch đồ lên lưỡng đạo thon dài bóng dáng, cười hai con tuấn mã hướng xa xa chạy đi.

Hồng y nam tử dáng người mạnh mẽ, cười một màu trắng đại mã trên đường ở xanh biếc trên cỏ, thực sự nói không hết tuấn đạt tiêu sái.

Mà kỵ hồng mã áo trắng nữ tử như thiên tiên hạ phàm, mặc phát theo gió tung bay, nói vô cùng xinh đẹp tuyệt luân.

Không cần một lát, bóng dáng của hai người lập tức biến mất

Sau nửa canh giờ, tốc độ chẳng phân biệt được cao thấp Ngao Trinh cùng Tản Oản Khanh đình chỉ tỷ thí, hai người cơ hồ cùng nhau lạc cương ngựa, hai con tuấn mã đồng thời ngựa mặt lên trời hét dài, khí thế rất khiếp người.

Mã tràng thập phần mở mang, dựa vào bàng thủy, chính trực mùa hạ, bốn phía cảnh xuân tươi đẹp, xanh biếc hồ nước nhân gió nhẹ nhẹ phẩy, phiếm ra một tầng tầng xinh đẹp gọn sóng.

Ngao Trinh xuống ngựa, chậm rãi đi đến bên hồ, nhìn hồ quang sắc đẹp, nhìn không được cảm ký, “Thủy quang liễm lạm tình phương hảo, sơn sắc không mông vũ cũng kì.”

Tản Oản Khanh cũng nhảy xuống lưng ngựa đi theo hân bên người, nghe vậy, liền tươi cười đầy mặt nói: “Dục đem Tây hồ so với tây tử, đồ trang sức

trang nhã nùng mặt tổng thích hợp.”

Ngữ tất, hai người nhìn nhau cười, lẫn nhau trên nét mặt, có câu vô cùng tinh táo tương tích.

“Oân Khanh, trầm còn nhớ rõ lần đầu tiên cùng người gặp mặt khi, người bình tĩnh, tự phụ, đầy mặt trang mẫn tính kế, cái kia thời điểm trầm ngay tại trường, này nữ nhân rất có tâm kế, tương lai nếu không chế không tốt, chắc chắn trở thành một nhân vật phiền toái.” Xoay người cười liếc nhìn nàng một cái, “Khả ở chung lâu, mới phát hiện này đó đều là của người nguy trang, kỳ thật người nội tâm lửa nóng, có chút nghịch ngợm, thậm chí đơn thuần thiện lương đến làm cho người ta lo lắng người có thể hay không chịu thiệt mắc mưu.”

Chẳng sợ chính là mỗi ngày như vậy nhìn nàng, hấn một lòng cũng có thể bị lấp đầy.

Nào đó không biết tên tình cảm, đang ở hấn trong lòng lặng lẽ sinh trưởng, mà hấn thập phần chờ mong này cảm giác kỳ diệu vì chính mình mang đến vui sướng.

Tần Oân Khanh theo hấn cùng nhau ngồi ở bên hồ, lập tức bỏ đi giày, vén lên bào bãi, tể bạch non mềm hai chân, bưng bình vôi vào thanh lương hồ nước qua lại động đưa.

“Cho nên nói, lộ xa biết mã lực, lâu ngày gặp người tâm thối. Tuy rằng ấn tượng đầu tiên rất trọng yếu, nhưng là sẽ có phán đoán sai lầm. Tựa như ngoại giới đều nói Hoàng Thượng vô tình, khả cùng ngài quen biết lâu như vậy, ta cảm thấy ngoại giới nghe đồn đều không phải là như vậy có thể tin.”

“Cho nên người cũng từng cho rằng, trầm là một bạo quân iết người không chớp mắt?”

“Trước kia xác thực từng có ý nghĩ này, khả hiện tại đã không có.”

Hấn không chút nào để ý cười cười, thân thủ cúc nàng nhất lưu tóc dài ở chỉ gian thường thức, “Bạo quân cũng tốt, minh quân cũng thế, chỉ cần có thể đem thiên hạ này thống trị không thẹn cho tâm, đối trăm mà nói, như vậy đủ rồi.”

Nàng im lặng không nói, lẳng lặng ngồi ở hấn bên người, mặc hấn đối chính mình sợi tóc nhu đến niết đi, nàng tổng cảm thấy hôm nay Ngao Trinh cùng đi vắng có chút bất đồng.

Đại khái là đổi đi một thân long bào sau, làm hấn so với bình thường càng có vẻ có tình vị.

“Trầm biết ra mặt dân chúng đối trầm có như thế nào đánh giá, bọn họ đều nói trầm ba tuổi khác mẫu, mười hai tuổi chính tay đâm tử hoàng huynh, mười bốn tuổi đem thái tử kéo xuống đài, mười sáu tuổi lại đoạt được tiên hoàng long vị, tối quá đáng, chính là tru giết toàn bộ hậu cung.”

Hấn hừ cười một tiếng, còn nói: “Như vậy hoàng đế, lại có thể nào không bị nhân bầu thành là cái giết người không chớp mắt bạo quân đâu?”

“Hoàng Thượng.....” Nghe ra hấn nói lý cô đơn, nàng đột thấy không đành lòng.

Tuy nói việc này làm người ta khiếp sợ, nhưng là từ xưa đến nay, đi thông ngôi vị hoàng đế đường, đều là đôi đầy vô số thi thể.

Vô luận Ngao Trinh phía trước từng sử quá cái dạng gì thủ đoạn cướp lấy đế vương ngai vàng, cũng không có thể bởi vậy bỏ qua hấn mang đến vô số thịnh vượng cho Đại Trạch

Tiếp xúc với ánh mắt đau lòng của nàng, không biết sao, hấn nói ra đáy lòng nói, “Trầm mẫu phi là cái số khổ nữ nhân, bởi vì mạo mĩ, liền bị làm như lễ vật đưa cho phụ hoàng, lại bởi vì là dị tộc nhân, cho nên ở Đại Thịnh hậu cung bên trong bị chịu xa lánh.

“Từ nàng sinh ra tấn đệ sau, cảm xúc liền càng ngày càng nhiều hạ, trầm còn nhớ rõ nàng trước khi chết từng nói qua một câu,” tuy nói mỗi người đều muốn sống sót, nhưng tại đây to như vậy hậu cung bên trong, từ vong hội so với còn sống càng thêm khoái hoạt.” nàng cuối cùng lựa chọn dùng một ly chẩm tửu, đã kết thúc cuộc đời của chính mình

Tần Oân Khanh trong lòng run lên, nàng vụn vụn không nghĩ tới mẹ của Nao Trinh vì tự sát mà chết.

“Tứ hoàng tử Ngao Dục đại trầm sáu tuổi, thuở nhỏ kiêu ngạo ương ngạnh, ý có mẹ là một quý phi được sủng ái, chẳng những khi dễ nhỏ yếu còn thảo gian nhân mạng, trầm đệ nhất đảm nhận Thái Phó, liền chết ở hấn một hồi trò đùa dai dưới.”

Nói tới đây, Ngao Trinh lạnh lùng nhất hừ, “Buồn cười là, hấn hao tổn tâm cơ tưởng đùa bốn người khác lại hại chính mình, trầm còn nhớ rõ kia đem chủ thủ là hấn mạnh mẽ theo trầm trong tay cướp đi, lại nhân ngoại ý muốn cắm vào hấn ngực, đương trường bị mất mạng.

“Thái tử Ngao Tề, yếu đuối vô năng, chẳng qua hấn mẹ đẻ quý vì hoàng hậu, thân cậu lại là tay cầm binh quyền hộ quốc đại tướng quân, như vậy bởi cảnh, nhất định hấn đi lên hoàng đế đường. Nhưng là thiên tính không bằng nhân tính, hoàng hậu bộ tộc cực lực lấn quyền, khiến cho phụ hoàng cảnh giác cùng trong triều phản đối thế lực, mới gặp họa diệt môn, Ngao Tề cũng bởi vậy tào vạ lây.”

Nghe đến đó Tần Oân Khanh, đã muốn kinh ngạc nói không ra lời.

“Thú vị nhất chính là phụ hoàng trầm.”

Ngao Trinh cũng học nàng, cởi giày, đem hai chân ngâm mình ở hồ nước bên trong, còn có ý vô tình nhẹ nhàng ở trong nước đùa giỡn nàng cặp kia

chùng.

Nàng giận dữ, nhẹ nhàng trừng hấn, đẩy hồ hai chân cũng là dùng sức đập hấn vài cái. “Khấp thiên hạ mọi người biết, ngươi giết chính mình phụ thân.”

“Như vậy ngươi đâu? Ngươi cũng cho rằng trẫm hội sát hại chính mình phụ hoàng?” Bị đá trở về hai chân, lại không biết xấu hổ câu đi qua, gất gao quần quít lấy kia non mềm hai chân.

Tần Oản Khanh đầu không lại hấn, chỉ có thể bất đắc dĩ tùy ý hấn không kiêng nể gì khi dễ chính mình. Ngao Trinh xem miệng nàng ba hơi hơi đỏ khô, cảm thấy vô cùng đáng yêu.

“Việc của hoàng thất, dân chúng bình thường như ta có tư cách gì mà đàm luận?” Nàng miệng thượng nói như vậy, đáy lòng cũng đã ần ần đoán ra đồn đãi đều không phải là chân thật.

Ngao Trinh cũng không lại thừa nước đục thả câu, cảm thấy mỹ mãn dùng chân ở đáy nước nhẹ nhàng cọ nàng kia tế hoạt non mềm chùng mặt.

“Phụ hoàng đã sớm đổi hoàng đế vị trí này chán ghét xuyên thấu, làm thái tử theo hoàng hậu bộ tộc bị giết bỏ mình sau, hấn liền động nổi lên thoái vị ý niệm trong đầu.

“Nhưng là trong triều lão thần từ nhóm từ cũng không chịu đáp ứng, thậm chí còn lấy từ tiền gián quỹ thẳng cho ngọc môn ở ngoài, phụ hoàng không còn cách nào khác, cuối cùng liền nghĩ ra kim thiên thoát xác chi kế, nhưng đáng giận là, hấn càng muốn tạo nên trẫm cùng hấn cùng nhau diễn xuất trận này diễn.”

Tần Oản Khanh kinh ngạc mở lớn miệng, “Tiền hoàng nên sẽ không vì ném xuống hoàng đế ngai vàng, cố ý muốn ngươi đoạt vị đi?”

Ngao Trinh gật gật đầu, “Không chỉ như thế, hấn sợ ngày sau chúng thần không chịu phục tùng trẫm, liền cố ý đem hình tượng bạo quân giết người không chớp mắt này gán cho trẫm. Nay khắc mẫu thí huynh nghe đồn, kỳ thật đều là hấn phái người truyền ra đi, muốn làm cho này các đại thần biết, đương nhiệm Thiên Tử, vì này ngôi vị hoàng đế, là một cái chuyện gì đều làm được đi ra lãnh khốc bạo quân.”

“Ta nghĩ, này bị tru giết phi tử nhóm, từ nhân cũng có khác kỳ quái đi.” Ngao Trinh nhân lời của nàng nheo lại hai mắt, nguyên bản thả lỏng biểu tình, trong phút chốc hiện lên một chút hung ác nham hiểm.

“Lấy hoàng hậu cùng bốn vị quý phi cầm đầu này các nữ nhân, vì tranh quyền đoạt thế, không tiếc sử xuất hạ lưu thủ đoạn. Ở ta Đại Thịnh, cổ thuật luôn luôn bị liệt vào cấm kỵ, khả các nàng là một tự thân ích lợi, một lần lại một lần đến khiêu chiến trẫm tính nhẫn nại.”

Dùng một chút, hấn hừ nhẹ một tiếng, “Hoàng hậu cùng bốn vị quý phi xác thực bị trẫm đương trường ban thưởng tử, bất quá này gặp vạ lấy phi tử nhóm, trẫm còn lại là an bài các nàng cái danh đối họ, thả ra ngoài cung.”

Giờ khắc này, nàng đột nhiên cảm thấy Ngao Trinh thực có thể là một tên hoàng đế xui xẻo nhất, nghiêm khắc lại nói tiếp, trừ bỏ hậu cung việc, hấn rõ ràng cái gì cũng chưa làm, cũng không không gánh vác ngoại giới đối hấn vô tình lên án, trong lòng đối hấn thương tiếc, không khỏi lại nhiều vài phần.

“Những lời này trẫm chưa bao giờ đối bất luận kẻ nào nhắc tới, Oản Khanh, ngươi là hôm nay dưới, cái thứ nhất có thể làm cho trẫm không hề cố kỵ đối với ngươi thân lộ tiếng lòng nữ tử.”

Nàng ánh mắt vì tránh, muốn trốn tránh kia lửa nóng ánh mắt, khả hấn tầm mắt lại gất gao đuổi theo nàng, làm cho nàng không chỗ có thể trốn.

“Không cần lại né ra trẫm.”

Kiểm chế không được nội tâm cuồng nhiệt, Ngao Trinh một tay lấy nàng lăm tiến trong lòng, không đợi nàng ý đồ giãy dụa, hấn đã muốn giống như một cái đã thủ hung hăng đoạt lấy kia chờ mong đã lâu cánh môi.

Tần Oản Khanh trong lòng giật mình, thử né tránh, khả Ngao Trinh lại tượng đầu đối khát hồi lâu báo, thật vất vả tìm được tâm nghị con mồi, lại như thế nào dễ dàng đem nàng buông ra.

Nàng cảm thấy nhất não, rằng nanh dùng sức nhất cắn, không khách khí cắn hấn đầu lưỡi.

Vốn tưởng rằng ăn đau hấn sẽ an phận xuống dưới, không nghĩ tới Ngao Trinh ở bị cắn sau, nhưng lại càng thêm làm càn duyệt hôn nàng.

Bị hôn tâm thần đại loạn nàng không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể hung tợn trừng hấn.

Nhưng đối phương áp cần không chút nào để ý, còn trả lại cho nàng một ánh mắt tiêu tức, bàn tay to xoa của nàng phía sau lưng, càng thêm dùng sức đem nàng nhu tiến trong lòng, đoạt lấy nàng non mềm cánh môi.

Tần Oản Khanh đã mất kế khả thi, chỉ có thể hỗn hển mặc hấn hôn môi cái đủ.

Chờ hấn chậm rãi buông ra của nàng thời điểm, nàng cả người đã muốn bị hỗn đản này hôn cả người như nhũn ra, hai gò má phồng hồng, một lòng cũng bùm bùm khiêu cái không ngừng.

Thấy nàng hai gò má phồng kiêu diễm đỏ ửng, Ngao Trinh nhin không được khinh nắm cả của nàng đầu vai, ở nàng bên tai thấp nam, “Oản Khanh, trẫm

không tin, ở người đáy lòng, thật sự không có trầm”

Tuy rằng rất muốn phủ nhận hấn tự phụ, khả năng nhưng không cách nào phủ nhận chính mình tâm.

Khẽ cắn vì thũng cánh môi, mặt trên phảng phất còn có hấn hơi thờ.

“Làm như một người nam nhân mà nói, người thông minh bình tĩnh, có đảm lược có quyết đoán, lúc ôn nhu có ôn nhu, cần khí phách có khí phách, toàn thân đều che kín mẽ người khí chất, cho dù Oản Khanh lại như thế nào phủ nhận, kết quả là vẫn còn vì Hoàng Thượng sức quyền rũ sở khuynh đảo.”

Thấy hấn mày mở ra, muốn mở miệng, nàng vội vàng nâng nhẹ tay khẽ che trụ hấn môi.

“Nhưng là đừng quên, người là hoàng đế, vạn dân chúa tể, thiên hạ chỉ huy, người có quốc gia muốn thống trị, người có bách quan muốn khống chế, người có vô số phi tử mỗi ngày nhìn trông mong chờ đợi của người cúi lên.”

“Oản Khanh.” Hấn thân thủ rút ra của nàng.

Đôi môi lại bị nàng che lại, “Tình yêu là cái thực huyền diệu gì đó, lâm vào tình yêu trung nam nữ, trong mắt là dung không dưới gì một nhỏ bé cát bụi. Chính cái gọi là tướng liên tướng niệm lẫn thân cận, cả đời một thể hệ một đôi nhân.” Nàng thống khổ cười, “Thiên hạ này tôi có quyền thế nam tử chính là nắm trong tay thương sinh đế vương, mà tôi không đáng dựa vào, cũng đồng dạng là người này vạn dân chủ tể.”

Ngao Trinh ánh mắt vì liễm, đã ần ần có chút tức giận.

Tần Oản Khanh lại tiếp tục nói: “Hậu cung, vĩnh viễn cũng là nơi mà ta không muốn bước vào, nếu Hoàng Thượng còn thương tiếc Oản Khanh, theo sau này, người là quân, ta là thần, ta đem vĩnh không vi phạm”

Tự ngày ấy sau, Tần Oản Khanh cùng Ngao Trinh trong lúc đó chính thức triển khai một trò mèo vờn chuột

Liên ngay cả mỗi năm ngày một lần đại hướng, nàng cũng không giống nhau dĩ vãng như vậy nói thoải mái, chậm rãi mà nói.

Sau đó không lâu, Cảnh Trung Lương kết hợp sở học cùng Tần Oản Khanh viết đề nghị, trong khoảng thời gian ngắn, liền huấn luyện ra một chi thập phần cường hấn quân đội.

Một hồi quân sự thao luyện sau, văn võ bá quan đối Đại Thịnh nay binh lực đều bị vỗ tay ăn mừng.

Liên ngay cả truy Tần Oản Khanh truy tâm lực lao lực quá độ Ngao Trinh, đều đang nhìn quá thao luyện sau nhin không được tâm sinh vui sướng

“Ta Đại Thịnh có thể ở ngắn ngắn thời gian trong vòng huấn luyện ra như thế cường đại quân đội, đây đều là công lao của Cảnh tướng quân cùng Oản Khanh.”

Đại diện phía trên, Ngao Trinh ánh mắt nhìn chăm chăm đường hạ kia áo trắng nữ tử bóng dáng, nội tâm yêu thích đồng thời, lại thật tình khâm phục tuệ của nàng, cấp Đại Thịnh mang đến này rất nhiều rung động.

“Oản Khanh, tự người bước vào triều đình, liên tiếp cho ta Đại Thịnh lập hạ công lao, trăm thập phần vui mừng, người muốn chút cái gì ban cho, trăm đều đã đem hết có khả năng thỏa mãn người.”

Chỉ thấy Tần Oản Khanh chấp tay tiến lên, vì thi lễ, “Nếu Hoàng Thượng nhất định phải ban cho cho ta, lại nhiều làm chối từ đồ có về Oản Khanh đối trả.”

Không để ý tới người bên ngoài ghé mắt, nàng biểu tình trấn định nhìn đường thượng người.

“Minh vào triều tới nay, thủy chung ở tại hoàng cung bên trong, khả dài trụ trong cung cho lễ không hợp, nếu Hoàng Thượng nhất định phải luận công đi thưởng, không bằng liền thưởng Oản Khanh một tòa tòa nhà, làm cho Oản Khanh ra cung tự lập môn hộ đi.”

Ở lại trong cung cũng không phải biện pháp.

Ngao Trinh đối của nàng truy đuổi càng ngày càng nhiều cuồng nhiệt, chút không có nguyên nhân vì của nàng kháng cự mà dừng lại cước bộ.

Chính cái gọi là liệt nữ sợ triền lang, sớm hay muộn nàng sẽ thả hạ chính mình kiên trì, hướng chi của nàng một lòng, từ lúc bắt tri bắt giác trung nhân hấn mà luân hấn.

Vì tránh cho tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, biện pháp tốt nhất chính là rời khỏi hoàng cung, cùng hấn duy trì khoảng cách

“Người muốn rời khỏi hoàng cung?” Ngao Trinh âm điệu khẽ nhếch, đáy lòng đã đoán ra ý nghĩ của nàng

Tuy nói thân là trong triều đại thần, có một tòa tư trạch hoàn toàn là đương nhiên, nhưng làm nàng không chút do dự đưa ra phải rời khỏi hoàng cung khi, hấn tâm vẫn là đã bị không nhỏ đã kích.

Oản Khanh, người nóng lòng muốn thoát khỏi trầm, người muốn cùng trầm duy trì khoảng cách vậy sao? Hấn không tiếng động hỏi.

Đã muốn bị phong làm hộ quốc đại tướng quân Cảnh Trung Lương nhìn Hoàng Thượng về mặt không nghĩ ban cho biểu tình sau, luôn luôn ngay thẳng chất phác hấn nhìn không được mở miệng nói thẳng.

“Hoàng Thượng, Tần cô nương cho ta Đại Thịnh lập hạ công tích, muốn một tòa nhà hợp tình hợp lý. Huống hồ thân là thần tử, Tần cô nương lâu trụ trong cung, nói ra đi cũng có nhục ta Đại Thịnh mặt, thần cảm thấy, Hoàng Thượng hẳn là ban cho Tần cô nương một tòa nhà cửa lấy làm cư trú chỗ.”

Cảnh Trung Lương chính là đơn thuần tương giúp Tần Oản Khanh tranh chút phúc lợi, nào biết nói đương kim thiên tử căn bản không phải luyến tiếc tòa nhà, mà là luyến tiếc nàng rời khỏi mình

Bị hấn như vậy vừa nói, Ngao Trinh trên mặt không khỏi lộ ra vài phần tức giận. Nay Cảnh Trung Lương chết tiết ngọc đầu ngọc não, hấn lúc trước như thế nào lại đề bạt hấn chứ?

Thừa tướng Trần Hữu Câu tắc qua lại đánh giá hoàng đế cùng Tần Oản Khanh các liếc mắt một cái, mặt ngoài bất động thanh sắc, đáy lòng tắc cảm thán này hai người trong lúc đó người truy ta chạy.

Rốt cuộc là người trẻ tuổi a, một khi quá thượng tình yêu việc, luôn khó tránh khỏi hội trở nên tính trẻ con.

Khác đối Tần Oản Khanh cùng Ngao Trinh trong lúc đó cảm tình khó hiểu đại thần, cũng hiểu được Tần Oản Khanh đề nghị cũng không sai, cũng đều góp lời, xác thực nên thưởng tòa nhà cấp nàng.

Ngao Trinh hốn hén, có khổ nói không nên lời, chỉ có thể hung hăng trừng mắt cái nữ nhân đang muốn rời khỏi chính mình

“Chuyện này trăm sẽ suy nghĩ, hôm nay nghị sự đi ra nơi này, bãi triều!”

Ngao Trinh nổi giận đứng đứng trở về tẩm cung, liền đem có thể tạp gì đó tất cả đều tạp cái lần.

Trong cung hầu hạ tỷ nữ thái giám lần đầu thấy hấn tính tình phát hỏa như vậy, một đám sợ tới mức thất kinh, quỳ trên mặt đất không được hô Hoàng Thượng bớt giận.

Bớt giận? Muốn hấn như thế nào bớt giận?

Thân là hoàng đế, hấn từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên phát ra từ nội tâm thích thượng một cái nữ tử, vì nữ tử này, hấn có thể vứt bỏ kiêu ngạo, vứt bỏ tôn nghiêm, thậm chí vì nàng, hấn có thể buông tha cho toàn bộ hậu cung, chỉ độc sủng nàng một người.

Nhưng là nàng thì thế nào?

Bỏ qua thị hấn thật tình như cặn bã, dầm nát tình yêu của hấn, nói hấn như thế nào không giận.

Hấn là hoàng đế, ngoắc ngoắc ngón tay, muốn thiên hạ nữ tử dễ như trở bàn tay.

Khả lên trời vì sao cố tình muốn cho hấn gặp gỡ Tần Oản Khanh?

Tiểu Ngưu Tử gặp Hoàng Thượng tức giận đến không nhẹ, biết hấn cầu yêu bất thành nội tâm buồn khổ, liền ở hấn đêm này nọ tạp không sai biệt lắm thời điểm, thật cẩn thận tiến lên khuyên giải an ủi.

“Nô tài cảm thấy Tần cô nương đều không phải là thật tình muốn tách rời khỏi Hoàng Thượng, không bằng nô tài đi cung Nguyệt Ương khuyên nhủ, cố gắng chờ nàng nghĩ thông suốt, thì sẽ không nghĩ tới chuyện rời đi hoàng cung nữa”

Hấn hung tợn liếc Tiểu Ngưu tử một cái, Ngao Trinh đặt mộng ngồi vào tử đàn ghế. “Trăm quý làm một quốc Thiên Tử, nhưng lại hèn mọn đến muốn người một cái nô tài đi vì trăm vẫy đuôi cầu xin thương xót?!”

Nghĩ vậy mấy ngày nay từ tới nay, Tần Oản Khanh cả ngày cùng chính mình ngoạn chơi trốn tìm, hấn trong lòng liền càng khí.

Không đề ý tới Tiểu Ngưu Tử bị sợ hãi, hấn hung hăng vỗ một chút cái bàn, lớn tiếng nói: “Trước đó không lâu trong cung không phải nạp rất nhiều phi tử tiến vào sao? Dem danh sách các nàng trình lên đây, trăm không tin không tìm được nữ nhân mình thật lòng yêu!”

Tiểu Ngưu Tử giật mình, biết Hoàng Thượng thật sự tức giận, tuy rằng còn muốn khuyên giải an ủi một phen, nhưng Hoàng Thượng đang ở nổi nóng, khẳng định nói cái gì cũng nghe không đi vào.

Nói sau, Hoàng Thượng thật là đã lâu cũng chưa lâm hạnh qua đi cung.

Tuy rằng hấn cũng là phát ra từ nội tâm cảm thấy trên đời này chỉ có Tần Oản Khanh xứng đáng ngồi ở vị trí hoàng hậu, nhưng nếu Tần cô nương không muốn, miễn cưỡng muốn làm không tốt chỉ biết lộng xảo thành chuyên.

Đãi Hoàng Thượng nhiều lâm hạnh vài vị phi tử, mà các nàng nếu tranh cãi nữa khí một ít hoài thượng hoàng thượng cốt nhục, có lẽ Hoàng Thượng sẽ không hội giống hiện tại như vậy hết hy vọng mất, cả ngày nghĩ Tần cô nương.

Như vậy nhất tướng, hấn khản cấp danh sách các phi tử trình lên.

Vốn là hấn chỉ nói thôi, không ngờ Tiểu Ngưu tử thực đem danh sách các nàng đưa lên, làm hấn tức giận trừng mắt Tiểu Ngưu tử một cái

Khả nghĩ lại nhất tướng, nếu phía sau lựa chọn buông tha cho, chính mình khẳng định sẽ ở này tiểu nô tài trước mặt dọa người, mang theo vài phần não ý, hấn không chút để ý lật xem danh sách.

Cũng không quản đối phương là đẹp hay xấu, hấn tùy tay chọn một cái liền quăng cấp Tiểu Ngưu Tử, “Chính là nàng, đi xuống thông truyền đi.”

Đến chạng vạng, Ngao Trinh chân trước đi ra Triều Minh cung, Tần Oân Khanh sau lưng liền mang theo một phần vừa mới viết tốt nông nghiệp cải tạo kế hoạch tới gặp giá.

Tuy rằng nàng có ý chuyển ra hoàng cung, nhưng chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, nàng vẫn là hiểu được.

Cảm tình thượng, nàng không thể cùng Ngao Trinh nhắc lên nhiều lắm quan hệ.

Nhưng quốc sự thượng, nàng vẫn là tận tâm hết sức vì Đại Thịnh tương lai tính.

“Hoàng Thượng tối nay khỏi giá tới vĩnh phúc cung lâm hạnh đường mỹ nhân, sợ là nhất thời nửa khắc sẽ không trở về, Tần cô nương nếu vô chuyện quan trọng, vẫn là chờ Hoàng Thượng hồi cung sau lại lâm trao đổi đi.” Triều Minh cung phụ trách quét tước tiểu thái giám trả lời.

Tần Oân Khanh trong lòng chấn động, vĩnh phúc cung đường mỹ nhân tên là Đường Bích Nhi, lúc trước là theo chính mình cùng nhau bị Ân Thái Cực đưa tới tuyển tú, mà Ngao Trinh đem dư nữ tử các che phi tử mỹ nhân, Đường Bích Nhi chính là trong đó một cái.

Tuy rằng hoàng đế lâm hạnh phi tử là thiên kinh địa nghĩa chuyện, mà khi nàng chính tai nghe thấy, lòng của nàng vẫn là nhất thời hung hăng thu đau một chút, ghen tị, phẫn nộ, ủy khuất, khổ sở, liên tiếp cảm xúc như núi hồng bùng nổ bàn nảy lên trong lòng.

Ngao Trinh, người rõ ràng nói rằng, người chỉ yêu một mình ta.

Ngao Trinh, người rõ ràng nói qua, thế gian vô số nữ tử có thể lọt vào mắt của người, tiến vào của người tâm, khả người vì sao đang nói quá này lời nói sau, còn có thể lại lưng đeo đôi cảm tình của ta đi lâm hạnh nữ nhân khác?

Người cái gọi là thật tình, cái gọi là tình yêu, chẳng lẽ liền như thế nông cạn?

Tần Oân Khanh đầu đã muốn bị hấn lâm hạnh khác nữ nhân chuyện bừa bãi, không rảnh tự hỏi khác, chỉ cảm thấy từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên thường đến bị phản bội đau đớn.

Nói cái gì không động tâm, nguyên lai của nàng nguy trang đúng là như thế không chịu nổi nhất kích.

Không, không đúng! Nàng không nên có cảm xúc như vậy với hấn

Là nàng ngành sinh sinh đóng cửa chính mình tâm môn, buộc Ngao Trinh rời xa cuộc sống của mình, nàng không có tư cách oán, cũng không có tư cách giận.

Hấn đi tìm người khác không phải kết quả tốt nhất?

Nghĩ đến đây, nàng tự giễu nở nụ cười, nhìn lên bầu trời đêm, đúng là một tầng tầng vọng không ra vẻ lo lắng.

Bạn nặng nề tiếng sấm, mưa phùn từ trên trời giáng xuống.

Nàng kinh ngạc đứng ở tối đen bầu trời đêm hạ, tùy ý vô tình vũ ướt nhẹ quần áo.

Quét tước tiểu thái giám thấy vậy tình huống, không khỏi một trận lo lắng, hỏi: “Tần cô nương, ngài muốn hay không tiên tiến đến tránh mưa?”

Nàng lắc lắc đầu, ánh mắt phiêu hướng xa xa, không biết đứng bao lâu, thẳng đến quần áo ướt đẫm, mới tinh thần hoảng hốt trả lời: “Không, không cần, nếu Hoàng Thượng tối nay bận rộn, ta liền không tốt nhiều làm quấy rầy.”

Nói xong, nàng chậm rãi xoay người, kéo phăng phát quán duyên trầm trọng bộ pháp, hướng xa xa đi đến.

Tiểu thái giám nhìn nàng rời đi, chỉ cảm thấy kia cao gầy tiêm gầy bóng dáng trung, tràn ngập sự cô đơn

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Nữ tử trước mắt, gọi là Đường Bích Nhi, năm nay mười tám tuổi, này phụ Đường Nho là đương triều chính nhị phẩm, nhâm hình bộ thị lang, ở Ân Thái Cực còn tại trong triều vì viên sur khi, hai người giao tình thậm độc.

Nhưng từ Ân Thái Cực nhân một cái nhỏ nhỏ đánh cuộc mà bị bắt cách kinh sau, Đường Nho ở trong triều địa vị liền trở nên ái muội không rõ.

Đã bị Đường Nho ảnh hưởng, Đường Bích Nhi bị tuyển nhập hậu cung cũng không có thể như nguyện bị phong làm quý phi, gần chiếm được một cái mỹ nhân danh hào.

Bất quá đối với này đó, Ngao Trinh từ đáy lòng không thêm để ý.

Vô luận là hoàng hậu, phi tử, mỹ nhân, cung nữ, này đó nữ nhân trừ bỏ diện mạo bất đồng ở ngoài, ở trong lòng hấn cũng chưa cái gì khác biệt.

Lấy phía trước bị hấn ban thưởng tử Trần chiêu dung mà nói, hai người được cho là thanh mai trúc mã, mà hấn mười sáu tuổi đăng cơ vì Đế hậu, nàng cũng thế bằng phu quý, đi lên một quốc gia chi mẫu vị trí.

Đáng tiếc Trần chiêu dung bất an cho hiện trạng, liệu mình lợi dụng vị trí hoàng hậu thay cho nhà mẹ đẻ mưu phúc lợi lộc

Liền ngay cả bốn vị quý phu kia cũng đồng dạng, muốn đứng vững ở hậu cung, một lần nữa lại khiêu chiến với hấn

Đối với các nàng động tác nhỏ, Ngao Trinh xem ở trong mắt, cũng không so đo, hấn đều không phải là vô tình người, tuy rằng đối với các nàng không quá nhiều tình yêu, nhưng nếu gả cho chính mình làm phi tử, đối với các nàng còn có một phần trách nhiệm.

Khả vĩnh vô chừng mực tham lam đi xuống kết quả, chính là chơi với lửa có ngày chết cháy.

Trần hoàng hậu cùng bốn vị quý phi trong lúc đó đầu trí đầu pháp, vì được đến thắng lợi, nhưng lại đem cổ thuật thi đến hấn trên người!

Nếu không phải hấn mệnh lớn, rất có khả năng sẽ chết trong tay các nữ nhân này.

Từ sau sự kiện đó, hấn càng thêm làm bất hòa này đó thích tranh quyền đoạt lợi nữ nhân, cho nên đối với Đường Bích Nhi này đó bị nhét vào cung nhân, thủy chung để không dậy nổi cái gì hưng trí.

Huống chi, hấn bên người đã có cái Tần Oản Khanh hấp dẫn hấn toàn bộ tâm tư, tự nhiên xem nhẹ những nữ nhân nơi hậu cung.

Nếu không phải ngày gần đây hấn nhân Tần Oản Khanh muốn chuyển cách hoàng cung một chuyện cùng nàng đấu khí, chỉ sợ hậu cung đem vẫn bị làm như hoa lệ bài trí mà thôi.

Hấn nhìn về phía trước mắt nữ tử, Đường Bích Nhi thật là vạn trủng tuyển nhất tiểu mỹ nhân, nhưng so với thấy thế nào cũng xem không đủ Tần Oản Khanh, vẫn là kém cỏi nhiều lắm.

“Này hồ hạnh hoa tửu chính là nô tì tự tay ủ, hương vị thuần hậu hương nồng, Hoàng Thượng nếm thử, còn hợp ngài khẩu vị?” Đường Bích Nhi nũng nịu tỷ hầu, trong giọng nói có rõ ràng lấy lòng.

Nàng hiện tại tâm tình, chỉ có thể dùng khiếp sợ cùng vui sướng đến hình dung.

Phải biết rằng từ nàng vào cung tới nay, đây chính là Hoàng Thượng lần đầu tiên bước vào vĩnh phúc cung.

Tuy rằng cùng nàng đang vào cung khác nữ tử đồng dạng chưa từng được đến Hoàng Thượng sủng hạnh, nhưng cùng những người đó so sánh với, nàng hơn không cam lòng.

Vốn nghĩ đến dựa vào Ân Thái Cực cùng phụ thân giao tình, tiến cung sau nàng khẳng định xảy ra đầu người.

Không nghĩ tới một cái Tần Oản Khanh liền khuấy rây kế hoạch của nàng

Mỗi ngày độc thủ không khuê tư vị phi thường chịu khổ sở, nhưng là thân là hoàng đế nữ nhân, này lại là không thể tránh tránh cho sự thật.

Nay sự tình có chuyển cơ, Hoàng Thượng hôm nay nhưng lại đột nhiên giá lâm vĩnh phúc cung, nàng tự nhiên muốn đem các kỹ năng đều là xong đi ra, nếu là vạn khí tốt hoài thượng long loại, tin tưởng không lâu tương lai, ngôi vị hoàng hậu khẳng định là nằm trong tay nàng

Ngao Trinh nhìn đầy bàn tinh mỹ xanh xao, không khỏi nhớ tới lần đầu tiên cùng Tần Oản Khanh dùng bữa trường hợp.

Nàng cẩn thận cấp chính mình nấu cơm cuốn, đầy cõi lòng quan tâm rắn dạy hấn không đúng hạn ăn cơm hậu quả, còn có nàng mất mạng ý cười cấp chính mình chà lau dính ở giáp biên tương liệu khi trong mắt chớp động nhu tình mật ý.

Hấn nhân nhớ lại mà trở nên nhu hòa, Đường Bích Nhi lại nghĩ lầm trên mặt hấn nhu tình là vì chính mình sở bày ra, không khỏi biểu tình mừng rỡ như điên, càng thêm ra sức lấy lòng, lấy cầu được hoàng đế cúi liên.

“Hoàng Thượng, ngài lại ném thử này bí đao canh, hương vị thực mới mẻ.”

Ngao Trinh đột nhiên hoàn hồn, trước mặt không phải lòng tràn đầy mẫn não nghĩ kia trưng gương mặt, nồng đậm mắt mát tràn đầy trong lòng, nhưng lập tức vừa giận lên.

Hắn thầm mắng chính mình không tiền đồ, thật là từ Tần Oản Khanh đều đã muốn bỏ qua không cần hắn, hắn lại còn giống cái ngốc từ giống nhau một ngày một đêm tưởng niệm nàng.

Này nhất tưởng, càng khơi dậy hắn tức giận. Dựa vào cái gì hắn nếu muốn cái kia vô tình nữ nhân? Thiên hạ nữ nhân gì chỉ trăm ngàn, Tần Oản Khanh không thương trăm, trăm vẫn như cũ có nhân ái.

Nghĩ đến đây, hắn liền chủ động mở ra miệng, ý bảo Đường Bích Nhi uy hắn uống kia chúc bí đao canh.

Nàng thấy thế tâm hi, việc lấy lòng tiến lên hầu hạ.

“Ân, này canh không sai, Vân Nhi chính mình làm sao?”

Đường Bích Nhi ngần ra, khó hiểu nhìn hắn, sắc mặt ửng đỏ, “Hoàng Thượng, Vân Nhi là ai?”

Ngao Trinh nhú mày, “Ngươi không phải kêu đường Vân Nhi?”

“Nô tì..... Tên là Đường Bích Nhi.” Rất đau lòng, Hoàng Thượng cư nhiên ngay cả của nàng tên đều nhớ lầm. Hắn không hề áy náy, gật gật đầu, “Dù sao đều không sai biệt lắm”

Vô luận Vân Nhi vẫn là Bích Nhi, cũng không cập hắn Oản Khanh để nghe.

Gặp quý, hắn như thế nào lại muốn đến thật là từ nữ nhân?

Trong lòng đang có chút buồn bực, Đường Bích Nhi thừa dịp khích thân dài cánh tay vọng tưởng ôm hắn, hắn theo bản năng đẩy ra, tránh đi của nàng đụng chạm, nhưng lập tức cảm thấy như vậy hành vi không ổn, liền tựa tiểu phi tiểu nghệ biểu tình xấu hổ nàng.

“Canh giờ cũng không sớm, hầu hạ trẫm đi ngủ.”

Nếu không thể không chế chính mình không thêm nghĩ nữa cái kia không chịu để ý tới chính mình nữ nhân, vậy dùng thân thể thượng phóng túng đến ma túy chính mình đi.

Đường Bích Nhi vội vàng mỉm cười gật đầu, thật cẩn thận lôi kéo Ngao Trinh thủ đi hướng bên trong phòng ngủ, cơ hồ cấp tốc không kịp dải rút đi chính mình quần áo, hy vọng có thể đoạt được Hoàng Thượng ưu ái.

Nhưng nàng mỗi thốn nhất kiện xiêm y, Ngao Trinh sắc mặt tranh luận coi trọng một phần.

Này cam tâm tình nguyện bị hắn giữ lấy nữ tử, vì sao không phải Oản Khanh? Vì sao?!

Thẳng đến đối phương tràn như nhộng nằm ở trên giường, ánh mắt quyến rũ ngấm hương chính mình khi, Ngao Trinh mới đột nhiên hoàn hồn, đột nhiên có loại cảm giác, nếu đêm nay hắn thật sự giữ lấy Đường Bích Nhi, thì sẽ là phản bội Oản Khanh, như vậy khác nào biến hắn và Tần Oản Khanh thành những người xa lạ ?

“Hoàng Thượng.....”

Đường Bích Nhi đợi hảo sau một lúc lâu lại phát hiện Ngao Trinh chính là nhìn chăm chăm vào chính mình, nhịn không được có chút nóng vội.

Hắn huy tay áo, không kiên nhẫn chờ dài, “Trẫm đột nhiên nhớ tới còn có trọng yếu sổ con không thấy, ngươi trước tiên ngủ đi, đêm nay không cần ngươi hầu hạ.” Hắn không thể phản bội Oản Khanh.

Phân phó canh giữ ở ngoài cửa Tiểu Ngưu Từ bãi giá hồi cung, không để ý tới vẻ mặt thất vọng của Đường Bích Nhi, hắn xoay người rời đi

Biến hóa này làm cho Tiểu Ngưu Từ thực cảm ngoài ý muốn, bất quá hắn cẩn thận nhất tưởng, là xong giải, xem ra hắn gia chủ tử vẫn là không bỏ xuống được tình yêu đối với Tần cô nương a.

Ngao Trinh đáy lòng buồn phiền, không nghĩ tới chính mình là một thiên tử, thế nhưng lại vì để ý một cô nương mà ra nông nổi này, thế mà đối phương vẫn không hề cảm kích

Lúc này bên ngoài mưa to, tiếng sấm ầm ầm, cũng giống như tâm tình hắn lúc này, vô cùng chua xót

Đêm đó, hắn không hồi Triều Minh cung, mà là thẳng đến ngự thư phòng xem tấu chương.

Mưa to hạ suốt một đêm, hắn phê sổ con cũng phê suốt một đêm.

Hôm sau sáng sớm, bởi vì không có đại hướng, hắn không cần sớm vào triều sớm, liền đứng dậy trở lại Triều Minh cung chuẩn bị ngủ một lát.

Vừa bước vào cửa cung, một cái tiểu thái giám liền nghênh diện quỳ xuống, hai tay còn phụng một quyển sổ con đưa cho hắn.

“Đây là Tàn cô nương đưa tới cấp Hoàng Thượng xem qua sổ con.”

“Oân Khanh đưa tới?”

Hắn vội vàng thân thủ tiếp nhận, thuận tay lật xem vài tờ, phát hiện bên trong viết kế hoạch thay đổi dần dần ngành nông nghiệp

Đại Thịnh nông nghiệp cũng không tính thập phần phát đạt, đặc biệt ở tuổi phương diện kỹ thuật, Tàn Oân Khanh ở sổ con lý cẩn thận nhắc tới một ít về thủy lợi, đồng ruộng tưới cụ thể phương pháp.

Như vậy kế hoạch một khi thi hành, Đại Thịnh nông nghiệp sẽ đột nhiên tăng mạnh.

“Ân, quả nhiên là cái không sai đề nghị.” Hắn nhìn xem mùi ngon, lập tức đột nhiên nghĩ tới cái gì, “Đây sổ con là Oân Khanh khi nào thì đưa tới?”

“Hồi Hoàng Thượng, Tàn cô nương là tối hôm qua đem sổ con truyền đạt.”

“Tối hôm qua?” Hắn sắc mặt lạnh lùng, “Ngươi vì sao hiện tại mới đem sổ con cho trẫm lấy đến?”

Tiểu thái giám sợ hãi ngẩng đầu, “Hoàng Thượng hôm qua buổi tối không phải đi vĩnh phúc cung lâm hạnh đường mỹ nhân sao? Nô tài không dám quấy rầy Hoàng Thượng nhã hứng, liền nói cho Tàn cô nương đợi ngài hồi cung sau, thì sẽ đem sổ con trình lên.”

“Ngươi là nói, Oân Khanh biết trẫm đêm qua đi vĩnh phúc cung?” Hắn dương cao âm điệu.

Tiểu thái giám bị hoàng đế thành linh xảy ra tức giận hoảng sợ, run như cây sậy gật gật đầu. “Đúng vậy, ngày hôm qua ban đêm còn hạ vũ, Tàn cô nương tại triều minh cửa cung đứng hầu sau một lúc lâu, thẳng đến toàn thân đều xối mới rời đi.”

Nghe đến đó, Ngao Trinh dĩ nhiên là giận đùng đùng, tung chân đá ở trước mắt tiểu thái giám một cước, nổi giận gầm lên một tiếng, “Là ai cho ngươi tùy tiện nói lung tung?!”

Hắn nghĩ tới lúc Oân Khanh dầm mưa, ngực hắn liền đau đớn đến không ức chế được

Tệ hơn là, một khi nàng hiểu lầm chính mình cùng nữ tử khác cấu kết, từ nay về sau, nàng thật sự giữ chặt lòng mình, không bao giờ rộng mở với hắn nữa

Ngao Trinh trừng mắt nhìn tên tiểu thái giám, tức giận nói: “Tiểu Ngưu Từ, còn không đem này lăm miệng nô tài cho trẫm tha đi ra ngoài và miệng.”

Tức chết hắn!

Ngao Trinh ngày thường đối nô tài tỷ nữ tuy rằng nghiêm khắc, nhưng chỉ sẽ đối phương không phạm đại sai, trên cơ bản hắn là sẽ không bạo lực đối đãi, hôm nay hắn thật sự là bị làm cho tức chết rồi, đáng thương thay cho tên tiểu thái giám kia không hề biết mình đã làm sai điều gì liền bị Tiểu Ngưu từ kéo đi.

Ngao Trinh khoanh tay nghe tên tiểu thái giám kia khóc nức nở xin tha cho, nhin không được quay đầu đối Tiểu Ngưu Từ phát phát tay.

“Quên đi, sự tình đều đã xảy ra, cho dù đánh chết tên nô tài này, cũng thay đổi không được sự thật.” Hắn thở dài một tiếng, “Huống hồ..... Nàng nếu biết ta tùy ý phạt người khác, nhất định hội càng thêm không vui.”

Lúc này Ngao Trinh, thật thật nhất thiết thường đến tình yêu trung gia làm người ta bắt đắc dĩ toan điếm khổ lạt tư vị.

Cho dù Ngao Trinh từ đáy lòng không muốn Tàn Oân Khanh rời khỏi hoàng cung, nhưng cũng tìm không tìm ra lý do để giữ nàng lại được, đến cách sáng sớm hướng, hắn vẫn là trước mặt văn võ trăm cung mặt, hạ chỉ đem nhất trảng tòa nhà thường cho nàng.

Ở trong mắt quần thần, điều đó là đương nhiên

Nhưng đối Tàn Oân Khanh mà nói, điều đó có nghĩa là giúp cho nàng và Ngao Trinh trở về quan hệ bình thường, quân và thần

Như nàng không hiểu sao khi biết được kết quả mình muốn, trong đáy lòng nên vui, lại thần nhiên mở ra một cảm giác mất mát

Bất quá Ngao Trinh đãi nàng không tệ, chẳng những thưởng tòa nhà, còn thưởng quần gia cấp mấy chục cái gia nô giúp nàng đánh đề ý phủ đệ.

Mà Kim Châu Ngân Bảo bởi vì vẫn phụ trách hầu hạ nàng, lần này nàng chuyển ra hoàng cung, hai cái tiểu nha đầu tự nhiên cũng cho nàng.

Bởi vì nàng tư nhân vật phẩm cũng không nhiều lắm, chỉ lấy thập vài cái bọc nhỏ phục liền đi, khả chờ các nàng nhập nhà mới khi, lại phát hiện tòa nhà cùng hoàng cung gần gũi bất khả tư nghị, chỉ cần ra cửa cung, quải cái loan, liền đến Tần phủ, cùng hoàng cung chỉ có nhất tường chi cách, khoảng cách chi gần, không chỉ có làm cho Tàn Oân Khanh không nói gì mà chống đỡ

Việc chuyển nhà làm cho mọi người vất vả cả ngày, thu thập thu thập, quét tước quét tước, nhưng này đó cũng không tất Tần Oản Khanh làm lụng vất vả, người nào nhà đầu phụ trách giặt quần áo, người nào nhà đầu phụ trách nấu cơm, quán gia đều đã an bài ngay ngắn có tự.

Quán gia tên là Lí Phú Tường, năm nay đã muốn năm mươi hai tuổi, dáng người vì thường, ánh mắt gian lại nhìn thấy ra khôn khéo giỏi giang.

Bởi vì hắn là Ngao Trinh trực tiếp phái cấp của nàng, Tần Oản Khanh đối vị này quán gia tự nhiên là tín ba phần, phòng thất phần, dù sao từ xưa đến nay, phạm đế vương phái đến thân tử gia nô bộc, tám chín phần mười đều thân phụ gian tế chỉ chức.

Tuy rằng nàng biết Ngao Trinh sẽ không làm hại nàng nhưng dù sao thì với một số việc cũng cần đề phòng a/

Dùng xong bữa tối, nàng mệt mỏi trở về căn phòng mới nghỉ ngơi.

Này phòng ngủ so với cung Nguyệt Ương thoải mái rất nhiều, trên giường đệm chăn mềm mại sạch sẽ, tản ra một mùi hương ngào ngạt.

Nhưng là nằm trên giường Tần Oản Khanh lại như thế nào cũng vô pháp an tâm đi vào giấc ngủ, chỉ cần nhất nhắm mắt lại, cặp mắt của Ngao Tinh lại xuất hiện, làm nàng không thể đi ngủ được.

Nàng buồn bực dùng chăn bông trụ chỉnh khóa đầu, nhưng trong bóng đêm, phảng phất có thể nhìn đến hắn chính u oán ủy khuất nhìn chính mình.

Ngủ không được Tần Oản Khanh một phen xúc lên chăn, tức giận ngồi dậy bắt chải tóc.

Nên u oán nên ủy khuất là người kia, không phải là nàng!

Hậu cung của hắn có nhiều nữ tử như vậy, tựa như những bông hoa chờ hắn ngắt lặt, mà hắn tối hôm qua còn phiến hậu cung bài tử, đi làm hạnh cái kia Đường mỹ nhân, có phải là nàng đâu?

Rõ ràng thích hắn, lại sợ hãi kìm chế quá sâu, sẽ không thể kìm chế được.

Nam nhân ở thế kỷ 21, có lẽ còn có pháp luật, nên dĩ nhiên phải tuân theo chế độ một vợ một chồng, xứng người mình yêu sống đến già.

Còn hiện tại là thời xưa, mà nam nhân cổ đại, cho dù đẹp đến đâu, thông minh đến đâu, cũng không thể đảm bảo bọn hắn kiếp này chỉ yêu có mình nàng.

Sau này nàng già đi, không còn tuổi thanh xuân, hắn còn có thể giống hiện tại như vậy cả ngày truy đuổi nàng, trong lòng trong mắt đều là nàng sao?

Nghĩ đến đây, Tần Oản Khanh không khỏi giận dữ.

Hừ! Nàng còn chưa già đi, thanh xuân vẫn còn, tên Ngao Trinh đáng giận kia đã vội phản bội nàng.

Không, không đúng! Ngao Trinh không phải phản bội nàng.

Bởi vì từ đầu tới cuối, nàng căn bản chưa cùng hắn ước hẹn cái gì, không có hứa hẹn, thì sao gọi là phản bội?

Này liên tiếp là thị phi phi, nghĩ đến nàng cơ hồ đầu đầu dục liệt, cũng không biết trần trọc bao lâu, cuối cùng thật sự là mệt cực kỳ, mơ mơ màng màng mau chìm vào mộng đẹp khi, bên tai tựa hồ truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, làm nàng hơi sợ hãi.

Hay là này trong nhà có quỷ? Nàng luôn luôn là thuyết vô thần giả, không tin trên đời có quỷ.

Chẳng lẽ có tặc?

Nghe thấy tiếng bước chân của người nọ hướng vào giường nàng, Tần Oản Khanh nhin không được động giận. Gặp quỷ! Ở dưới mắt thiên tử, cư nhiên dám tiến dần từng bước, nếu nàng không đánh chết tên này, chắc chắn hắn sẽ là mẹ nàng.

Lúc hắn đang đến gần, nàng đột nhiên đứng dậy, lấy tay bóp cổ họng của đối phương.

Khả cánh tay của nàng mới thân đến một nửa, lại bị đối phương nhanh chóng bắt, phản thủ vùng, cả người bị xả vào một câu ẩm áp ôm ấp trung.

Nàng cảm thấy cả kinh, vừa định lên tiếng kêu to, đối phương sớm từng bước đối nàng “Hừ” một tiếng.

“Oản Khanh, là trẫm!”

“Hoàng Thượng?!” Kinh hoàng biến thành kinh hi, chính trái tim bởi vì nghe được Ngao Trinh kia làm nàng lần cảm quen thuộc lại rung động tiếng nói sau, bùm bùm mãnh liệt cái không ngừng.

“Trẫm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, cuối cùng ra một cái kết luận, thì ra là trẫm nhớ người a”

Trong bóng đêm, nàng tuy rằng nhìn không tới vẻ mặt của hắn, lại theo hắn vờ vàng miệng trung, cảm giác được hắn đối chính mình thật sâu cuồng nhiệt.

Muốn nói không cảm động là giả.

Khả cảm động qua đi, Tần Oản Khanh lập tức rời đi hần ôm ấp, hướng giường lý lui lui, nương bên ngoài chiếu vào đến ánh trắng, nàng rút cục mơ hồ thấy Ngao Trinh mặt.

Cho dù là ở trong bóng đêm, nàng cũng có thể cảm nhận được hần kia cổ nóng rực ánh mắt, chính trát cũng không trát thẳng xem xét chính mình.

“Ngươi..... Đã trẻ thế này, đến phủ của ta làm cái gì?”

“Ngươi hẳn tâm tuyệt tình rồi đi hoàng cung, trăm chịu khổ vứt bỏ, cho nên muốn đến muốn bồi thường.” Ngừ khí của hần thật là đáng thương

Này lời nói suýt nữa đem nàng tươi sống tức chết. “Ta vứt bỏ ngươi?”

Ngao Trinh thành thực gật đầu, “Ngươi buộc trăm thương tòa nhà cho ngươi, không phải là hẳn tâm vứt bỏ trăm?”

Nàng phiên cái xem thường, đáy lòng nhịn không được mắng to, này trên đời còn có so với hần càng vô si hoàng đế sao?

“Thân là công thần của Đại Thịnh, ta hướng Hoàng Thượng muốn một tòa tòa nhà, có cái gì không đúng?”

“Đừng nói một tòa tòa nhà, chính là mười tòa trăm tòa trăm cũng cấp được rất tốt, khả ngươi luôn khẩn cấp muốn chạy trốn cách trăm, điều này làm cho trăm thực thương tâm.”

Nói xong, hần hướng giường lý để sát vào vài phần, “Mọi người đều nói một ngày không thấy như cách tam thu, phía trước trăm chỉ cảm thấy lời này nói được rất khoa trương, khả lâm triều qua đi ngươi chuyển cách hoàng cung, trăm liền rõ ràng cảm nhận được hàm nghĩa của lời nói này. Oản Khanh.....” Bàn tay to phù hướng của nàng hai má, “Trăm thật sự rất nhớ ngươi, nhớ ngươi nghĩ đến đêm không thể ngủ.”

Nàng không khách khí chụp khai tay hần, mang theo toan vị cả giận nói: “Hoàng Thượng trong lời nói nói được cũng thật dễ nghe, nếu đem bắt thành miên, có thể đi hậu cung tìm việc vui a, dù sao trong cung nhiều như vậy mỹ nhân xinh đẹp, khẳng định có thể giúp cho hoàng thượng đi ngủ.”

Trong bóng đêm, nàng phẳng phát nhìn đến Ngao Trinh kia u lam hai mắt ần ần mang theo vài phần ý cười.

Nhìn đến hần cười, nàng lại giận không thể át, hận không thể tê toái trên mặt hần đắc ý, lại thu quang đầu của hần phát.

“Oản Khanh nên sẽ không là vì trăm ngày hôm qua ban đêm lâm hạnh đường mỹ nhân mà ghen đi?”

Hai chữ “lâm hạnh” vừa nói ra, nàng ghen tuông mọc lan tràn, lập tức cũng không quản lẫn nhau là quân thân quan hệ, nâng lên tron chân răng, một cước đạp đi qua.

Ngao Trinh tựa hồ đoán chắc nàng hội giận tím mặt, thân mình một bên, ngược lại một phen cảm kia trắng nõn chân răng.

Ấn, chẳng những nhân bộ dạng mạo nếu tiên tử, liền ngay cả này chân cũng bóng loáng như ngọc.

Hần yêu thích không buông tay nắm của nàng tiêm chừng, mỉm cười nhắc nhở, “Hành thích vua chi tội kết cục nhưng là thực nghiêm trọng.”

“Hừ! Hoàng Thượng như thế nào không nói, ngươi nửa đêm xông vào thần tử phòng ngủ, cho lẽ không hợp?” Cố gắng tưởng rút về chính mình chân răng, lại nhân bị hần nắm từ nhanh mà không thể động dậy, nàng tức giận tròn mắt, “Nhanh chút buông, bằng không ta liền kêu ngươi, Hoàng Thượng không nghĩ chính mình nhất thể anh danh hủy hoại chi trong chốn lát đi.”

Ngao Trinh vẻ mặt không cần, như trước thương thức của nàng chân ngọc, “Người trong thiên hạ đều biết nói trăm là một cái giết người không chớp mắt bạo quân, tại sao nhất thể anh danh?”

“Ngươi..... Ngươi hỗn đản!” Nàng tức giận đến khẩu không trạch ngôn.

“Ấn, hành thích vua chi tội đã muốn thực đáng sợ, cư nhiên còn dám đối trăm khẩu xuất cuồng ngôn, ngươi phải bị tội gì?”

“Ngươi giết ta đi!” Cùng lắm thì vừa chết.

“Trăm khả luyện tiếc. Bất quá từ tội khả miễn, mang vạ khó thoát khỏi, liền phạt ngươi..... Cả đời nhất thể bồi ở trăm bên ngươi, vĩnh viễn cũng không cho né ra.” Nói xong, hần một phen lâm quá của nàng bả vai, đem nàng đặt ở chính mình dưới thân.

Tần Oản Khanh cả kinh, ý đồ phản kháng, hai tay lại bị hần cố định ấn đến cùng trên đỉnh, miệng của nàng lập tức bị hần hôn lên

Nàng nhất tưởng đến Ngao Trinh hôm qua mới sùng hạnh quá đường mỹ nhân, hôm nay bỏ chạy đến chính mình trong phòng làm loại sự tình này, cảm thấy nhất thời thấp phần ủy khuất lại phần hận, tức giận đến nước mắt đều nhanh toát ra đến.

Nhận thấy được nàng khóe mắt có hơi hơi ẩm ướt ý, Ngao Trinh dưới đáy lòng thở dài, không tha gắt gao nắm cả nàng, đem môi tiến đến của nàng bên tai. “Ngươi này đứa ngốc, ghen liền ghen, làm chi mạnh miệng không thừa nhận?”

“Ai ghen tị? Kia hậu cung là của ngươi, này nữ nhân cũng là của ngươi, ngươi sùng hạnh ai, đó là tự do của ngươi”

“Trẫm không có!”

Hắn nói cái gì? Là nàng nghe lầm đi?

“Ngày hôm qua ban đêm trẫm xác thực phiến đường mỹ nhân bài tử, đi của nàng tắm cung lý, nhưng trẫm không đối nàng làm ra gì sự.”

Nàng ngây ngốc nhìn hắn, có chút giật mình.

“Trẫm trong đầu tưởng ngươi, đáy lòng nhớ thương ngươi, cả người đều đã muốn bị ngươi bắt làm tù binh, thế nào còn có thể nhân hạ thoái mái đi trên chọc nữ nhân khác?”

Tần Oân Khanh nguyên bản phần nộ ghen tị cảm xúc, cư nhiên lập tức bởi vì hắn giải thích mà bình tĩnh xuống dưới.

“Oân Khanh, đừng lao trốn tránh trẫm, cho trẫm hảo hảo thân với ngươi một chút được không?”

Hắn hỏi thật sự đáng thương, còn mang theo vài phần ủy khuất, nàng vừa nghe liền mềm lòng, tuy rằng không gật đầu đáp ứng, nhưng khi hắn miệng thều tới được thời điểm, nhưng cũng không lại cố ý phản kháng.

Khả hôn hôn, hắn liền được một tác lại muốn tiến một thước.

“Oân Khanh, cho trẫm hảo hảo ôm một cái, trẫm sẽ không tốt nhiều lắm.”

Lại là cái loại này đáng thương hề hề miệng, nàng biết rõ lại dung túng đi xuống hắn khẳng định hội càng thêm kiêu ngạo. Còn là từ hắn đối chính mình muốn làm gì thì làm.

“Oân Khanh, trẫm cho ngươi cảm dục lâu như vậy, trả giá nhiều như vậy, ngươi là không phải cũng nên cho trẫm một ít đáp lễ đâu?”

Chờ đến lúc nàng thấy tình thế không ổn thì không kịp nữa rồi, quần áo của nàng sớm đã bị hắn bỏ đi, trên gương mặt tuần mỹ hiện ra nụ cười xấu xa.

“Trẫm cũng không yêu cầu gì nhiều, chỉ muốn ngươi trở thành lễ vật cho trẫm đi.”

Liệt nữ sợ triển lang, lời này quả nhiên không giả.

Làm Tần Oân Khanh bị ăn làm mất tính, còn bị ép buộc cả người như nhũn ra khí lực toàn vô sau, Ngao Trinh tựa như một cái trộm tinh thành công miêu, vô cùng thân thiết ôm nàng, cười đến vẻ mặt thỏa mãn.

Tuy rằng bị hắn dụ làm nàng thấp phần tức giận, nhưng quá trình nàng nhưng không cách nào phủ nhận chính mình dị thường hưởng thụ.

Hơn nữa Ngao Trinh không phải cái loại này chiếm tiện nghi liền xoay người vù vù ngủ nhiều nam nhân, sau hắn thân mật ôm nàng, một câu lại một câu kể ra đối của nàng tưởng niệm cùng yêu thích, cho dù trong lòng còn có chút khí hắn tầm ăn lên nuốt trôi ăn nàng, cũng không miễn trầm luân ở hắn ôn nhu cùng loại này phẳng phát yêu đương vụng trộm kích thích bầu không khí lý.

Lúc này, bên ngoài sắc trời đã muốn tờ mờ sáng, phòng ngủ ngoại cũng truyền đến hạ nhân bắt đầu làm việc tiếng bước chân.

Nguyên bản còn tựa vào hắn trong lòng buồn ngủ Tần Oân Khanh, cảm thấy cả kinh, vội vàng đem hắn xả lên.

“Thiên mau sáng, ngươi đi nhanh đi.”

Ngao Trinh cũng biết chính mình lại ở tại chỗ này, một khi bị nhân phát hiện, khẳng định không tốt, khả nịch nhiều như vậy thời gian, cuối cùng giai nhân trong ngực, hắn như thế nào bỏ được nói đi là đi.

“Oân Khanh, ngươi thật vô tình, trẫm còn không có ôm đủ đâu.”

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, “Ngươi muốn cho ta biến thành kẻ mọi người chê cười sao?”

“Trẫm làm sao muốn.”

“Nếu luyến tiếc, vậy ngươi còn không đi?”

Hắn vẻ mặt ai oán đứng dậy, chậm quá mặc, bỏ qua còn muốn kéo dài thời gian, Tần Oân Khanh đứng dậy, tự mình động thủ giúp hắn mặc chỉnh tề.

Ngao Trinh mừng rỡ hai mắt trắng tỏa sáng, “Oân Khanh thật sự là sẵn sóc, cư nhiên còn giúp trẫm mặc quần áo.”

Lười lại cùng hắn đầu vớ mồm, nàng đợi nếu là thiên lại lượng một ít, hắn khẳng định hội người đó phát hiện, đến lúc đó đã có thể phiến toái.

Nhưng Ngao Trinh cũng là không hoảng hốt bất loạn, một bên hưởng thụ của nàng hầu hạ, một bên còn không quên sờ sờ của nàng tay nhỏ bé, thân ái

của nàng khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cuối cùng đem hấn để ý suốt nhất tề sau, nàng khẩn cấp đã nghĩ đem hấn đuổi đi.

“Tiếp qua nửa canh giờ sẽ vào triều, ngươi còn không mau điểm hoi cung, nếu như bị nhân phát hiện Hoàng Thượng đêm không về doanh, trong cung nhưng là hội nháo sai lầm.”

“Không quan hệ, Tiểu Ngưu Từ hội giúp trấn an bài hảo hết thảy.”

“Ngươi đi hay là không đi?” Thấy hấn lại không đi, nàng nổi giận.

Ngao Trinh biết lại đầu đi xuống, hấn gia Oản Khanh khẳng định muốn phát hỏa, còn muốn chạy lại nhin không được một tay lấy nàng xả tiến trong lòng, đối với kia kiều diễm ướt át phần môi hung hăng thân hạ.

Đãi nàng suốt nửa yếu đuối trong ngực trung thời điểm, hấn mới lưu luyến không rời buông ra nàng, tiến đến nàng bên tai, nhỏ giọng nói: “Trăm đêm nay hội lại đến.”

“Ta sẽ làm cho lí quản gia tăng mạnh thủ vệ!”

“Thật sự là vô tình.....”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến Kim Châu cùng Ngân Bảo thanh âm, “Tần cô nương, ngài đã dậy chưa?”

Sắc mặt nàng trắng bệch, bản năng đã nghĩ bắt hấn cho tàng đứng lên. Nếu là làm cho các nàng biết chuyện phát sinh tối hôm qua, khẳng định là nguy hiểm

Ngao Trinh nhưng thật ra thông dong hướng tường biên giá sách đi đến, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ngăn tủ thượng một cái ngọc bình hoa, chỉ thấy hấn ngón tay vì dùng một chút lực, chỉnh mặt giá sách thế nhưng chậm rãi dôi, hiện ra nhất phiến cửa nhỏ.

Tần Oản Khanh hoảng sợ, chỉ thấy Ngao Trinh cười hi hi hướng nội môn đi đến, nàng nhất thời có dự cảm xấu

Hấn xoay người giải thích, “Này mật đạo thông đó là trăm năm điện, ngày hôm qua ban đêm sợ từ nơi này lại đây hội dọa đến ngươi, bắt quá đêm nay, Oản Khanh, nhớ rõ đem chính mình rửa, nằm ở trên giường ngoan ngoãn chờ trăm a.”

Nói xong, không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của nàng, hấn rời đi

Một lát sau, giá sách lại lần nữa hạp thượng, toàn bộ phòng ở chỉ còn lại có Tần Oản Khanh một người.

Ngoài cửa vàng bạc châu báu đẩy cửa tiến vào, “Tần cô nương, ngươi làm sao vậy a?”

Nàng vẫn kinh ngạc hồi không được thần, đặt mộng ngồi vào trên giường, cuối cùng, nàng nhin không được chỉ vào giá sách phương hướng chữ âm lên, “Ngao Trinh, ngươi này hôn quân sắc phôi!”

Hai cái tiểu nha đầu đương trường bị tiếng hô của nàng làm cho sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tại triều đường phía trên, văn võ bá quan khó được phát hiện đến luôn luôn uy nghiêm ngoan lệ Hoàng Thượng, hôm nay cư nhiên theo vào triều đến hạ hướng, trên gương mặt tuần tú nở ra một nụ cười chết người

Liền ngay cả có đại thần không cẩn thận nói sai rồi nói, Ngao Trinh cũng không giống dĩ vãng như vậy không lưu tình chút nào mở miệng răn dạy.

Mà tới khả nghi là, hấn dị thường ôn nhu ánh nắng thủy chung định ở chỗ cá nhân trên người.

Người nọ không phải người khác, đúng là giống như thiên tiên Tần Oản Khanh.

Bởi vì hôm nay là đại hướng, Tần Oản Khanh phải tham dự.

Bắt quá vào triều quá trình thật đúng là bị chịu dày vò, bởi vì Ngao Trinh tâm mắt quá mức nóng rực, hại nàng không yên bất an, chỉ có thể ở không cẩn thận tiếp xúc đến hấn tâm mắt thời điểm, hung hăng trừng hấn liếc mắt một cái.

Bị giận trừng Ngao Trinh lại cảm thấy bị trừng cả người sáng khoải, tâm tình hào đến cực điểm.

Thừa tướng Trần Hữu Câu phủ phủ chòm râu, tuy rằng cảm thấy Hoàng Thượng hôm nay biểu hiện thật sự là không bình thường, hấn vẫn là tấn trách hỏi báo một ít chuyện nên chú ý

Từ Tần Oản Khanh đề nghị khoa cử chế độ thực thi sau, rất nhiều đọc đủ thứ thi thư thanh niên đều muốn vì quốc gia tấn vừa phân tâm lực, báo danh tham gia nhiều người như quá giang chỉ tức, ở trải qua triều đình tầng tầng xét duyệt sau, quyết định lưu dụng một ít nhân tài.

Khả trong kinh thành có vị tên là Bạch Dục, hấn đầy bụng kinh luân, trí tuệ hơn người, đáng tiếc người này cự tuyệt tham gia khoa khảo, lại đối khoa cử khinh thường nhất cổ.

Trần Hữu Câu sau khi biết được việc này, cố ý đi khuyên hội Bạch Dục.

Cùng hấn luận bàn một phen sau, hấn phát hiện Bạch Dục quả nhiên là một nhân tài, ở phương diện trị quốc có thể nói là không ai sánh bằng

Hấn tự đáy lòng hy vọng đối phương tham ngộ thêm khoa cử, khả Bạch Dục lại nói chính mình vô tâm vào triều làm quan.

Sau lại trải qua hỏi thăm, mới biết được hấn thuở nhỏ gia cảnh nghèo khó, lại chịu khổ từ những tên quyền quý khi dễ, cho nên đối với việc làm quan hội khinh thường

Ở hấn xem ra, triều đình lần này muốn làm cái gì khoa cử, căn bản chính là ở làm bộ dáng, kết quả là, chân chính có thể vào hướng làm quan hơn nữa được đến trọng dụng, vẫn như cũ là này quý tộc xuất thân nhà gia thể hiển hách quan gia đệ tử.

Biết được nội tình, Trần Hữu Câu tưởng mượn sức Bạch Dục vào triều, liền tại triều đường thượng tướng chuyện này bẩm báo Hoàng Thượng.

“Không nghĩ tới trên đời cư nhiên không hề tiết làm quan nhân, thật là có thú!” Nghe xong Thừa tướng giảng thuật, Ngao Trinh nhu nhu cầm, chưa nhiều lời nữa.

Chính là có khác thâm ý nhìn Tần Oản Khanh liếc mắt một cái, lại bị nàng hung hăng trừng mắt nhìn trở về, tâm tình tốt hấn, chậm rãi cười khai.

Nhưng thật ra Tần Oản Khanh đối Bạch Dục có vẻ thực cảm thấy hứng thú.

Nay quốc gia đang hết sức cần trọng dụng nhân tài, nàng cũng hy vọng có thể nhiều mời chào một ít có thức chi sĩ trợ Đại Thịnh càng mạnh thịnh. Huống chi lão Thừa tướng luôn luôn là một đại thần mà nàng kính trọng, tin vào người mà hấn đề bạt chắc chắn là không sai

Nàng âm thầm suy nghĩ như thế nào làm cho người này mới vì triều đình sở dụng.

Hạ hướng hồi phủ, buổi trưa thời gian, trong phủ chính thu xếp ngọc thiện, trong cung liền phái người đưa tới một đồng thực hộp nói là Hoàng Thượng ban cho.

Làm tiểu thái giám đem đồ ăn giống nhau giống nhau bưng lên bàn sau, Tần Oản Khanh nhìn há hốc mồm.

“Này đó đều là Hoàng Thượng cố ý phân phó ngự phòng ăn chuẩn bị, tất cả đều là chút tư âm bỏ thân gì đó, Hoàng Thượng nói Tần cô nương gần nhất hội phi thường làm lưng vất vả, lo lắng ngài thân mình chịu không nổi.....”

Tiểu thái giám càng đi hạ nói, khuôn mặt của nàng càng đỏ

Thẳng đến tiểu thái giám xoay người rời đi, nàng nhin không được ở trong lòng mắng to Ngao Trinh.

Hồn dân này khẳng định là có ý!

Cái gì gần nhất hội thập phần làm lưng vất vả? Cái gì thân mình chịu không nổi? Hấn rốt cuộc muốn làm sao?

Lúc này, phía sau vang lên mồ cái thanh âm, nàng quay người lại, chỉ thấy buổi sáng trước mặt của nàng mặt mở ra giá sách, lại bị nhân mở ra.

Ngao Trinh một thân thương phục, cười hi hi tiêu sái lại đây, “Oản Khanh, trầm phân phó đưa tới này đó ngọc thiện, người đều còn vừa lòng?”

Nàng vội vàng hướng ngoài cửa nhìn lại, gặp mọi nơi không có người, thở ra, thật cẩn thận tướng môn hạ thượng sau, xoay người giận trừng hấn.

“Hiện tại nhưng là rõ như ban ngày dưới, người muốn cho ta người trong phủ đều biết nói, ta cùng Hoàng Thượng có gian tình sao?”

“Oản Khanh không nghĩ trầm ở rõ như ban ngày dưới tùy tiện xuất hiện, chẳng lẽ là có vẻ hy vọng trầm ở nửa đêm không người khi hiện lên của người giường?”

Tần Oản Khanh nghe xong lại giận không thể át. Ai có thể nói cho nàng như thế nào giết người mới không tính phạm pháp?!

Thấy nàng bên tai từ đó bùng, Ngao Trinh tâm tình tốt tiêu sái đến trước bàn, đặt mông ngồi xuống, tươi cười khà cức hướng nàng vẫy vẫy thủ.

“Đừng trông mắt nhìn, mau tới đây bồi trẫm ăn ngọc thiện, ăn xong rồi, trẫm còn muốn ngươi đi đến một chỗ”

Nàng tâm không cam lòng tình không muốn tiêu sái đến hần bên người, “Cái gì, đi đâu?”

Hần đối nàng trông mắt nhìn, “Chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới con người mà lão thừa tướng đã nhắc tới sao?”

Nhất thời, Tần Oản Khanh hai mắt sáng ngời, vui tươi hơn hờ ngời vào hần bên người, “Hoàng Thượng muốn cùng ta một khối ra cung?”

“Ân, về mặt này của ngươi thật là đáng yêu.”

Mặt nàng đỏ lên, giận dữ liếc hần một cái, lại thừa dịp hần cười đến đắc ý thời điểm, ở cái bàn dưới hung hăng thái hần một cước.

Thăng đến Ngao Trinh ra vẻ thống khổ thần sắc, nàng mới cảm thấy mỹ mãn cầm lấy chiếc đĩa, hưởng dụng khối phong phú ngọc thiện.

Náo nhiệt phồn hoa kinh thành ngã tư đường thượng người đến người đi, rao hàng tiểu thương chật ních ngã tư đường hai bên.

Tại đây chút lui tới trong đám người, có lưỡng đạo bóng dáng cực vì dẫn nhân chú mục.

Một cái là dáng người cao ngất huyền y nam tử, một đầu ô phát thượng đội tốt nhất không tỳ vết ngọc quan, hai tròng mắt thâm thúy lam như đại hải, ngũ quan tuấn mỹ dị thường, trên người có cổ cùng sinh cầu đến cao quý khí.

Một cái khác lược thấp hần một cái đầu áo trắng nam tử, mặc thêm công tốt nhất quý báu ti y, vạt áo cập ống tay áo chỗ giai thù lịch sự tao nhã hoa văn. Trên đầu dương chi ngọc trâm gài tóc ẩn hiện sáng rọi, phi ở sau lưng mặc sắc tóc dài đón gió bay lên.

Kia áo trắng nam tử tay cầm bạch ngọc cốt phiến đi theo huyền y nam tử bên người, khi thì nói giỡn, khi thì nhủ mảy, khi thì mang theo vài phần giận dữ nhìn chăm chăm bên người tuấn mỹ bức người đồng bạn, làm bốn phía dân chúng chỉ cảm thấy bọn họ cũng không giống phạm nhân, tựa như từ trên trời giáng trần trích tiên, cả người tản ra quang hoa.

Một cái mười tám, chín tuổi thiếu niên xem ngây ngốc, một cái không cần thận, nhưng lại thật mạnh đánh lên thụ, rất chặt vật.

Mà tạo thành này nhất phương tiểu thiên địa rồi loạn không phải người khác, đúng là dùng quá ngọc thiện, cải trang ra cung Ngao Trinh, cùng với chưa bao giờ ở dân chúng trước mặt lộ quá mặt Đại Thịnh thứ nhất nữ mưu sĩ — Tần Oản Khanh.

Tần Oản Khanh đối kinh thành rất ngạc nhiên, từ nàng vào triều làm quan sau, vẫn không có cơ hội xuất môn nơi nơi đi dạo, hôm nay khó được tùy Ngao Trinh cải trang vi hành, nàng đương nhiên muốn đem nắm cơ hội.

Vì không nghĩ khiến cho quá nhiều chú ý, hai người mặc tận lực giản dị, chỉ dẫn theo vài cái ảnh vệ âm thầm bảo hộ.

Chỉ là bộ dáng của bọn hần quá xuất chúng, rốt cuộc vẫn là khiến cho người bên ngoài ghé mắt.

Ngao Trinh đồ hoàn hảo một ít, dù sao hần trên người sở phát ra uy nghiêm, làm cho tiểu dân chúng chùn bước.

Khả Tần Oản Khanh sẽ không đồng.

Tuy nói mặc một thân nam trang, nhưng nàng kia khuôn mặt thật sự là nữ tử tuân lệnh nhân nín thở, cho dù chưa phần trang điểm, vẫn là làm cho trên đường cô nương nam tử nhìn xem tâm hoảng ý loạn, mặt đỏ tim đập.

Ngao Trinh lại nổi giận, “Sớm biết như thế, trẫm thực nên trước đem ngươi này trưng hại nước hại dân mặt cấp làm tìm, lại mang ngươi đi ra.”

Hần Oản Khanh chỉ cho hần một người thương thức, người khác nhiều xem liếc mắt một cái, đều đã làm cho hần ghen ghét dữ dội.

“Hoàng Thượng chính mình còn không phải đình hê ra trêu hoa ghẹo nguyệt mặt, chung quanh thông đồng tiểu cô nương.”

Hừ! Vừa mới nàng nhưng là chính mắt nhìn thấy, vài cái mười bảy, tám tuổi cô gái vừa nhìn thấy Ngao Trinh, liền thẹn thùng mỉm cười, một bên liếc mình đối hần liếc mắt đưa tình.

Khi nào thì lúc này đại cô nương cũng trở nên như thế mở ra?

Ngao Trinh nhìn bộ dáng nàng ghen mà bất giác mỉm cười, thừa dịp người bên ngoài không chú ý, cầm khối tay nàng, tiến đến nàng bên tai nhỏ giọng nói: “Chỉ cần ngươi đáp ứng vào cung làm trẫm hoàng hậu, trẫm lập tức hạ chỉ giải tán hậu cung.”

Bị hần ở trước công chúng dưới trắng trợn cho thấy tâm ý, nàng bên tai từ nhin không được nóng lên.

“Đừng náo loạn, ngươi nhưng là vua của một nước, loại này nói như thế nào có thể tùy tiện nói ra khẩu?”

“Không có nói bậy, trẫm là còn thật sự…….”

Nghe thấy cách đó không xa truyền đến đám người lú lú nói chuyện thanh, nàng không nghĩ lại tiếp tục này đề tài, kéo hần ống tay áo nói: “Nghe Thừa tướng nói, cái kia họ Bạch thư sinh bình thường ngay tại này phụ cận bảy hàng, chúng ta tiến lên nhìn một cái, bên kia như vậy náo nhiệt, có phải hay không cùng vị kia bạch công tử có liên quan.”

Ngao Trinh lại như thế nào không biết nàng là cố ý chuyển hoá đề tài. Tuy rằng rất muốn tiếp tục thuyết phục nàng lấy hần, nhưng cũng biết rằng không nên vội vàng

Hần theo nàng đi qua đi, vừa thấy xác thực rất náo nhiệt, lý ba tầng ngoại ba tầng, đứng đầy xem náo nhiệt dân chúng.

Hai người tiến lên sau khi nghe ngóng, bị vây ở bên trong nhân, quả nhiên chính là Thừa tướng thực thưởng thức Bạch Dục.

Bởi vì hai người thoát nhìn thân phận cao quý, dân chúng nhóm nhìn không được đối bọn họ lễ nhượng ba phần, mới không lâu sau, hai người bọn họ liền đứng đến trước nhất mặt.

Chỉ thấy ngồi ở bàn sau nam tử, ước chừng hai mươi ba tuổi, làn da trắng nõn dung mạo tuấn tú, hứa là thuở nhỏ đọc đủ thứ thi thư, trên người có cỗ nho nhã khí, nhưng ánh mắt trong lúc đó cũng không làm cho người ta vẫn như cảm giác.

Thật dài bàn gỗ thượng bải sơn thủy tranh chữ.

Thừa tướng nói qua, Bạch Dục lấy bán tranh chữ đến dưỡng gia sống tạm, theo này đó tranh chữ thượng không khó nhìn ra, người này tính cách. Hần tự cứng cáp hữu lực, giữa những hàng chữ trung lại ẩn ẩn lộ ra một cỗ tự phụ khí phách.

Mà chân chính hấp dẫn dân chúng nhóm nghĩ chân quan khán, là bắt tại bên cạnh một đạo đề.

Mặt trên viết vài cái chữ to: Mỗi ngày nhất đề.

Tần Oản Khanh tò mò hướng người qua đường hỏi thăm sau mới biết được, Bạch Dục mỗi ngày ngồi ở chỗ này trừ bỏ bán chút tranh chữ ở ngoài, còn có thể ra một đạo đề cấp người qua đường.

Đáp được lời hần thì có bạc, không được thì phải xuất ra.

Cổ tình hần ra vấn đề xảo trá tai quái, nhìn như đơn giản, nếu tưởng đáp ra chính xác đáp án, lại thập phần gian nan.

Trong kinh thành nhiều nhất đó là văn nhân nhã sĩ, rất nhiều đại gia tử đệ không tin tà, mỗi ngày đều có nhân tiến đến khiêu chiến, đáng tiếc không ai có thể phá giải được vấn đề mà hần hỏi, dĩ nhiên không ai thắng được hần

Cứ thế mãi, Bạch Dục tiểu quầy hàng tiền, mỗi ngày đều vây đầy xem náo nhiệt nhân, bát quái một chút ngày đó lại có vài cái xui xẻo quý bởi thượng bạc còn mất mặt xấu hổ.

Nghe xong người bên ngoài giải thích sau, Tần Oản Khanh cùng Ngao Trinh lẫn nhau nhìn nhau liếc mắt một cái, nhìn kỹ giấy thượng dùng bút lông công tinh tế chính viết xuống vấn đề –

Ai có thể nói ra chuyện khiến ta không tin, ta sẽ cho người đó 20 lượng bạc, tiếp theo, ta nói chuyện mà ngươi không tin, ngươi phải đưa ta 20 lượng bạc

Nhiều người ăn mặc trẻ tuổi, nhìn đến đề mục sau, dừng được tiến lên, trong đó một người đáp: “Nhà của ta có một cái bát, rất lớn, có thể có thể chứa đồ ăn trong mười ngày liền.”

Chỉ thấy Bạch Dục khẽ nâng mí mắt, ghé đôi phương, hừ nở nụ cười một tiếng, “Này ta tin tưởng, bởi vì ta gia cũng có một cái bát, chỉ cần đựng nước, có thể đem ngươi làm chết đuối.”

Người nọ vừa nghe, nhất thời trừng mắt dựng thẳng mục, “Nói hươu nói vượn, trên đời nào có thể làm người ta chết đuối chứ?”

“Nói như vậy, ngươi là không tin lâu?”

“Ta đương nhiên không tin!” Đối phương nói xong, biết chính mình thua, chỉ có thể phần nọ nhiên giao ra bạc, lại về mặt không phục.

Một người khác cũng tiến lên nói, “Nhà của ta ống khói rất cao, cao đến thiên cung.”

Bạch Dục phe phẩy cây quạt lắc lắc, cười trả lời: “Này ta tin tưởng, nhưng là ống khói nhà ngươi cũng không cao bằng ống khói nhà ta a, nói thẳng thiên đình, có một lần nguyệt cung thượng hằng nga tiên tử còn theo ống khói đi đến nhà của ta đến làm khách đâu.”

“Điều này sao có thể? Hằng nga nhưng là thiên thượng thần tiên, sao lại đi làm khách cho một thường nhân (người phàm) như ngươi?”

Bạch Dục như trước phe phẩy cây quạt, “Nói như vậy, ngươi cũng không tin lâu?”

Người nọ sắc mặt nhất hắc, mới phát hiện chính mình cũng thua, tức giận làm mọi người mặt đem bạc ném sau khi đi qua, tránh ở một bên sinh hồn đổi.

Kế tiếp lại có bốn, năm nhân không phục, đều tiến lên khiêu chiến, khả đến cuối cùng, đều nhất nhất bị Bạch Dục giải quyết dễ dàng, vây xem dân chúng

nhìn đều bị chặc chặc lấy làm kỳ.

Ngao Trinh xoa cằm nhìn này nói vấn đề, cảm thấy rất thú vị.

Thừa dịp người bên ngoài không chú ý, hần lòi kéo Tần Oản Khanh ống tay áo, đối nàng trừng mắt nhìn, giống như đang hỏi: Oản Khanh, là người đến vẫn là trẫm đến?

Tần Oản Khanh cười cười, trở về Ngao Trinh liếc mắt một cái, giống như ở nói: Tự nhiên là từ ta đến, ngài nhưng là Hoàng Thượng, này đó việc nhỏ có thể nào làm phiền Hoàng Thượng tự mình động thủ?

Ngao Trinh bị nàng nghịch ngợm trong nháy mắt động tác điệu thật sự nhạc, gật gật đầu, khoanh tay ngạo nghễ đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Nàng đi đến Bạch Dục trước mặt, đầu tiên là đối hần cười cười, trong tay cây quạt còn không quên tao nhã thiên thiên, “Này vấn đề rất thú vị.”

Bạch Dục ngẩng đầu nhìn hướng nàng, trong ánh mắt, bất giác thiếu vài phần cuồng ngạo.

Tần Oản Khanh trên người có một loại thực kỳ diệu sức quyến rũ, kiếp trước nàng bị chịu người nhà sủng ái, vô luận là cha mẹ vẫn là huynh tỉ, đều đem nàng trở thành bảo bối đến yêu thương.

Chuyển thế sau, bản tính của nàng, sức quyến rũ không thay đổi, hơn nữa dung mạo so với thượng nhất thế nhiều hấp dẫn, hơn nữa nàng tài hoa hơn người, học phú ngũ xe, lại thuở nhỏ cùng phụ thân tập võ luyện kiếm, tán ra một cỗ tư thế oai hùng, tự nhiên lại chọc người chú mục, thường thức yêu thích.

Hiện tại nàng tuy là một thân nam trang cho rằng, nhưng cũng che dấu không được cùng sinh câu đến xinh đẹp dung mạo, Bạch Dục chỉ cảm thấy trước mắt này áo trắng công tử tuấn tú làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

“Ba” một tiếng, Tần Oản Khanh cây quạt vừa thu lại, cười chỉ hướng Bạch Dục, cất cao giọng nói: “Người thiếu ta năm trăm lượng bạc, người tin sao?”

Hai bên vây xem mọi người đều là sững sốt, liền ngay cả thủy chung không mở miệng Ngao Trinh cũng giật mình sững sốt một hồi lâu, rất nhanh phục hồi tinh thần lại, anh tuấn tà tứ trên mặt, không khỏi nổi lên một tia hiểu rõ ý cười.

Nếu Bạch Dục đáp tin, liền muốn còn năm trăm lượng bạc, khả nếu là hần nói không tin, như vậy này nói đề hần liền thua.

Quả nhiên, Bạch Dục sững sờ ở vị trí thượng, hơn nữa ngày không đáp lời, qua một hồi lâu, hần mới chậm rãi đứng dậy, “Là ta thua.”

Hần cũng không có tức giận, mà là ngoan ngoãn xuất ra hai mươi lượng bạc, cam tâm tình nguyện đệ đi qua.

Người bên ngoài nhìn cả buổi mới hiểu được lại đây, nguyên lai này áo trắng công tử nhưng lại giải đáp ra Bạch Dục vấn đề.

Tần Oản Khanh đưa hần đưa qua bạc dùng cây quạt đẩy trở về, “Người hỏi một vấn đề, lễ thượng vãng lai, ta cũng tưởng hỏi người một vấn đề.”

Bạch Dục thực cảm thấy hứng thú, “Không biết vị công tử này vấn đề vì sao?”

“Người ăn qua trứng gà đi?”

“Tự nhiên là ăn qua.”

“Gà là từ trứng đi ra, trứng là từ gà sinh ra đến, ta hiện tại thỉnh giáo bạch công tử, này trên đời rốt cuộc là gà có trước, hay là trứng có trước?”

Trước có gà vẫn là trước có trứng, thật là cái giải không rõ, để ý còn loạn vấn đề, đừng nói Bạch Dục đáp không được, liền ngay cả Ngao Trinh cũng bị vấn đề này cấp làm khó.

Suy nghĩ hảo sau một lúc lâu, Bạch Dục sắc mặt khó coi hướng Tần Oản Khanh thâm thi lễ, “Ta lại thua rồi, xin hỏi ta muốn trả giá cái dạng gì đại giới?”

Tần Oản Khanh thông dong theo trong lòng lấy ra một khối quyền trọng giao cho hần, “Yêu cầu của ta cũng không hà khắc, ngày mai sau giữa trưa, cầm này khối quyền trọng tiến đến Thừa tướng phủ, tự nhiên sẽ có người nói cho người, người thua trận cái gì.”

Nói xong, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Bạch Dục, nàng xoay người, ở mọi người sợ hãi than trong tiếng, chuyển hướng Ngao Trinh.

Hai người rất ấn ý nhìn nhau cười, xuyên qua đám người, rời đi nơi đây.

Ngao Trinh cùng Tần Oản Khanh tâm tình tốt, dạo đến kinh thành tây giao phượng hoàng ven hồ.

Bởi vì nơi này cách kinh thành phồn hoa ngã tư đường có chút khoảng cách, người ở góc rất thưa thớt, chỉ có xa xa mấy chiến thuyền thuyền hoa rong chơi ở giữa, loáng thoáng trung, còn có thể nghe được tự phảng nội truyền đến du dương tiếng đàn.

Lúc này đã tiếp cận đang lúc hoàng hôn, cực đại tịch dương, đem mặt hồ chiếu rọi giống như vàng bàn chói mắt.

Dọc theo đường đi Ngao Trinh tuy rằng không có biểu hiện ra rất hưng phấn biểu tình, nhưng lòng tràn đầy buồn bực, đều là hấn Oản Khanh trước mặt người khác phong cảnh tự tín hình ảnh.

Chỉ cần nhất tưởng đến nàng sẽ vì chính mình sở có được, một lòng liền như là bị hạnh phúc sở nhồi, tràn ngập nói không nên lời sung sướng cùng thoải mái.

“Kia Bạch Dục nhìn qua giống cái tầm thường thư sinh, nhưng là theo hấn tự cùng họa trung không khó nhìn ra, hấn là cái trí tuệ rộng lớn, một nam tử tràn ngập khát vọng, một khi người như vậy được triều đình trọng dụng, chắc chắn sẽ là phúc của Đại Thịnh ta

Ngao Trinh thế này mới hoàn hồn, nhìn đến Tần Oản Khanh mở to tinh lực hai mắt nhìn chính mình.

Hấn lạnh nhạt cười, ngón tay bắt bắt nàng trên trán bị thổi loạn sợi tóc. “Chỉ tiếc người này tính tình rất thẳng, nếu thực phóng tới trong triều đình, này làm quan chỉ đạo liền cũng đủ hấn học tốt nhất một thời gian.”

“Nhân luôn muốn cũng không đoạn suy sụp trung mới có thể chân chính trưởng thành, nhiều tôi luyện tôi luyện, hấn khẳng định có thể trở thành lương đồng.”

Ngao Trinh cũng không nói tiếp, chính là nhìn không chuyển mắt tránh nàng đã lâu, mới chọn mi nói: “Kỳ thật trăm cũng rất muốn biết, trên đời này rốt cuộc là có gà hay có trứng trước?”

“Vấn đề này a..... Kia nhưng là thiên cổ câu đố đầu! Đừng nói Hoàng Thượng không biết, liền ngay cả ta chính mình kỳ thật cũng không biết.” Nàng nghịch ngợm hướng về phía hấn nhảy mắt mấy cái, “Dù sao chỉ cần đạt tới mục đích không phải tốt sao, về phần là có gà hay có trứng trước, không có liên quan đến việc của Đại thịnh a”

Nói xong, Tần Oản Khanh xoay người, hướng vào hồ nước xinh đẹp, mở ra song cửa, thật sâu hít một hơi, “Thế này mới đi ra non nửa thiên, liền đã là mặt trời lặn hoàng hôn, nếu có thể vĩnh viễn đều giống như hôm nay như vậy tự do cao tường cho hôm nay trong lúc đó, kia mới chính thức xưng được với là không uống công cuộc đời này.....”

Ngao Trinh trong lòng nhất quý, hấn một phen theo thân thể của nàng sau ôm lấy, gương mặt vui vào của nàng đầu vai.

“Đây mới là mong muốn của ngươi sao?”

Nàng không quay đầu, chính là nhắm nhìn xa xa bích ba hồ nước, “Bất luận kẻ nào đều là hướng tới tự do.”

“Trăm sẽ không tha khai ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không!”

Tần Oản Khanh bắt đặc dĩ thở dài. Nàng lại như thế nào không biết hấn đối chính mình cảm tình?

Mà ở hấn yêu thâm của nàng đồng thời, nàng làm sao thường không phải ở hấn trên người đã đánh mất chính mình tâm, yêu thâm hấn?

Gần nhất trong triều liên tiếp đã xảy ra vài món đại sự.

Đầu tiên, hồi đồ vô số người Bạch Dục, bởi vì đáp không ra Tần Oản Khanh khảo đề, chỉ có thể đồng ý tùy Thừa tướng tiến cung diện thánh.

Khi hấn nhìn đến đương kim thiên tử cùng với bên người áo trắng mỹ nhân sau, cả người khiếp sợ đến không biết làm gì phản ứng, hấn vạn vạn không nghĩ tới, ngày ấy xuất hiện ở chính mình quầy hàng tiền hai vị tuần tú công tử, cư nhiên một cái là đương kim Thánh Thượng, một cái khác chính là ở dân chúng gian bị truyền tụng như tiên nhân nữ mụ sĩ.

Mà Ngao Trinh ở cùng Bạch Dục một phen nói chuyện với nhau sau, theo hấn trong miệng phát hiện rất nhiều bình thường sở xem nhẹ phương diện.

Bạch Dục giải thích thực độc đáo, ý tưởng cũng rất lớn胆, Ngao Trinh là một cái coi trọng hiền tài, dĩ nhiên say mê nghe hấn nói

Có thể tưởng tượng đem người này nạp vì mình dùng, thích hợp tôi luyện không thể thiếu, vì thế tạm phong hấn vì nội các đại học sĩ.

Về phần thứ hai kiện đại sự tắc càng thêm phần chấn lòng người.

Cánh Trung Lương mang ra mười vạn đại binh, giao chiến với Đông Thục, liên tiếp truyền đến tiếp báo, tin tức này làm cho Đại Thịnh dân chúng đều bị vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Này tình huống cũng nói lên Đại thịnh trở thành một trong 4 quốc gia mạnh nhất.

Thân là đứng đầu một quốc gia, Ngao Trinh trở nên cao hứng rất nhiều, ngày càng bận rộn.

Mỗi ngày đại hướng tiểu hướng không ngừng, còn phải tiếp đãi, lấy lòng các sứ giả của nước khác, may mắn hấn có thể lợi dụng mật đạo thông thường đến Tần Oản Khanh, chỉ cần có thể nhìn thấy nàng, thể xác và tinh thần một mối liền tiêu hơn phân nửa.

Nhưng là từ một ngày nào đó hai người “Yêu đương vụng trộm”, ở thực không cẩn thận tình huống hạ, suýt nữa bị Kim Châu phát hiện sau, Tần Oản Khanh buồn bực đem không chế giá sách cơ quan làm hỏng.

Ngao Trinh cũng thực buồn bực, hấn khí là, vì sao nàng vẫn là không chịu gật đầu đáp ứng làm hoàng hậu của hấn .

Chẳng lẽ vị trí nữ mưu sĩ so với một người trên vạn người nổi vị hoàng hậu hấp dẫn nàng hơn sao ?

Nhưng tức giận về tức giận, thân là hoàng đế, ngày ngày bận việc quốc sự, hấn cũng không có nhiều lắm thời gian mỗi ngày cảm lấy Tần Oản Khanh oán giận chính mình là oán phu.

Ngao Trinh bận tối mảy tối mặt, Tần Oản Khanh đổ rơi vào một thân nhẹ nhàng.

Nhưng này ngày nàng vừa mới dùng hoàn bữa tối, cảm thấy vị trung một trận khó chịu, đem ăn đến trong bụng gì đó nhất cổ não phun ra, sợ tới mức Kim Châu Ngân Bảo kêu sợ hãi liên tục, la hét muốn vào cung cấp nàng tìm Thái y.

Tần Oản Khanh đã có điềm xấu dự cảm, áp chế hoảng hốt, ở khắp chỉ tinh tế tính toán sau, trắng bệch hé ra mặt.

Nguyệt sự đã muốn trì đến đây hơn mười ngày, chẳng lẽ ngay tại nàng cùng Ngao Trinh “Yêu đương vụng trộm” này vài lần bên trong, thực bất hạnh làm cho nàng trúng cái giải nhất sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Tinh Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Vô luận ngoại giới đối Ngao Trinh đánh giá là hảo vẫn là phá hư, hấn ở chính trị thượng thủ đoạn cũng là cực vì cao minh.

Từ khoa cử chế độ thi hành sau, Đại Thịnh càng có thêm nhiều nhân tài

Cảnh Trung Lương tạm thời không đề cập tới, mượn Bạch Dục mà nói, trải qua một thời gian cẩn thận quan sát, Ngao Trinh phát hiện, hấn ở trị quốc thượng xác thực có người khác không thể bằng được thiên phú.

Tự hấn nhậm chức nội các đại học sĩ sau, trước sau đưa ra rất nhiều quan điểm mới mẽ độc đáo, chẳng những có lợi cho triều đình, cũng có lợi cho dân chúng.

Chính cái gọi là dân tâm giả mới có thể được thiên hạ, liên tiếp giảm thuế tăng, giảm bớt gánh nặng cho dân chúng, son tặc cướp cạn càng ngày càng ít đi

Mà biên cảnh chiến tuyến ở Cảnh Trung Lương tấn công hạ, cũng là liên tiếp truyền đến tiếp báo.

Luôn luôn dùng võ lực tự phụ Đông Thục, không chịu nổi Đại Thịnh truy kích, rốt cục phái sứ thần đưa tới hàng thư (thư đầu hàng), chẳng những cắt nhường đại phiên thổ địa, càng đưa tới suốt ba trăm ngàn lượng hoàng kim làm như bồi thường, hàng thư thượng còn cho thấy, năm mười năm nội, Đông Thục tuyệt đối sẽ không lại phái người nào đến quấy rầy Đại Thịnh .

Đông Thục đầu hàng, làm cho nguy cơ các nước khác xâm lược cũng giảm đi.

Vì tránh cho Đại Thịnh chủ động tiến công, Tuyết Việt cùng thái cường cũng đều phái tới sứ giả đưa tới rất nhiều vàng bạc châu báu, để tỏ rõ thành ý của mình, hai đất nước này cũng tự động cắt phần đất dâng cho Đại Thịnh làm lễ vật

Lần này Đại Thịnh thắng lợi, Ngao Trinh quyết định mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan ở trong hoàng cung bốn phía chúc mừng.

Trước mặt mọi người nhân dần dần cách tịch sau, nhiều tham mưu chén Tần Oản Khanh, đã muốn bị ngày thường cùng nàng chơi thân đồng nghiệp quán bất tỉnh nhân sự.

Chỉ thấy nàng nằm úp sấp ngủ ở trên bàn, phần nộn trắng nõn hai gò má phồng ra hai đóa mê người đỏ ửng, miệng còn nhỏ thanh than thở nghe không hiểu trong lời nói.

Nữ nhân này say không ít. Nhíu nhíu mảy, Ngao Trinh nhìn không được dưới đáy lòng oán giận tên nào dám chuốc say Oản Khanh. Tốt nhất đừng làm cho hấn biết , bằng không..... Hừ hừ!

Tiểu Ngưu Tử thấy thế, lấy lòng tiến lên nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng, muốn hay không nô tài thông tri lý quân gia đem Tần cô nương cấp tiếp trở về?”

Ngao Trinh nghe vậy, quay đầu hưng hăng trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu Tử liếc mắt một cái, tuy rằng không trực tiếp mắng hấn xen vào việc của người khác, vẫn là đem Tiểu Ngưu Tử sợ tới mức cả người phát run.

Hấn đã nói gần vua như gần cọp, Thiên Tử mã thí thật đúng là không phải có thể tùy tiện chụp.

Mặc kệ hội Tiểu Ngưu Tử hồi hận, Ngao Trinh thật cẩn thận tiêu sái đến Tần Oản Khanh bên người, thon dài ngón trở đem nàng trên trán sợi tóc nhẹ nhàng hướng về phía trước bắt.

Chỉ thấy ngủ nàng, tế bạch quang vị da thịt lộ ra thân nhiên đỏ ửng, đôi môi vì quyết, thực đáng yêu cũng thực mê người.

Nếu không phải hai bên có cung nữ thái giám, hẳn thực hận không thể hiện tại đã đem nàng lăm tới trong lòng, hảo hảo yêu thương nàng một phen.

“Oản Khanh.....” Hắn nhẹ nhàng thấp gọi một tiếng.

Nằm ở trên bàn nữ tử hừ hừ, thay đổi cái tư thái, tiếp tục ngủ.

Ngao Trinh gọi lên khoe môi, lộ ra một chút sùng nịch tươi cười, ngón tay xấu xa đề nàng mềm mại hai má, “Ngươi say.”

Nói xong, hắn loãn hạ thân, ngồi chỗ cuối đem nàng theo ghé trên ôm lấy, cũng nhẹ nhàng nâng của nàng cái gáy, làm cho của nàng hai má thiếp hướng chính mình trong ngực.

“Tiểu Ngưu Tử, đi Tần phủ thông truyền một tiếng, đã nói trăm hôm nay thập phần cao hứng, quyết định cùng Oản Khanh xúc tấu dài đàm, về khi không chừng, làm cho bọn họ không cần đợi lâu.”

Xúc tấu dài đàm?

Tiểu Ngưu Tử nhìn tần cô nương đang ngủ say trong lòng chủ tử, nhìn không được dưới đáy lòng oán thâm. Say đến nhường nà, còn có thể như thế nào xúc tấu dài đàm?

Không chỉ hắn Tiểu Ngưu Tử biết Hoàng Thượng đối Tần cô nương tâm tư, liền ngay cả triều đình lý này lão hồ ly, tiểu hồ ly ở mặt ngoài đem Tần cô nương trở thành đồng nghiệp, tư dưới tất cả chờ xem Tần cô nương khi nào trở thành Hoàng Thượng bên gối nhân.

Đối với hoàng đế công khai ôm Tần Oản Khanh hồi Triều Minh cung này một màn, không nghĩ bởi vì lẩm miệng mà bị Hoàng Thượng trách phạt cung nữ bọn thái giám, toàn thực thông minh làm làm chuyện này không phát sinh.

Trở lại tẩm điện, Ngao Trinh thật cẩn thận đem trong lòng thiên hạ phóng tới trên giường, nàng ưm vài tiếng, phiên cái thân, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Ngồi ở đầu giường, hắn nhẹ nhàng lấy tay chỉ miêu tả nàng xuất sắc dung nhan.

Tuy nói hai người sớm đã từng có tiếp xúc da thịt, nhưng trước mắt này trương gương mặt lại như là như thế nào cũng xem không đủ dường như, mỗi ngày đều phải tỉ mỉ đoan trang thật nhiều lần mới có thể an tâm.

Oản Khanh, người quả nhiên là từ huyết của trăm, đối mặt người, cường thủ hào đoạt trăm không dám, lạnh nhạt coi thường trăm không tha, chỉ có thể dùng trăm tối khinh thường phương thức, đem người ở lại trăm bên người.

Trong lòng u lăm lăm, nhẹ giọng thở dài, cẩn thận vì nàng cái hảo chán, hẳn biết, đêm nay đối với chính mình mà nói, lại sẽ là một cái vô miên chi đêm.

Ở hắn xoay người thời điểm, đột thấy y bào vật áo bị cái gì vậy ôm lấy, nhìn lại, đã thấy nàng ánh bạch tay nhỏ bé chính gắt gao cầm lấy hắn, mà nguyên bản đã muốn ngủ say thiên hạ, giờ phút này chính mờ to một đôi mắt mang mắt to thẳng nhìn chăm chăm chính mình xem.

Hắn kinh ngạc, cố gắng áp chế kích động, cẩn thận kêu: “Oản Khanh?”

“Hoàng Thượng đừng đi.....” Cúi đầu mềm tiếng nói, thật có thể nhiếp lòng người hồn.

Ngao Trinh đón thấy yết hầu phát lạnh, tâm đập bịch bịch, biến lại thâm hận chính mình không tiền đồ. Oản Khanh chính là khinh gọi một tiếng, hắn tựa như cái ngây thơ không biết thiếu niên, cả người bỗng dưng luân hãm.

Phía trước đều là hắn chết da lại mặt trà trộn vào Tần phủ, hống liên tục mang lừa bức nàng ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, lúc này đây cũng là Oản Khanh chủ động lưu hắn, này ý nghĩa cái gì?

Ngao Trinh hưng phấn hai mắt sáng lên, ngồi trở lại bên giường, gắt gao nắm tay nàng, “Oản Khanh..... Ngươi có biết hay không chính mình say?”

Tần Oản Khanh đối hắn quyền rũ cười, tay nhỏ bé nhất xả, cầm lấy hắn vật áo đưa hắn tiến đến chính mình trước mặt, “Nơi này nhưng là Hoàng Thượng Triều Minh cung, nếu Oản Khanh say, như thế nào biết chính mình giờ phút này đang nằm ở long giường?”

“Trăm là nhìn người uống rượu, sợ này tay chân ngốc nhân hội quấy rầy của người mộng đẹp, cho nên mới đem người ôm đến trăm Triều Minh cung cho người hảo hảo nghỉ tạm.

“Bất quá người yên tâm, trăm đã muốn phân phó Tiểu Ngưu Tử hồi Tần phủ thông báo, người đêm nay hội ở lại trong cung cùng trăm xúc tấu dài đàm, không có nhân nhân người ngủ lại trong cung mà ở sau lưng khoa tay múa chân.”

Nàng phảng phất căn bản không thêm đề ý dường như lắc đầu nở nụ cười, đưa hắn kéo đến trước người, hai tay không kiêng nể gì ôm lấy hắn cổ.

“Hoàng Thượng, Đại Thịnh có thể ở gần gần thời gian nội đạt tới hôm nay như vậy thành tựu, ta thật sự phi thường vui vẻ.”

“Đây đều là công lao của ngươi, trăm thập phần cảm kích.”

“Không, ta chỉ là một mưu sĩ nhỏ, chân chính cho ta Đại Thịnh lập hạ công lao, sang hạ kỳ tích, là Hoàng Thượng, còn có trong triều này thật tình hy vọng ta Đại Thịnh hưng thịnh các vị đại thần.”

Nàng hi hi cười, chậm rãi rút đi y bào trên người hân

Ngao Trinh tuy rằng khó hiểu nàng đến tột cùng muốn làm cái gì, nhưng trong lòng đã có ả ả chờ mong.

“Oân Khanh, ngươi chắc là say đến hồ đồ rồi đi?” Bình thường nàng, tuyệt đối sẽ không giống hiện tại như vậy tích cực chủ động.

Nàng khoi mào mào, quyến rũ đầu cho hân một cái mỉm cười, “Người khác đều đã cho ta say, chỉ có ta chính mình trong lòng biết.....” Chỉ chính mình cái trán, “Ta đang rất tỉnh.”

Khi nói chuyện, Ngao Trinh bị nàng nhẹ nhàng áp đảo trong người hạ, một đôi hạnh kiểm xấu tay nhỏ bé, theo hân cầm hoa đến ngực.

“Hôm nay là ngày ăn mừng, Hoàng Thượng cùng các thần tử đoàn tụ nhất đường, chúc mừng ta Đại Thịnh cùng Đông Thục trong lúc đó chiến dịch lấy được thắng lợi, Oân Khanh đây lòng tự nhiên cũng thập phần vui vẻ.”

Nàng chậm rãi bong ra từng mảng hân trên người cuối cùng một tầng áo lót, lại nói: “Đáng tiếc Oân Khanh lấy không ra hảo lễ tặng cho Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng không chê khỉ, Oân Khanh đã đem chính mình trở thành lễ vật, đưa cho Hoàng Thượng.....”

Xảo tiểu thiên hê nói xong, tươi mới môi đỏ mọng liền đè ép xuống dưới, đưa hân đáy lòng sở hữu nghi vấn, hết thấy đỏ ở tại trong miệng, làm hân không thể tự kiềm chế thật sâu trầm mê tại đây tình linh xảy ra nhu tình bên trong.....

Cử quốc chúc mừng đồng thời, Ngao Trinh cũng hạ chỉ cả nước được nghỉ ba ngày.

Bởi vì không cần sáng sớm vào triều, hân liền không có điều cố kỵ yêu nàng, suốt ép buộc hơn phân nửa đêm, mới nắm cả âu yếm nữ nhân thỏa mãn ngủ.

Hôm sau buổi sáng, làm Ngao Trinh tỉnh lại, gặp Tần Oân Khanh như trước nằm ở hân trong lòng ngủ say, nghĩ đến ngày hôm qua ban đêm nàng chủ động yêu thương nhưng nhớ, hân tâm đã bị theo bốn phương tám hướng vọt tới hạnh phúc sở nhồi.

Có phải nghĩa là nàng đã đồng ý hân tiến cung làm hoàng hậu ?

Ai! Hân khẳng định hân là tên hoàng đế đáng thương nhất a, các đời nữ tử người nào không hy vọng được đến hoàng đế sủng ái, tốt nhất có thể tập ba ngàn sủng ái cho một thân? Lại người nào không ngóng trông hoàng đế có thể đem quý giá nhất sau vị ban cho đến chính mình trên đầu?

Khả Oân Khanh cũng là ngoại tộc trung ngoại tộc, làm hại hân này cao cao tại thượng hoàng đế, mỗi lần đối mặt nàng đều là hết đường xoay sở, ngay cả vùi vùi muốn đem sau vị ban cho nàng, nàng cũng không nhận.

Bất quá trải qua tới hôm qua, hân tin tưởng chính mình nhất định hội thủ vân khai gặp nguyệt minh.

Ít nhất hân không cần lại truy nàng truy như vậy vất vả, rốt cục có thể chính đại quang minh làm cho nàng bước lên ngôi vị hoàng hậu, cả đời nhất thế bởi ở chính mình bên cạnh người.

Ngao Trinh thực vui vẻ, liền ngay cả Tiểu Ngưu Từ ở ngoài cửa bẩm báo hân Thừa tướng có việc cầu kiến, hân đều thiếu chút nữa không có nghe đến.

May mắn Tiểu Ngưu Từ thông minh, có ý đánh hai cái hất xì, kéo hoàn hồn du rất hư hân. Tuy rằng không quá tình nguyện hiện tại liền rời đi ôn nhu hương, nhưng hân biết nếu không có chuyện trọng yếu, Tiểu Ngưu Từ khẳng định không dám tới quấy rầy hân.

Hân chỉ có thể bất đắc dĩ mặc áo xuống giường, lại mệnh Tiểu Ngưu Từ làm cho ngự phòng ăn nhiều làm chút dưỡng thân thuốc bổ, cũng phân phó không được bất luận kẻ nào tiến vào quấy rầy ngủ say Tần Oân Khanh, mới đi ngự thư phòng tiếp kiến Trần Hữu Cầu.

Làm quân thần hai người hân huyền suốt hai cái canh giờ sau, Thừa tướng rốt cục nhìn ra Hoàng Thượng trên mặt lộ ra vài phần nôn nóng.

Hoàng cung đại viện trong vòng, nhiều nhất chính là nghe đồn, Trần Hữu Cầu tuy rằng không thương bát quái, nhưng nên biết đến sự tình, nhất kiện cũng không lậu.

Hân vỗ về chòm râu đối với đã sớm tọa không được hoàng đế mỉm cười, “Nếu Hoàng Thượng còn có chuyện trọng yếu, lão thần liền không hề nhiều làm quấy rầy.”

Trần Hữu Cầu được cho là Ngao Trinh ân sư, ngoại giới nghe đồn đương kim thiên tử tâm ngoan thủ lạt, bạo ngược vô tình, hân lại chân tướng thực hư, cho nên quân thần hai người trong lúc đó ở chung thập phần hòa hợp.

Đối với vị trưởng bối mà xưa nay hần kính trọng, Ngao Trinh cũng không có tính cố ý che lấp, chỉ nhẹ nhàng bỏ xuống một câu, “Nàng đáng giá trăm ái mộ.”

“Nàng cũng biết Hoàng Thượng tâm ý?”

“Tự nhiên biết.”

“Như vậy nàng đâu? Có bằng lòng hay không nhận Hoàng Thượng sắp vì nàng sở làm hết thủy?”

Ngao Trinh ánh mắt nhu hòa vài phần, tươi cười đầy mặt gật gật đầu, “Trẫm tưởng, nàng là nguyện ý nhận.”

Khả đợi hần trở lại Triều Minh cung khi, trong cung hầu hạ cung nữ nói, một cái canh giờ tiền Tần Oân Khanh đã muốn tỉnh lại, đơn giản rửa mặt chải đầu cho rằng một phen sau liền hồi phủ.

Điều này làm cho Ngao Trinh cảm thấy mát mẻ, nhưng nhất tưởng đến tối hôm qua là nàng chủ động hiến thân, có lẽ cảm thấy ngượng ngùng, liền tiêu tan.

Đại sự việc nhỏ làm cho hần việc đến chạng vạng, rốt cục có thể rút ra thời gian, mang theo Tiểu Ngưu Tử cập vài cái thị vệ ra cung, đi vào Tần phủ.

Hoàng đế đã đến, đối Tần phủ mà nói nhưng là một đại sự.

Lí Phú Tường tổng quản mang theo trong phủ cao thấp mấy chục cái phó dịch tiếp giá, mà Ngao Trinh biết được Tần Oân Khanh từ hồi phủ dùng quá ngộ thiện sau liền ở trong phòng tiểu khê khi, liền phân phó mọi người không cần quấy rầy, chính hần đi tìm nàng, mềm nhẹ đẩy ra hai phiến cửa phòng, nhìn thấy bên trong bài trí như nhau từ trước.

Từ Oân Khanh ở một mạch dưới đem cơ quan cấp làm phá hư sau, hần đã muốn có nhiều ngày chưa từng đi vào nơi này cùng nàng gặp nhau.

Trong phòng, Tần Oân Khanh cũng không có nằm ở giường thấy, mà là thân quần áo màu xanh nhạt quần áo phình thướt tha đình hường hần đi tới.

“Nghe trong cung hầu hạ nô tài nói, trẫm vừa bị Thừa tướng tìm đi không bao lâu người liền đã tỉnh, như thế nào không ở trẫm tắm cung ngủ nhiều trong chốc lát đâu?” Không chờ nàng hành lễ, hần đã khẩn cấp tiêu sái đi qua, một phen giữ chặt tay nàng. “Nơi này không có ngoại nhân, người không cần giống vào triều như vậy đối trẫm hành lễ.”

“Ta này thần tử làm thật sự là không hợp cách, mỗi lần thấy Hoàng Thượng cũng chưa đại không tiểu, nếu làm cho người bên ngoài biết người ta quân thần như thế phóng túng, Hoàng Thượng uy danh không muốn đã bị tổn hại.”

“Cái gì uy danh không uy danh, trẫm mới không cần này không thú vị hư danh.” Ngao Trinh lời kéo nàng ở cái bàn tiền ngồi xuống, “Trẫm làm cho ngự phòng ăn đơn đưa cho người thuốc bổ, người đều ăn sao?”

Không dấu vết tránh ra tay hần, “Tạ Hoàng Thượng ý tốt.”

“Như thế nào người lại xa lạ như vậy?” Nhận thấy được của nàng xa cách, hần có chút mất hứng.

“Thần tử cùng quân vương trong lúc đó là không nên đi được thân cận quá.”

“Người là thần tử của trẫm, cũng là tình nhân của trẫm.”

Tần Oân Khanh thân nhiên cười, xem nhẹ hần thẳng bức tới được khiếp người ánh mắt, “Thần tử cùng tình nhân, là vĩnh viễn cũng không khả năng tương giao.”

“Oân Khanh.” Ngao Trinh nhận thấy được nàng trở nên có chút bất bình thường, bắt đầu bất an lên, “Người rốt cuộc làm sao vậy? Cái gì mà không có khả năng tương giao? Người tối hôm qua đối trẫm như vậy nhiệt tình, còn. Còn chủ động yêu trẫm cùng người. Thế này mới qua một ngày, như thế nào tựa như thay đổi cá nhân dường như?”

“Ta Đại Thịnh hiện tại vô luận là binh lực vẫn là quốc lực, đều góc dĩ vãng cường thịnh rất nhiều, mà tối làm người ta vui vẻ, chính là Hoàng Thượng hao tổn tâm cơ chiêu mộ được rất nhiều có thức chi sĩ.” Không đề ý tới hần càng ngày càng mặt nhăn nhanh mảy, nàng thân nhiên nói:

“Oân Khanh tin tưởng không lâu sau, theo hoàng thượng anh minh trị quốc, Đại thịnh ta sớm muộn gì cũng sẽ trở thành cường quốc, là quốc gia hùng mạnh nhất”

“Những thay đổi của đại Thịnh đều là do người mang đến mà Oân Khanh.”

“Không.” Nàng cười lắc đầu, “Ta bất quá là một cái dân chúng mà thôi, bằng ta bản thân lực tưởng thay đổi Đại Thịnh hiện trạng là không có khả năng. Hoàng Thượng là một cái tài đức sáng suốt quân chủ, ở trị quốc phía trên có được làm Oân Khanh sở bội phục thiên phú, Oân Khanh có thể hướng Hoàng Thượng cam đoan, ngài sớm hay muộn đem trở thành thiên hạ vĩ đại nhất thống trị giả.”

“Như vậy người đâu? Người hội bồi ở trẫm bên người, cùng trẫm cùng nhau cộng sang một cái tương lai thịnh thế sao?”

Không biết vì sao, Ngao Trinh đột nhiên thực sợ hãi nghe được câu trả lời của nàng

Tần Oản Khanh kinh ngạc nhìn hấn đã lâu, cuối cùng, chậm rãi lắc đầu. “Lúc trước Oản Khanh mới vào triều đình, cùng Hoàng Thượng ước định dùng ba năm thời gian đến thay đổi Đại Thịnh, không nghĩ tới nhân Hoàng Thượng anh minh cùng trí tuệ, nhưng lại trước thời gian hai năm đạt thành. Oản Khanh tuy rằng rất muốn tận mắt đến Hoàng Thượng hoàn thành bá nghiệp, trở thành thiên hạ chi vương ngày nào đó, nhưng bất đắc dĩ Oản Khanh đã muốn vô tâm lưu luyến triều đình, hy vọng Hoàng Thượng có thể thành toàn ta, phóng Oản Khanh tự do.”

Câu này “Tự do” Đối Ngao Trinh mà nói, không thể nghĩ ngờ là vang trời lộng, nháy mắt đưa hấn từ thiên đàng đánh xuống địa ngục

Hấn chẳng thể nghĩ tới, trải qua tới hôm qua, vốn tưởng rằng hội thủ vân khai gặp nguyệt minh, sao biết được đến đúng là này đáp án?!

Khó tâm kinh doanh lâu như vậy, buông tha cho tôn nghiêm hèn mọn đuổi theo của nàng cước bộ, cẩn thận thủ hộ nàng, khả hấn đối lấy là cái gì?

Gạt bỏ! Nàng nói buông tay để lại thủ!

Hấn đột nhiên cảm thấy chính mình thực thật đáng buồn, đường đường Thiên Tử, nhưng lại bị này nữ nhân dễ dàng đùa bỡn cho cổ chương trong lúc đó.

Hấn nghĩ đến chỉ cần kính dâng ra một viên thật tình, sẽ đổi lấy của nàng chân tình chờ đợi.

Khởi liễu nàng lại tươi cười đầy mặt đối hấn nói, nàng muốn, là tự do.

“Oản Khanh.”

Nhẹ giọng gọi của nàng danh, mang theo một cổ ngay cả chính hấn đều không thể giải thích hèn mọn lo sợ không yên, “Ngươi có biết chính mình đến tốt cùng ở. Nói cái gì sao?” Chỉ câu nàng phủ nhận.

Tần Oản Khanh cẩn thận tỉ hấn nóng rực tầm mắt, biết rõ của nàng trả lời hội biến thành tàn nhẫn nhất lợi khí đi thương thấu hấn tâm, khả nàng như cũ gạt đầu nói, “Ta biết.”

“Ngươi muốn rời đi ?”

Nàng lại gạt đầu.

Hấn lạnh lùng cười cười, “Khả ngươi có biết, trăm là sẽ không cho ngươi rời đi.”

“Ngươi muốn giàu sang, ta giúp ngươi kiếm; Ngươi muốn giang sơn, ta giúp ngươi cướp lấy; Duy độc ngươi muốn ta, không thể được! Bởi vì ta có tự do của ta, ta phải rời đi ngươi.”

Ngao Trinh ánh mắt rung mình, nhìn kia có được tiên nhân bản tuyệt sắc nữ tử, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Ngươi muốn địa vị, trăm có thể cho ngươi, ngươi muốn trở thành trăm duy nhất, trăm cũng có thể cho ngươi, duy độc ngươi muốn nhất tự do, trăm tuyệt không cho phép! Kiếp này , ngươi chỉ có thể ở lại trăm bên người!”

“Hoàng Thượng, thân là vua của một nước, nhất ngôn cửu đỉnh, lúc trước ngươi đáp ứng quá chuyện của ta, chẳng lẽ hiện tại nghĩ ra ngươi phản ngươi?”

“Ngươi --”

Nàng không ngại ngùng hướng hấn căm tức, “Hoàng Thượng có được thiên hạ, cần gì phải vì bé nhỏ không đáng kể ta trái với lúc trước lời thề?”

“Ngươi liền như vậy khản cấp muốn rời đi trăm bên người?” Miệng trung khó nén bị thương cảm xúc.

Nàng do dự một lát, lập tức quyết tuyệt gạt đầu, “Đúng vậy! Ta thích tự do tự tại, thích tiểu ngao giang hồ, thích du lịch tại đây thiên địa trong lúc đó, quá đơn giản mà khoái hoạt cuộc sống. Chỉ khi nào ta cùng với Hoàng Thượng cùng một chỗ, này đó chờ đợi đều muốn hội như bọt biển bình thường cách ta đi xa. Hoàng Thượng, nếu không cho được thứ ta muốn, vì sao ngươi không buông ra ta?”

“Trăm có thể chỉ thủ che thiên, cũng có thể cho ngươi nhìn xuống thiên hạ, trăm có thể cho ngươi hết thấy, thậm chí phế hậu cung chỉ độc yêu ngươi một người, vì sao ngươi còn muốn cố ý rời đi trăm? Chẳng lẽ ngươi cho tới bây giờ cũng chưa có yêu trăm sao?”

Đối mặt hấn bị thương bản tê rống, Tần Oản Khanh chỉ cảm thấy chính mình tâm cũng đi theo hấn cùng nhau phát đau.

Không thương? Nàng như thế nào không thương?

Nếu là không thương, nàng lại như thế nào chủ động cùng hấn triền miên, lưu lại một hồi ức đẹp cho nàng

Khả nàng hiện tại trong bụng đã có cốt nhục của Ngao gia, nếu nàng nếu không rời đi, một khi bị hấn phát hiện nàng hoài thượng long loại, kiếp này kiếp, nàng liền không còn có cơ hội né khỏi hấn.

Không phải không thương, mà là nàng yếu đuối không dám yêu.

Trước sau hai thế, Ngao Trinh chính là nam tử mà nàng yêu nhất

Nàng muốn tình yêu rất đơn giản, hai người bạch đầu giai lão cùng nhất thế là tốt rồi, chỉ khi nào của nàng tình yêu cùng hoàng đế nhắc lên quan hệ, liền nhất định không tầm thường.

Nàng biết Ngao Trinh yêu nàng, thậm chí là rất yêu nàng, thì sao ?

Lịch sử thượng hán vô để vì trần a kiêu tạo ra hoàng kim ốc, cũng không quá vài năm, lại có vệ tử phu chìm sẽ biển phượng hoàng bay lên chi đầu làm hoàng hậu.

Thiên hạ đế vương, cho dù yêu người nào đó cả đời nhất thế, bọn họ tình yêu chung hội theo thời gian mà dần dần thay đổi.

Nàng sợ hãi có một ngày, một khi Ngao Trinh thay đổi tâm, như vậy nàng này đoạn cái gọi là oanh oanh liệt liệt tình yêu, cũng đem ra làm trò cười cho mọi người

Cho nên nàng tình nguyện lựa chọn rồi đi tình yêu này, cũng không nguyện nhiều năm sau, trở mắt đứng nhìn nam tử mà mình thương yêu đi tìm người khác

“Hoàng Thượng, yêu một người, cũng không nhất định phải có được người đó. Ta yêu ngươi, cũng không phải bởi vì ngươi là Hoàng Thượng, nhưng ngươi là Hoàng Thượng, nên ta không thể yêu ngươi.”

Ngao Trinh bị nàng tức giận đến thẳng cắn răng, “Ngươi nói này đó loạn thất bát tao trăm không hiểu, trăm cũng không cần nghe ngươi tại đây hồ ngôn loạn ngữ.”

“Hoàng Thượng không hiểu, là vì Hoàng Thượng căn bản là không hiểu yêu.”

“Ngươi—” Ngao Trinh tức giận, đại chương chế trụ của nàng cầm, “Thiên hạ này, trăm muốn! Đây ngôi vị hoàng đế, trăm cũng muốn! Về phần ngươi..... Chỉ có thể là trăm! Đời này, trăm cũng sẽ không cho ngươi có cơ hội thoát khỏi trăm

Tần Oân Khanh bị bắt ngừng đầu đối mặt hán, vọng tiến kia một đôi xinh đẹp như hắc diệu thạch bàn con ngươi nội, “Nếu ta cố ý phản kháng thì sao ?”

Ngón tay ở nháy mắt chặt lại, tuần mỹ ngũ quan bày biện ra phức tạp thần sắc, khả giọng điệu lại dị thường kiên định. “Nếu thực sự có ngày đó, chính tay trăm sẽ giết ngươi!”

“Oân Khanh đánh đó, Hoàng Thượng sẽ không như thế tuyệt tình.”

Ngao Trinh hừ lạnh, “Ngươi đã không tin, vậy đồng trăm đánh đó đi.”

Tần Oân Khanh bị giam lỏng!

Tin tức này liền giống như ngư lôi xoay người, chấn kinh rồi toàn bộ triều đình.

Đối với phía trước còn bị chịu Hoàng Thượng coi trọng Đại Thịnh thứ nhất nữ mưu sĩ, một đêm trong lúc đó tự thành vì tù nhân một chuyện, rất nhiều người đều ở đoán, nàng là vì công cao cái chủ mà khiến cho Hoàng Thượng kiêng kỵ.

Bình thường cùng Tần Oân Khanh giao hảo đại thần, tỷ như Trần Hữu Câu, Bạch Dục, tất tay trong tay thượng tấu, hy vọng Hoàng Thượng có thể rộng rãi khai một mặt.

Khả Ngao Trinh lại nhất sửa ngày xưa trăm ở cùng bình tĩnh, mặc kệ là ai, chỉ cần dám can đảm ở trước mặt hán vì Tần Oân Khanh nói tốt, đều tránh không được ai hán một chút răn dạy.

Liền ngay cả luôn luôn bị hán làm như ân sư Thừa tướng Trần Hữu Câu, cũng bị hán rống mặt mất hết.

Từ đó, Hoàng Thượng thế muốn trừng trị Tần Oân Khanh tin tức bất hình nhi tấu.

Bất quá này hết thấy hết thấy, chút không ảnh hưởng bị giam lỏng ở tần trong phủ làm sự nhân.

Nàng mỗi ngày ăn no ngủ, ngủ no rồi ăn, không cần vào triều diện thánh, không cần tham dự quốc sự, loại này thanh nhàn ngày cũng không sai.

Chính là nàng năng lực trụ tĩnh tình chờ Ngao Trinh thả người, nàng trong bụng tiểu hài tử cũng đã chờ không kịp.

Hai tháng có bầu, bụng nàng giờ nhìn cũng khá bình thường, nhưng tiếp qua một thời gian, của nàng bụng chỉ biết càng lúc càng lớn, đến lúc đó, bí mật của nàng sớm uộn gì cũng truyền đến tai Ngao Trinh

Một khi hán biết nàng có cốt nhục của hán... Ngao Trinh có lẽ sẽ không bạc đãi nàng, nhưng thời gian nhất lâu, nàng không tin một cái hoàng đế sẽ vì một cái nữ tử hết lòng tuân thủ lời hứa cả đời, chính là Ngao Trinh cũng giống nhau.

Cho nên nàng phải trốn, nhưng lại không thể hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì trải qua nhiều lần thử, nàng đã muốn biết tổng quản Lí Phú Tường chính là Ngao Trinh phải đến nàng trong phủ cơ sở ngầm.

Không có thành công cơ bản tự tin, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng hành động, để tránh dẫm vào kinh xà.

Này ngày, hoàng hôn gần.

Kim Châu Ngân Bảo trước sau như một tặng bữa tối đến nàng trong phòng, từ nàng bị giam lỏng sau, hai cái tiểu nha đầu không hề giống ngày xưa như vậy hoạt bát sáng sủa, trong mắt tổng hội dần hiện ra đối của nàng lo lắng cùng khẩn trương.

Nàng xuất ra hai túi bao tốt kim nguyên bảo, đưa cho các nàng, “Từ ngày đầu tiên ta tiến cung, các người liền bồi tại bên người hầu hạ ta, không có công lao cũng có khổ lao. Nay hai túi kim nguyên bảo, các người cầm, nếu có chút hướng một ngày ta gặp nạn, các người liền rời đi Tần phủ, hảo hảo đi ra ngoài khác mưu sinh lộ đi.”

Hai cái nha đầu vừa nghe lời này, nhất thời đỏ hốc mắt.

Tần cô nương so với trong cung gì một cái chủ tử đều phải đối xử tử tế hạ nhân, có thể hầu hạ như vậy chủ tử, là các nàng kiếp trước đã tu luyện phúc khí, nay đã xảy ra như vậy chuyện, hai người đánh đấm lòng vì nàng khổ sở.

Thấy các nàng khổ sở, Tần Oản Khanh đáy lòng cũng không quá, an ủi vỗ vỗ hai người đầu, đem tiền túi tác đi qua.

“Khóc cái gì đâu? Mỗi người có đều tự mệnh, lên trời muốn ta sống, ta tất sẽ không chết; Lên trời nếu muốn ta vong, ta cũng cãi lời không được thiên mệnh.”

Hai cái nha đầu nghe xong lời này không khỏi khóc rống, thẳng đến nguyệt quai trời cao, nàng mới đưa hai người phải ra khỏi phòng.

Đối với ngoài cửa sổ trắng tròn cúi đầu thờ dài, nhin không được xuất ra giấy bút, dính thượng mực nước, đón ngoài cửa sổ Minh Nguyệt, hồng mắt, viết xuống nhất thủ ly biệt thi.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Sáng sớm hôm sau, Lí Phú Tường trong lòng run sợ đưa thư biệt ly giao cho Ngao Trinh, đường đường Thiên Tử bị tức đỏ mắt.

“Trẫm đã muốn phải ra nhiều như vậy ngự lâm quân gác Tần phủ, càng mệnh người hảo hảo nhìn nàng.” Hắn hôn hên run lên đầu trong tay giấy viết thư chất vấn: “Các người cư nhiên làm cho người ta chạy! Lí Phú Tường, người rốt cuộc là muốn như thế nào?”

Lí tổng quản sớm đã bị dọa đến mặt không có chút máu, “Phanh” một tiếng cả người phát run quỳ gối trước mặt hoàng đế

Tần quý phi cao thấp hạ xác thực đã muốn bị Ngao Trinh bày ra cơ sở ngầm giám thị kín không kể hồ, khả hắn vạn vạn không nghĩ tới, sau hoa viên núi giả lý, nhưng lại cất giấu một mật thông ra bên ngoài

Kia tòa phủ đệ nguyên là một vị đã có Vương gia tòa nhà, từ vị kia Vương gia ở hai mươi mấy năm trước qua đời sau liền không xuống dưới.

Về phần cái kia mật đạo, đừng nói Lí Phú Tường không biết, liền ngay cả Ngao Trinh cũng chưa bao giờ nghe người nào nói qua

Nghe xong thuyết minh, Ngao Trinh trong lòng thờ dài, Tần Oản Khanh quả nhiên là cái thông minh nữ nhân, ở tầng tầng gác tình huống hạ, vẫn như cũ có thể thần không biết quỷ không hay phát hiện mật đạo cửa vào, thành công rồi đi.

Nghĩ đến đây, hắn liền vừa tức vừa hận, gắt gao nắm bắt trong tay giấy viết thư, trên mặt lộ ra thị huyết ngoan lệ.

Oản Khanh..... Người viết xuống này phong thư thời điểm, có hay không nghĩ tới tâm tình của trẫm?

Trẫm vì người trả giá nhiều như vậy, đối lấy chỉ là vài dòng trong bức thư vớ vẩn này thôi sao?

Trong lòng một phen sân hận sau, Ngao Trinh đột nhiên lạnh lùng nở nụ cười. Đúng vậy, hắn như thế nào đã quên, nàng từng nói qua, nếu có chút hướng một ngày nàng thật sự cách hắn mà đi, hắn cũng luyện tức đối nàng đau hạ sát thủ.

“Oản Khanh, người là liều chuẩn trẫm nhất định hội đối với người mềm lòng, cho dù người liều lĩnh khiêu chiến Thiên Tử uy nghiêm, trẫm cũng sẽ từ người tùy hứng có phải hay không?” Hắn thì thầm thấp hỏi.

Hào, tốt lắm!

Mắt hấn đỏ lên, đem lá thư kia nắm chặt rồi ném đi

Ngươi vô tình như thế, đừng trách trẫm đối với ngươi vô nghĩa

“Tiểu Nguru Từ, truyền lệnh truy phong hầu, làm cho hấn phái năm ngàn tinh binh cho trẫm trông nã Tần Oản Khanh, nói nàng ... thông địch bán nướ , sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, như có phản kháng, sát, vô, xá!”

Tiểu Nguru Từ bị Hoàng Thượng ý chỉ hoảng sợ, nhin không được nhỏ giọng khuyên nhủ: “Hoàng Thượng, này thông đồng với địch bán nước đắc tội danh tựa hồ quá nặng, không bằng.....”

Không đợi hấn khuyên hoàn, Ngao Trinh tức hưng hăng trừng, hấn lập tức đem còn lại trong lời nói nuốt vào bụng

Khuyên nữa đi xuống, muốn làm không tốt hấn tới trước địa phủ báo danh.

Tiểu Nguru Từ vội vàng xoa người, đi ra ngoài làm việc.

Quý gỏi cách đó không xa lí ngụ tường cả người đều bị dọa choáng váng

Thân là Tần phủ tổng quản, hấn biết rõ Hoàng Thượng là như thế nào sùng ái Tần cô nương. Nay Hoàng Thượng cư nhiên không để ý ngày xưa tình phân, ngay cả hấn âu yếm nhất nữ nhân cũng bỏ được đau hạ sát khí, như vậy bọn họ này đại biểu sự bất lực nô tài, chẳng phải là cũng khó giữ được cái mạng nhỏ này.....

“Tần phủ theo thượng đến hạ sở hữu tham dự giám thị, toàn bộ trọng trách năm mươi.”

Nghe được chính là trọng trách mà không phải khảm đầu, Lí Phú Tường không dám tiếp tục ở tại chỗ này ngại hoàng đế mất, té thoát đi thịnh nộ bên người hoàng thượng.

Ngao Trinh nhìn đầy đất giấy tiết, liền giống như hấn một viên thật tình, bị Tần Oản Khanh vô tình, bị thương vỡ thành từng mảnh từng mảnh.....

Từ truy phong hầu mang theo năm ngàn tinh binh đi ra ngoài đuổi bắt Tần Oản Khanh đến bây giờ, đã qua suốt nửa tháng.

Trong triều cao thấp cũng đối Hoàng Thượng đột nhiên nảy sinh ác độc muốn đẩy Tần Oản Khanh vào chỗ chết quyết định, sợ tới mức không dám lại ở hoàng đế trước mặt tùy tiện nhiều lời.

Nhưng có mấy cái tính cách ngay thẳng thần tử không sợ chết khuyên can, tuy rằng không biết hai người rốt cuộc vì sao nháo cho tới hôm nay tình trạng này, nhưng Tần Oản Khanh vì Đại Thịnh sở làm cố gắng là có mục cộng đồng.

Ngay cả Trần Hữu Câu cũng không chỉ một lần khuyên Hoàng Thượng thiết đừng xử trí theo cảm tính, để tránh hối hận cả đời.

Khả còn đang nổi nóng Ngao Trinh, tâm tâm niệm niệm tưởng đều là Tần Oản Khanh đối hấn gạt bỏ cùng vô tình, nói cái gì cũng không chịu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Bất quá làm cho mọi người may mắn là, Ngao Trinh tuy rằng mặt lãnh tâm lãnh tính tình cứng rắn, nhưng cho tới bây giờ, hấn còn không có làm ra hành hạ đến chết đại thần hành động.

Này ngày đại hướng vừa mới chấm dứt không bao lâu, đã muốn bị thăng vì trong triều nhị phẩm quan văn Bạch Dục, cập trong triều vài cái tuổi trẻ thần tử bị gọi vào ngự thư phòng nghị sự.

Gần nhất Đại Thịnh biên cảnh xuất hiện kiếp phi giặc cỏ, đối với một quốc gia mà nói, loạn trong giặc ngoài ngang nhau trọng yếu, hiện tại họa ngoại xâm tạm thời giải quyết, không nghĩ tới nội ưu lại liên tiếp không ngừng bắt đầu thường xuyên phát sinh, tự nhiên muốn sớm cho kịp giải quyết.

Nhưng Ngao Trinh nghe vài cái tâm phúc thần tử ngươi một lời ta nhất ngữ thảo luận, đáy lòng lại dần dần dâng lên vài phần phiền chán.

Nhớ ngày đó lúc Oản Khanh còn làm mưu sĩ, mỗi lần nghị sự, nàng đều đã chủ động vì chính mình bày mưu tính kế, không cần hấn phiền lòng.

Có nàng bồi tại bên người ngày, mỗi một thiên đều là khoái hoạt, nhưng là hiện tại.....

Nhìn trên bàn cách đó không xa kia trương bị hấn tìm suốt một đêm hợp lại tốt trang giấy, chuyện tới nay, chỉ còn lại có này ít ỏi mấy chục tự, chứng minh từng có cái tên là Tần Oản Khanh nữ tử xuất hiện ở chính mình sinh mệnh.

Không biết nàng hiện tại ở nơi nào? Hay không cũng giống hấn hiện tại như vậy tưởng niệm nàng.....

“Phiêu đảng biến người, hồn oan mộng hệ.....”

Bên tai đột nhiên truyền đến Bạch Dục thanh thấu tiếng nói, kéo hồi suy nghĩ của hấn, thế này mới phát hiện, đến ngự thư phòng nghị sự tâm phúc thần tử, nay chỉ còn lại có Bạch Dục một người. Ước khởi Oản Khanh lúc trước đối chính mình nói quá, “Thân hiền thần, xa tiểu nhân, đây là thánh minh quân

chủ đầu tiên nên biết đến đạo lý.”

Vì của nàng những lời này, triều đình lý không biết nhiều ra bao nhiêu hiền thần mưu sĩ.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Hiền thần mưu sĩ vì hấn sở dụng, cố tình để cho hấn ái mộ cái kia, lại lựa chọn cách hấn mà đi.

“Không nghĩ tới Tần cô nương tâm tư như thế tinh tế, này giữa những hàng chữ giai ẩn ẩn biểu đạt ra nàng đối Hoàng Thượng tình ý.”

Ngao Trinh khó hiểu nhíu mày, “Bạch khanh gia lời ấy ý gì?”

Hấn cười chỉ chỉ trên bàn kia trương bị hợp lại thật sự chặt vật giấy viết thư, “Vi thần biết này thủ thi là Tần cô nương trước khi đi lưu cho Hoàng Thượng lý biệt chỉ thư. Nhìn qua như là mang theo vài phần tuyệt tình, khả Hoàng Thượng nếu cẩn thận nghiên cứu mỗi một câu, không khó nhìn ra ẩn ý của Tần cô nương, cho dù nàng cuối cùng lựa chọn rồi đi, khả lòng của nàng như trước là vương bạn Hoàng Thượng.”

“Hừ! Vương bạn lại có cái gì dùng? Trẫm vì nàng tung toàn bộ tâm tư, khả đối lấy cũng là của nàng xa nhau cùng bỏ qua, như vậy không tán thưởng nữ nhân, thật là làm trẫm thất vọng đau khổ.”

Bạch Dục cười lắc đầu, “Nếu Hoàng Thượng thật sự thất vọng đau khổ, làm sao khổ đem đã muốn bị phá tan thành từng mảnh gì đó hợp lại như thế đầy đủ?”

Ngao Trinh trong mắt hơi hơi hiện lên bị vạch trần tâm sự uẩn giận, “Trẫm chính là muốn dùng này gấp quý gì đó, thời khắc nhắc nhở chính mình của nàng phản bội.”

“Cho nên Hoàng Thượng mới đau hạ sát thủ, đưa Tần cô nương vào chỗ chết?”

Hấn lạnh lùng trừng mắt Bạch Dục, nhếch đôi môi không nói một câu.

Đưa nàng vào chỗ chết?

Hấn làm sao có thể thật sự muốn đưa nàng vào chỗ chết?

Hấn cảm thấy lấy Oản Khanh thông minh, tuyệt đối có thể thành công tránh né hấn phái ra đi truy binh.

Sở dĩ hội hạ lệnh đuổi giết nàng, chính là..... Đôn thuần muốn dùng loại này ngây thơ phương thức, đem nàng bức hồi chính mình bên người.

“Nếu có chút hướng một ngày, Tần cô nương thật sự bị Hoàng Thượng phái ra truy binh giết chết, Hoàng Thượng hay không có thể hoàn toàn buông đáy lòng phản nộ?”

Không! Hấn chỉ biết càng hận giận quá, nhân hấn hại chết yêu nhất nàng.....

Thấy hấn vẻ mặt, Bạch Dục tiếp tục làm bộ như không chút để ý nói: “Cho dù Tần cô nương lại như thế nào thông minh, làm nàng đối mặt năm ngàn tinh binh chẳng phân biệt được ngày đêm đuổi bắt bao vây tiểu trừ khi, chỉ sợ kết quả cũng là dữ nhiều lành ít.....”

Không chờ hấn đem ngoan nói cho hết lời, Ngao Trinh sắc mặt đã muốn trở nên thập phần khó coi.

“Làm càn, Oản Khanh nàng sẽ không chết!” Thật mạnh vỗ một cái án thư, trong tay hấn gắt gao nắm bắt kia trương bị khâu lên giấy viết thư, “Ám ảnh!”

Chỉ thấy một đạo bóng đen trống rỗng xuất hiện, quỳ một gối xuống trước mặt Ngao Trinh. “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

“Ra roi thúc ngựa truyền tin cấp truy phong hầu, làm cho hấn..... Đình chi đuổi bắt, tốc tốc hồi kinh phục mệnh.”

Oản Khanh sẽ không chết! Hấn tuyệt không sẽ làm loại chuyện này phát sinh!

Khả không chờ ám ảnh đứng dậy rồi đi, Tiểu Ngưu Tử liền nghiêng ngả lão đảo từ bên ngoài chạy vào, hai đầu gối quỳ xuống, vẻ mặt kinh hoảng.

“Hoàng Thượng, vừa mới truy phong hầu phái người truyền đến lời nhắn, nói ở hấn đuổi giết Tần cô nương đến mười dặm pha ngoại đoạn hôn nhai khi, Tần cô nương nhân bản thân bị trọng thương, nhất thời trượt chân, nhân đã muốn..... Ngã nhào vách núi, sinh tử không rõ!”

Nói vừa mới hạ xuống, Ngao Trinh liền giống bị kinh bàn, cả người theo ghé trên nhảy đánh đứng lên.

Hấn hai mắt tròn lên, gắt gao trừng mắt quỳ phục ở chính mình trước mặt Tiểu Ngưu Tử.

Bản thân bị trọng thương? Nhất thời trượt chân ngã nhào vách núi? Sinh, tử, không, mình?

Đừng nói Ngao Trinh bị tin tức này làm cho kinh sợ, liền ngay cả Bạch Dục nghe được 4 chữ Sinh tử không rõ, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch

Hấn thật cẩn thận đánh giá Hoàng Thượng liếc mắt một cái, thực lo lắng này thành linh xảy ra tin tức, sẽ làm cho hấn không chịu nổi đã kích

Khả Ngao Trinh chính là kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

Ngay tại sở hữu mọi người nghĩ đến hẳn hội bởi vậy mà lâm vào bi thương khi, hẳn thân nhiên cười mở.

“Oản Khanh, ngươi muốn lừa gạt trăm sao?”

Tất cả mọi người theo này thế lương tươi cười trông được đến một chút nồng đậm tuyệt vọng.

Nở nụ cười một hồi lâu, Ngao Trinh giống bị trừu không khí lực bàn đặt mộng ngồi trở lại ghế, nhẹ nhàng triển khai trong tay bị niết nhủ lá thư này, hai mắt mơ hồ nhìn chữ viết xinh đẹp của nàng

Ngươi nói ngươi đối trăm tương tư khó có thể tiến đoạn, khả ngươi lại dùng loại này tàn nhẫn phương thức làm cho trăm chặt đứt đối với ngươi sở hữu tương niệm.

Tần Oản Khanh a Tần Oản Khanh, ta Ngao Trinh buông xuống tôn nghiêm, buông xuống cố chấp, kết quả là, lại cố tình không thể buông ngươi.

“Hoàng Thượng.” Thấy bộ dáng hẳn như vậy, Bạch Dục nhin không được nhỏ giọng thấp gọi.

Ngao Trinh ngẩng đầu liếc mọi người liếc mắt một cái, thân nhiên vãi ra vài, “Phái người đi đoạn hồn nhai hạ suu tầm, sinh gặp người, tử, muốn, gặp, thi.”

Oản Khanh, cho dù cuối cùng tìm được ngươi thi thể, trăm cũng sẽ thủ, thẳng đến cùng ngươi cộng phó hoàng tuyền.

Không lo thôn ở kinh thành phía nam, bốn phía dựa vào bàng thủy, hoàn cảnh cực mỹ, là một cái dân phong thuần phác núi nhỏ thôn.

Thôn lý cư dân cũng không nhiều, từ trên xuống dưới thêm cùng nhau cũng chỉ có mấy chục hộ.

Không lo thôn sở dĩ hội kêu không lo thôn, là vì cư dân người người tính cách sang sảng, thiện lương nhiệt tình, thả cư dân trong lúc đó ở chung thập phần hòa hợp, cửu nhi cửu chi, này thôn trang nhỏ liền bị thôn trường mệnh danh là không lo thôn.

Nơi này thôn dân đại đa số này đây trồng trọt dệt duy sinh, cũng có số rất ít là dựa vào thế hệ viết thư, họa chút tranh chữ buôn bán, thuận tiện sẽ dạy chút đệ tử lại lấy sinh tồn, Tần Oản Khanh chính là một trong số đó.

Nàng ở trong thôn mở một trường học nhỏ, địa phương tuy rằng không lớn, nhưng bởi vì nàng tri thức uyên bác lại người ngoài thân thiết, trong thôn rất nhiều người đều thích đưa tiểu hài tử đến nơi này học chữ.

“Mẫu thân, mẫu thân, cánh thúc thúc tới rồi.”

Một cái kiều nhỏ bóng dáng theo ngoài cửa chạy vội tiến vào, tiểu tử kia vóc dáng không cao, cả người phấn nộn, tròn vo trắng nõn mông còn lộ ở đỏ thắm trừ cái yếm ngoại.

Tiểu oa nhi tuổi chừng hai, ba tuổi, là cái phi thường thảo nhân thích tiểu nam hài.

Tần Oản Khanh ôm cổ lao thẳng tới đến chính mình trong lòng con Đậu Đậu, xem hướng theo sau theo vào đến nam tử, hai mươi bảy tám tuổi, mày rậm mắt to, làn da ngăm đen, tuy rằng một thân bộ y giả dạng, lại dấu không được cùng sinh câu đến cương mãnh khí.

“Tần cô nương, ta cho ngươi mang đến hai vừa mới săn đến chim trĩ, này sơn sản dinh dưỡng phi thường phong phú, buổi tối có rãnh cấp Đậu Đậu đơn chút canh gà uống đi.”

Nam tử đang nói chuyện không phải ai khác, chính là ngươi năm đó chịu ơn Oản Khanh Cảnh Trung Lương

Nói ba năm trước đây, truy phong hầu Lục Ly phụng mệnh đuổi giết nàng.

Bởi vì Lục gia nhiều thế hệ vì hầu, bị chịu hoàng ân, Lục Ly đối Hoàng Thượng mệnh lệnh hướng đến duy mệnh là từ.

Chính là vài lần cùng Tần Oản Khanh giao thủ, nàng tổng có thể một lần lại một lần theo trong tay hẳn thành công trốn, hẳn dần dần đối này thông minh nữ nhân sinh ra kính nể chi tâm.

Tuy rằng một cái truy một cái trốn, khả hẳn đã không đành lòng chấp hành Hoàng Thượng mệnh lệnh, thực đối nàng đau hạ sát thủ.

May mắn trên đường đuổi giết, hẳn gặp Cảnh Trung Lương.

Lục Ly cùng Cảnh Trung Lương thuở nhỏ đó là cùng trường bạn tốt, tính tình gần hai người, cũng không thích đạo nhân thị phi.

Làm Cảnh Trung Lương biết được Lục Ly thân phụ hoàng mệnh muốn đuổi giết Tần Oản Khanh, liền hung hăng đau mắng hẳn một chút. Cũng nói cho hẳn, trong triều cao thấp đều biết nói Hoàng Thượng là thật tâm thích nàng, nay nói muốn đuổi giết, tám phần chỉ là nói, hẳn nếu thực đem nhân cấp giết, sau này hẳn cũng đừng tưởng lại làm quan.

Cảnh Trung Lương vừa khổ khẩu bà tâm đem Tần Oản Khanh làm người cặp đối Đại Thịnh công hiến cùng hẳn nói.

Cuối cùng, hai người mới đang diễn một hồi lạc nhai tiết mục.

Sau, Lục Ly hồi kinh phục mệnh, Cảnh Trung Lương tắc mang theo lúc ấy động thai khí Tần Oản Khanh, đi tới chính mình một cái phó tướng lão gia — thôn Vô Ưu

Khi hắn biết được trong bụng nàng có cốt nhục của hoàng tộc, hắn đã nhảy dựng lên

Khả hắn cũng biết đây là bí mật của Tần Oản Khanh, không thể đem nói cho Ngao Trinh biết, nên hắn cũng theo nàng giữ bí mật

Cảnh Trung Lương là cái thô nhân, nghe nàng như vậy vừa nói, cũng hiểu được nếu tiếp tục ở lại trong cung làm hoàng đế nữ nhân, tương lai khẳng định cũng sẽ không rất hạnh phúc.

Cứ như vậy ở hắn hiệp trợ hạ, nàng ở Vô Ưu thôn đã gần 3 năm, cũng dần dần thói quen nơi này bình tĩnh cuộc sống.

Lúc trước sợ chính mình phụ thân nghe thấy tấn lo lắng, nàng từng vụng trộm làm ơn Cảnh Trung Lương tặng một phong thư nhà đi huyện Song Hỷ Tần phủ báo bình an.

Chính mình tắc ở lại này thôn nhỏ lạc, làm nổi lên của nàng dạy học tiên sinh.

Cảnh Trung Lương hiện tại đóng quân doanh địa cách không lo thôn không xa, ngày thường không có việc gì, hắn sẽ gặp mang theo tự mình đánh món ăn thôn quê đưa tới cho bọn hắn mẫu tử hai người thêm đồ ăn.

Một phen khách sáo sau, Tần Oản Khanh liền phái con Đậu Đậu đi ra ngoài cùng tiểu bằng hữu nhóm chơi đùa.

Một bên uống trà, Cảnh Trung Lương một bên trộm phiêu như trước tuyệt mỹ nữ tử, “Tần cô nương, người còn tại ghi hận năm đó Hoàng Thượng đối với người sở làm gây nên sao?”

Ba năm trước đây, Ngao Trinh biết được Tần Oản Khanh trượt chân ngã xuống đoạn hẻm nhai sau, liền một ngày một đêm phái người đi nhai hạ tìm kiếm của nàng thi thể.

Khả nhai hạ là sài lang hổ báo thường lui tới nơi, rất nhiều tìm kiếm binh lính lúc ấy đều cho rằng, cho dù nhân không đương trường ngã chết, chỉ sợ cũng rơi vào bụng của mãnh thú

Ngao Trinh không chịu chấp nhận sự thật này, kiên định cho rằng Tần Oản Khanh sẽ không chết.

Liên tục tìm tòi một năm, hắn mới hoàn toàn hết hy vọng, đem tìm kiếm nhân thủ rút về kinh.

Chính là theo kia sau, Ngao Trinh liền giống thay đổi cá nhân dường như, mỗi ngày đem sở hữu thời gian đều đặt ở triều chính phía trên, cũng đối quanh thân vài cái quốc gia phát binh tấn công.

Không ra hai năm, Tuyết Việt, Đông Thực, rất cường đã bị Đại Thịnh cường đại binh lực đánh cho vô lực phản kháng. Cuối cùng tam quốc chỉ có thể đồng ý Đại Thịnh điều kiện, đáp ứng cúi đầu xưng thần lấy phụ quốc thân phận hàng năm hướng Đại Thịnh tiến cống.

Hiện tại Đại Thịnh là quốc gia cường mạnh nhất, binh lực cường hãn, dân chúng dồi dào, chính là hai mươi có thất Ngao Trinh, dưới gối vẫn không một nhi bán nữ.

Từ Tần Oản Khanh sau khi biến mất, Ngao Trinh liền rút cuộc không bước vào hậu cung từng bước, khiến cho tần phi nhóm tiếng oán than dậy đất, hắn cũng không miễn cưỡng các nàng lưu lại, cũng cho thấy các nàng nếu tương rồi cung tái giá, hắn tuyệt không can thiệp.

Có nhân hết hy vọng rồi cung, cũng có người không cam lòng, vẫn chờ mong một ngày kia Hoàng Thượng có thể cúi liền chính mình, kí phán ngồi trên sau tòa, mẫu nghi thiên hạ.

Này những gì biết được, Cảnh Trung Lương đều nhất ngữ nhất thập báo cho biết Tần Oản Khanh.

Mới đầu hắn cũng không tin tưởng đường đường Thiên Tử sẽ vì một cái nữ tử lại làm được những chuyện này.

Khả trải qua ba năm quan sát, hắn phát hiện Ngao Trinh là con người nghĩa tình, vì Tần Oản Khanh, buông tha cho cả tòa hậu cung, thái độ cũng chuyển vì thay Hoàng Thượng nói chuyện.

Tần Oản Khanh đang nghe đến đây đó sau, nói không cảm động là gạt người, khả lòng của nàng lý lại thủy chung đang có một đạo bóng ma — Ngao Trinh năm đó cư nhiên thật sự phái người đối nàng đuổi tận giết tuyệt.

Nàng vĩnh viễn cũng quên không được kia đoạn đao vong trong cuộc sống, chính mình ăn bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu nan.

Lúc ấy nàng còn hoài có bầu, thân mình cốt vốn liền suy yếu, mỗi ngày còn muốn ứng phó Ngao Trinh phái tới nhân mã, có thật đôi khi nàng đã nghĩ tới cái chết

Cho nên mỗi khi Cảnh Trung Lương khuyên nàng hồi cung gặp Ngao Trinh thời điểm, nàng đều đã quả quyết cự tuyệt.

“Tóm lại, hần là hần, ta là ta, đời đời kiếp kiếp, chúng ta không thể ở cùng nhau.”

“Khả Đậu Đậu vẫn là cốt nhục của hoàng thượng.”

“Thế nhưng vì hần mà mẫu tử hai người chúng ta suýt chết”

Cảnh Trung Lương từ cùng, giặt mình lắng một hồi lâu, mới lúng ta lúng túng nói: “Hoàng Thượng về chuyện của ngươi hồi hận suốt ba năm”

“Hừ!”

“Ài, nếu Tần cô nương thật sự không nghĩ làm cho Đậu Đậu nhận thức tổ về tông, ta cảnh người nào đó cũng không hảo lại nhiều lắm cường cầu, chỉ hy vọng Tần cô nương ở hận Hoàng Thượng năm đó vô tình là lúc, khi rảnh rồi ngươi ngắm lại Hoàng Thượng sự đau khổ, thân là vua của một nước, buông tha cho toàn bộ hậu cung, cũng đồng nghĩa với tuyệt hậu.”

Nói xong, hai mắt liếc về phía ngoài cửa đang cùng vài cái tiểu ngoạn bạn đuổi theo đùa Đậu Đậu.

“Nếu Hoàng Thượng biết hần ở bên ngoài có con trai, khẳng định hội nhạc thoải mái.”

“Cảnh Trung Lương, ta không ch phép ngươi nói về Đậu Đậu với Ngao Trinh, nếu không ta khiến cho Đậu Đậu viễn viễn không nhớ tới ngươi.” Nàng hung hăng trừng mắt hần uy hiếp.

Hần vội vàng lác đầu hứa hẹn, “Không có, nếu không có Tần cô nương bày mưu đặt kế, đánh chết ta, ta cũng sẽ không tiết lộ hành tung của tần cô nương.”

Tần Oản Khanh cảm thấy mỹ mãn gật gật đầu, hai người còn nói hội thoại, Cảnh Trung Lương liền cáo từ, ngự mã hồi doanh.

Ở Cảnh Trung Lương ly khai một hồi lâu sau, Tần Oản Khanh mới chậm rãi mở ra tùy thân mang theo một cái tiểu hương túi, thật cẩn thận theo bên trong xuất ra nhất thúc tóc đen, mặt trên cột lấy một cây hồng thừng.

Đây là đêm đó nàng vụng trộm theo Ngao Trinh tót thượng tiễn hạ vật kỷ niệm, bảo tồn đến nay, đã có suốt ba năm.

Ngao Trinh, ngươi nếu yêu ta, làm sao khô đuổi giết ta?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ngươi nhẫn tâm muốn đẩy ta vào chỗ chết, ta lại không thể toàn tâm hận ngươi, đối với ngươi thâm tình làm như không thấy, rốt cuộc ta lại nên làm thế nào cho phải?

Ở nàng tưởng niệm Ngao Trinh đồng thời, hoàng cung đại viện, Ngao Trinh theo ám vệ trong tay nhận được một cái phong thư, vội hần đọc xong nội dung sau, kích động đến rơi nước mắt.

Gắt gao nắm kia phong cho hần mang đến vô số hy vọng tín, hần không khỏi hò hét, “Oản Khanh, ngươi quả nhiên còn sống ở trên đời này!”

Một tốt nhất hần huyết bảo lập tức, ngồi một cái khuôn mặt tuần tú huyền y nam tử, nam tử mặc phát cao thúc, tư thế oai hùng hiên ngang.

Ở hần phía sau, đi theo năm ngàn nhân mã, mặc Đại Thịnh quân phục, ngay gần có tự đội ngũ kéo thật dài.

Nhìn trước mắt cũng không tính rộng mở ruột dê đường nhỏ, huyền y nam tử Ngao Trinh nhìn không được đồ hốc mắt.

Oản Khanh, trăm rớt cục có năng lực nhìn thấy ngươi sao?

Ngay tại hần kéo xuống ngựa cương chuẩn bị mang theo một số đông người mã đi tới khi, không biết từ nơi này toát ra đến vài cái tay cầm mộc côn tiểu hài tử.

Cầm đầu đưa nhỏ ước chừng hai, ba tuổi, khuôn mặt bộ dạng cực kỳ tinh xảo, trên người mặc đồ thẫm bằng lụa làm cái yếm, bao vây trụ hần tròn tròn bụng nhỏ, lại lộ ra mặt sau tiểu mông.

Tiểu tử kia tóc bị tu bổ thập phần thủ vị, ngách gian nhất dóm tóc đen, sau đầu một cây mái tóc, giờ phút này tay nhỏ bé chính nắm một cây tinh tế mộc

còn, chu đỏ au cái miệng nhỏ nhắn, phi thường không khách khí trừng mắt hắn.

Ngao Trinh cảm thấy này tiểu hài tử bộ dạng thật sự đáng yêu, biểu tình sinh động lại có thú, làm cho người ta nhìn nhìn không được muốn đem hắn ôm vào trong ngực hung hăng yêu thương một phen.

Hắn còn không có đối tiểu tử kia nói chuyện, kia tiểu hài tử đã mang theo phía sau so với hắn lớn tuổi oa nhi bình đã đi tới.

“Đường này là ta khai, này thụ là ta tài, muốn từ nay về sau đi ngang qua, lưu lại mua lộ tài.”

Mềm tiếng nói vừa ra khỏi miệng, chẳng những Ngao Trinh bị đầu khê nhếch khóe miệng, liền ngay cả phía sau binh sĩ, cũng bị hắn đầu cười ha ha.

Tiểu nam hài tựa hồ đối mọi người tiếng cười rất là bất mãn, tay cầm mộc côn đi đến Ngao Trinh mã tiền, gõ xao hắn dưới thân kia thất con ngựa cao to.

“Người xấu, xuống dưới chúng ta một mình đấu.”

Ngao Trinh thú vị nhú mày, cười hỏi: “Người nói ai là người xấu?”

“Đương nhiên là ngươi!”

“Nha? Trẫm…… Ta như thế nào hỏng rồi?”

Tiểu hài tử ngưỡng bàn tay đại khuôn mặt nhỏ nhắn, không khách khí trừng mắt hắn, “Mẹ ta kể, hồ lang đến đây chúng ta thôn, sẽ cho bọn hắn điểm lợi hại nhìn một cái.”

Cái này, Ngao Trinh là hoàn toàn bị hắn đầu nở nụ cười.

Thân thủ xuống phía dưới chụp tới, đem mã hạ tiểu bắt điểm lao đến chính mình trong lòng, bàn tay to nhất chống đỡ, làm cho tiểu nam hài ngồi ở chính mình trên tay, mới không tới làm cho yên ngựa chạm vào đau hắn mông.

Cẩn thận nhìn lên, này tiểu hài tử bộ dạng thật đúng là đáng yêu, tròn vo một đôi mắt to, ngũ quan còn ngày thường thật sự là tinh xảo tinh tế, để cho hắn ngoài ý muốn là, tiểu gia hỏa này đồng tử mắt trung, nhưng lại ẩn ẩn phiếm lờng đạo u màu lam quang mang.

Là hắn lỗi thấy sao? Đưa nhỏ này nhưng lại cùng hắn có vài phần tương tự.

“Này, ngươi buông, buông……”

“Ngươi còn không có nói cho ta biết, vì sao nói chúng ta là hồ lang đâu?”

“Mẹ ta kể, mặc thành người như vậy, đều là hồ lang.”

“Nha?”

Theo hắn tay nhỏ bé nhìn lên, Ngao Trinh mới nhìn đến hắn chỉ đúng là chính mình phía sau năm ngàn tinh binh.

“Vì sao nói bọn họ là hồ lang?” Hắn cảm thấy tiểu gia hỏa này tư duy rất thú vị.

Tiểu tử kia cũng không sợ sinh, chu nộn nộn cái miệng nhỏ nhắn, “Nhiều người như vậy, trên tay còn cầm tên, không phải hồ lang là cái gì? Mẹ ta kể, thấy hồ lang mượn gậy gộc đánh, đem bọn họ đánh cho hoa rơi nước chảy.”

“Vậy ngươi nương có hay không nói cho ngươi, ngươi nếu là thật sự đem hồ lang cấp chọc mao, kết cục nhưng là cũng bị hồ lang ăn luôn.”

Hắn tay nhỏ bé nhất chỉ mã hạ đám kia oa nhi bình, “Hừ! Ta nhưng là dẫn theo rất nhiều huynh đệ, hồ lang nếu là ăn ta, ta huynh đệ sẽ cấp thân là lão đại ta báo thù rửa hận……”

“Ha ha ha……” Ngao Trinh đã lâu không cười thoải mái như vậy.

Này tiểu hài tử rốt cuộc là con của ai a, Ngao Trinh thật muốn đem hắn đưa về trong cung.

Vỗ vỗ tiểu hài tử tron trắng nộn nộn tiểu mông, hắn cười nói: “Có quang mông lão đại sao?”

“Đậu Đậu……” Đúng lúc này, một đạo trong trời giọng nữ cũng không xa xa truyền tới.

Làm Ngao Trinh theo thanh âm vọng đi qua thời điểm, cả người nháy mắt ngây người.

Tiểu tử kia nghe xong cũng là vội vã muốn tránh ra hắn ôm ấp, lại lo lắng kêu đứng lên, “Nương——”

Làm này thanh nương từ nhỏ tên trong miệng kêu đi ra, Ngao Trinh khiếp sợ không thôi……

Một nữ tử toàn thân áo trắng đi tới, dáng người cao gầy thon dài, mặc phát theo gió tung bay.

Người tới không phải người khác, đúng là người mà ba năm trước đây Ngao Trinh đuổi giết, cuối cùng bắt đắc dĩ cùng Cảnh Trung Lương, Lục Ly đám người sử xuất kim thiên thoát xác mới có thể chạy trốn Tần Oản Khanh.

Hai người trong lúc đó khoảng cách cận cách không đến ba thước, thấy chính mình ngày tư đêm tưởng thiên hạ rõ ràng đứng ở trước mặt, Ngao Trinh trong lòng mênh mênh, kích động nan bình.

Nếu không phải thu được quân doanh lý hấn xếp vào tâm phúc truyền đến tin tức, nói Cảnh Trung Lương thường thường sẽ gặp một mình ruồi ngựa đi không lo thôn thãm bạn cũ, hấn cũng sẽ không điều tra đến Tần Oản Khanh còn sống tin tức.

Suốt ba năm, mỗi đến đêm khuya hết sức, hấn đều đã bị một màn khủng bố trường hợp sở bùng tỉnh –

Hấn âu yếm Oản Khanh thất hồn lạc phách đứng ở đoạn hồn nhai tiền, mờ mịt bất lực thả người nhảy, từ nay về sau hai người âm dương hai cách xa nhau.

Này đáng sợ mộng, hấn làm ba năm, hiện tại rốt cục muốn tỉnh sao?

Hấn bình hô hấp, rất sợ trước mắt này bức họa mặt chính là ảo ảnh, hấn tưởng niệm thiên hạ tùy thời khả năng tiêu tán, không thấy bóng người.

“Oản Khanh……” Thật cẩn thận khinh gọi của nàng tên, mang theo vài phần thử, mang theo vài phần khẩn trương, càng nhiều là ngay cả chính hấn đều không có phát hiện hèn mọn.

Đứng ở mã tiền, đón gió mà đứng Tần Oản Khanh, cười lạnh nhìn nam tử trước mắt.

Ba năm năm tháng hấn cũng không có thay đổi nhiều lắm, thậm chí so với từ trước, hấn tựa hồ càng thêm thành thực khí phách chút.

Cho dù đại biểu quyền thế long bào cũng không có mặc ở hấn trên người, cho dù hấn chỉ mặc vài thô quần áo, như trước không thể che lấp hấn cùng với sinh câu đến uy nghiêm.

Ngao Trinh, người mà nàng yêu nhất

Thế nhưng cũng là vì hấn mà nàng suýt mất mạng

“Trẫm không nghĩ tới ngươi thật sự còn sống……”

“Thực bất hạnh, ta không có thể như mong muốn của hoàng thượng, tại kia tràng bao vây tiểu trừ trung vứt bỏ tánh mạng, dù sao một người phản bội triều đình, bình thường đều chết không có chỗ chôn.”

Nàng nói mỗi câu đều như dao đâm vào lòng hấn một nhát

Hấn biết cho dù chính mình có nói gì, cũng không thể giải thích hết

Trước đem trong lòng tiểu tử kia an ổn đặt ở trên lưng ngựa, hấn thả người nhảy, nhảy tới Tần Oản Khanh trước mặt.

Xoay người, hấn đối với phía sau sắp xếp thật dài đội ngũ cao giọng hô: “Người đứng ở trước mặt các ngươi chính là nữ mưu sĩ mang đến vô số kỳ công cho Đại Thịnh, nàng dùng mưu trí của nàng giúp cho Đại thịnh ta trở thành một cường quốc, một huyền thoại trong lịch sử”

“Trẫm lúc trước lại bởi vì bản thân chi tư đối nàng đau hạ sát thủ, mệnh truy phong hầu dẫn dắt các ngươi này năm ngàn tinh binh đem nàng đuổi giết không chỗ khả trốn.”

Đối mặt chúng tướng sĩ nhóm kinh ngạc ánh mắt, hấn cười nhẹ.

“Nếu lúc trước là trẫm có sai trước đây, như vậy hôm nay, trẫm đến thực chính mình năm đó sở phạm hạ đắc tội quá.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy hấn vén lên y bào, trước mặt phía sau năm ngàn binh mã trước mặt, hai đầu gối quỳ rạp xuống Tần Oản Khanh trước mặt, dọa nơi có nhân.

Thân là Thiên Tử, chỉ lạy trời quỳ xuống đất lạy cha mẹ, nhưng hôm nay thân là người đứng đầu một quốc gia như Ngao Trinh, không nề hà trước mặt quần thần cư nhiên quỳ xuống trước một nữ tử!

Mà khi này đó tinh binh nhóm nghe thể cá nhân đó là bị Đại Thịnh quốc dân truyền thành là thần tiên Tần Oản Khanh khi, lại không khỏi đối nàng tâm sinh kính nể.

Gặp Hoàng Thượng vì bù lại năm đó sở phạm hạ sai lầm mà quỳ rạp xuống mọi người trước mặt, suốt năm ngàn binh tướng cũng đều xuống ngựa, theo Ngao Trinh cùng nhau quỳ xuống.

Đối mặt trước mắt kia một đoàn đều quỳ xuống tướng sĩ, Tần Oản Khanh khiếp sợ loại tình cảm dật vu ngôn biểu.

Nàng vạn vạn không nghĩ tới, ba năm sau hôm nay, Ngao Trinh cư nhiên hội dùng như vậy phương pháp đến cầu được chính mình tha thứ.

Này nam nhân, hấn quả nhiên là yêu thâm chính mình, còn có cái gì là không thể tha thứ?

Nàng không khỏi lệ nóng doanh tròng.

Nhìn quý gói chính mình trước mặt Ngao Trinh, nàng đột nhiên đem gốc hồ hồ ngồi ở lập tức xem náo nhiệt con ôm lấy, đi đến Ngao Trinh trước mặt.

“Đậu Đậu, người này chính là cha ngươi.”

Ngao Trinh trong mắt vui vẻ. Tuy rằng vừa mới nghe tiểu tử kia chính mồm kêu Oản Khanh vì mẫu thân thời điểm, hấn cũng đã đoán được tám phần, khả hấn không nghĩ tới, Oản Khanh nhưng lại hội khinh địch như vậy liền tha thứ chính mình.

Thẳng đến một cái xinh đẹp tay nhỏ bé thân đến hấn trước mặt, hấn mới xác định, thuộc loại hấn ác mộng rốt cục sẽ trôi qua.....

Ngao Trinh đã đến, làm cho không lo thôn này nho nhỏ thôn xóm náo nhiệt lên.

Ở trong thôn sinh hoạt gần cả đời mọi người, như thế nào cũng không dám tin tưởng đương kim thiên tử thế nhưng sẽ xuất hiện ở trước mặt mọi người, càng làm cho bọn họ không thể tin được là, người ba năm trước vào thôn Tần cô nương, cư nhiên chính là bị dân chúng truyền giống như thần tiên Đại Thịnh thứ nhất nữ mưu sĩ.

“Cái kia thời điểm ngươi trăm phương nghìn kế muốn thoát đi trăm, là vì..... Ngươi có cốt nhục của trăm

Làm hai người tránh đi nhiệt tình mọi người rốt cục tìm được cơ hội một mình ở chung khi, Ngao Trinh cuối cùng có thể nhẹ nhàng thở ra, cũng biết được sự tình tiền căn hậu quả.

Kỳ thật này ba năm đến, hấn không phải không hoài nghi quá Oản Khanh thượng ở nhân thế, cũng không chỉ một lần thử truy phong hầu Lục Ly, năm đó hấn mang binh đuổi giết đến đoạn hôn nhai khi, hay không tận mắt đến nàng bị buộc lạc nhai.

Khả mặc hấn như thế nào quả trách thử, Lục Ly chính là từ căn nói hấn tận mắt đến Tần Oản Khanh lạc nhai chết.

Vạn vạn không dự đoán được Lục Ly cư nhiên cùng Cảnh Trung Lương thông đồng lừa gạt hấn!

Ngao Trinh tức giận, bắt đầu tính kế dự định sau khi hồi kinh sẽ trả thù.

Tần Oản Khanh thanh âm kéo hồi suy nghĩ của hấn.

“Lúc ấy nếu bị ngươi có biết ta có có bầu, khẳng định sẽ bị ngươi buộc tiến cung, ngươi biết rõ ta ghét nhất bị trong cung cuộc sống, cho dù là ba ngàn sủng ái cho một thân, cái loại này ngày cũng tuyệt đối không phải ta sở hướng tới.”

Này ba năm nhiều đến, ở hấn chịu đủ dày vò đồng thời, nàng cũng không hảo đi nơi nào.

Nàng một mặt kiên trì chỉ cần bắt nhập cung vi phi, này đoạn cảm tình có thể thật dài thật lâu thủ đi xuống, không nghĩ tới cảm tình là thủ ở, tội nhưng là không thiếu chịu.

Có đôi khi nàng cũng hiểu được chính mình rất thực xin lỗi Đậu Đậu.

Nguyên nên hấn chứa vững chắc thừa sinh ra thiên chi kiều tử, lại bởi vì chính mình tư tâm, mà không thể không đình tư sinh tử tên sống sót tại đây nho nhỏ thôn xóm lý.

“Chính là ta như thế nào cũng không nghĩ tới, ngươi cư nhiên thật sự hội phái người đuổi giết ta, ít nhất ta lúc trước còn tưởng rằng.....” Nàng chu miệng trừng mắt Ngao Trinh, “Ngươi hội nhớ hai người tình phân phóng ta một con ngựa.”

“Oản Khanh, đều là lỗi của trăm, đều là trăm không đúng!” Hấn thành tâm hướng nàng xin lỗi. “May mắn bị kịch không có phát sinh, may mắn trăm còn có thể vì chính mình năm đó hồ đồ làm bổ cứu, những năm gần đây, trăm không chỉ một lần vì chính mình lúc trước tàn nhẫn mà tự trách không thôi.”

Hấn gắt gao cầm nàng kia đã lâu hai tay, ở chính mình bàn tay to bên trong.

“Oản Khanh, này ba năm đến, ngươi..... Quá có khỏe không?”

Hấn phái người hỏi thăm một chút không lo thôn môn quy, thật sự là tiểu đáng thương, nói vậy nàng nhất định quá thật sự vất vả.

“Có Cảnh tướng quân vẫn chiếu cố ta, ngày quá coi như bình thuận.”

Vốn định bỏ ra tay hấn, mà khi tiếp xúc đến tay hấn khi, mới phát hiện chính mình phi thường tưởng niệm hấn.

Vô luận trong lòng có bao nhiêu hận hấn oán hấn, kết quả là, chung quy là ngoan không dưới tâm địa cùng hấn hoàn toàn quyết liệt.

“Cảnh tướng quân. Ân, quả nhiên là trẫm hảo thần tử a.” Ngao Trinh nghiêng răng nghiêng lợi nói, vừa ý để oán hận tướng, nếu không phải Cảnh Trung Lương kia hỗn đản, hẳn như thế nào một người ở trong cung chịu được suốt ba năm tịch mịch.

Nghe ra hẳn tức giận, Tần Oản Khanh chạy nhanh uy hiếp, “Này, ta khả cảnh cáo ngươi, Cảnh tướng quân là cái người tốt, nếu ngươi dám ở hồi kinh sau đối hấn tiến hành trả thù, ta nhưng là sẽ không tha thứ ngươi!”

Ngao Trinh vội vàng gạt đầu, “Không có, trẫm làm sao có thể trả thù chính mình thần tử đâu.”

Chẳng qua hội ngẫu nhiên cho hắn làm khó dễ một chút, dất hắn chân sau, tuyệt đối sẽ không làm cho tính mạng của hắn đã bị uy hiếp. Ngao Trinh ở trong lòng ác độc nghĩ.

Đột nhiên, hắn về mặt ngẩn ra, trên mặt lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng.

“Oản Khanh, ngươi vừa mới nói hồi kinh? Chẳng lẽ ý của ngươi là, ngươi hội cùng trẫm cùng nhau hồi kinh?”

Nàng mặt cười đỏ lên, tức giận trừng hắn, “Ngươi đều đã muốn mang theo ngươi nhiều như vậy mã giết nơi này đến đây, ta nếu không đi, chẳng lẽ còn muốn mỗi ngày cấp này thôn dân làm pho tượng, cung bọn họ xem xét sao?”

Nếu hiện tại thôn dân nhóm đều đã muốn biết nàng cùng đương kim thiên tử có nhất chân, kia nàng sau này không có khả năng có bình tĩnh sinh hoạt.

Ngao Trinh thập phần vui vẻ, “Đúng vậy, dù sao cho dù ngươi bất hòa trẫm hồi kinh, trẫm cũng sẽ thỉnh thoảng dẫn nhân mã đến xem ngươi, ép buộc đến ép buộc đi cũng rất phiền toái, cho nên lần này ngươi liền cùng trẫm đang hồi kinh, thuận tiện lại làm cho Đậu Đậu nhận thức tổ về tông tốt lắm.”

“Ta nghe nói.” Nghĩ đến nỗi sự kiện, nàng có chút nhăn nhó cắn cắn môi hỏi: “Từ ta rời đi kinh thành, ngươi sẽ thấy cũng không bước vào hậu cung, phải không?”

“Này còn dùng hoài nghi sao? Ngươi thực nghĩ đến trẫm là cái loại này bụng đói ăn quàng nam nhân sao?” Hắn chỉ chỉ chính mình ngực, “Nơi này địa phương rất nhỏ, nếu đã muốn trụ hạ một cái ngươi, liền rút cuộc dung không dưới người khác tồn tại.”

“Ngươi. Ngươi sẽ không sợ hoàng tộc hội từ nay về sau tuyệt hậu sao?”

Ngao Trinh cười lắc đầu, “Nếu tuyệt hậu là vì ngươi, trẫm không cần.”

“Ngươi rất tùy hứng.”

“Ngươi so với trẫm tùy hứng hơn, nếu lúc trước ngươi khăng tinh hạ tâm đến cùng trẫm hảo hảo nói chuyện, chúng ta trong lúc đó lại như thế nào nháo cho tới hôm nay tình trạng này?”

“Lúc trước nếu là cho ngươi biết ta hoài đứa nhỏ, ngươi còn có thể làm cho ta rời đi kinh thành sao?”

“Trẫm hội lập tức triệu cáo thiên hạ, phong ngươi làm hậu.”

“Cho nên ta mới muốn chạy trốn a.”

“Oản Khanh, ngươi liền như vậy chán ghét thân phận hoàng hậu sao?”

Nàng dùng sức gạt gạt đầu, “Năm đó ta liền cùng ngươi đã nói, nếu ngươi gần là một người nam nhân, ta sẽ phi thường yêu ngươi, mà nếu quả ngươi là một cái hoàng đế trong lời nói, ta sẽ không dám yêu ngươi.”

“Vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

“Mất mặt, nhảm chán a! Cả ngày muốn đội một đồng trọng người chết không đền mạng trăm cái ngân sức ở đầu thượng, còn phải nói chuyện nghiêm chỉnh với tần phi khác của ngươi nữa.”

“Để cho đầu người đau chính là, một khi lên làm hoàng hậu, các phương diện cử chỉ cũng muốn đã bị ước thúc, không thể mồm to ăn thịt, không thể mồm to uống rượu, tóm lại không thể làm chuyện nhiều lắm.”

Ngao Trinh nghe nàng oán giận như vậy nhất đồng lớn, nhin không được lộ ra thần nhiên tươi cười.

Hắn một tay lấy cau mày bĩu môi nữ nhân lâm tiến trong lòng, “Trẫm nghĩ thông suốt, nếu ngươi không nghĩ vào cung làm hậu, trẫm cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi. Ngươi có ngươi muốn thế giới, vô luận cái thế giới kia cách trẫm có xa lắm không, trẫm đều đã cả đời nhất thế truy đuổi của ngươi cuộc bộ, vĩnh không buông tay!”

Tần Oản Khanh còn không kịp tỏ vẻ cảm động, một đạo nộn nộn tiếng nói liền đánh vỡ hai người trong lúc đó ái muội.

“Nương, ngươi vì sao cùng với này nhân ôm ở cùng nhau nha? Cảnh thức thức đến thời điểm, các ngươi cũng không ôm một cái.”

Hai người vừa nghe, giai đồ hấp một hơi.

Tần Oản Khanh trừng mắt con. Đây tiểu quý thật sự là cái gì cũng dám nói!

Ngao Trinh lại ở kinh ngạc sau, một tay lấy con xả lại đây, “Cảnh thức thức là thức thức, hấn làm sao có thể cùng phụ thân so với nhau?”

Tiểu tử kia oai đầu, vẻ mặt khó hiểu phiêu hấn nói: “Nhưng là cảnh thức thức rất lợi hại, hấn công phu tốt, khí lực đại, rất nhiều người đều nghe hấn chỉ huy, thật là uy phong!”

“Phụ thân cũng uy phong.” Ngao Trinh không cam lòng ở tiểu tử kia trong lòng so ra kém kia căn đầu gối.

“Nhưng là nương nói cảnh thức thức là đại tướng quân, có thật nhiều mọi người sùng bái hấn.” Đậu Đậu vỗ vỗ chính mình tiểu bộ ngực nói: “Ta sau khi lớn lên cũng muốn giống cảnh thức thức như vậy, làm một cái uy phong đại tướng quân.”

“Vì sao phải làm đại tướng quân?”

“Bởi vì đại tướng quân quan đại nha!”

Ngao Trinh nghe vậy vui vẻ, ôm con, khinh niết hấn phì phì hai má, “Nếu có một ngày, ngươi có thể làm một cái còn lớn hơn đại tướn quân, ngươi hội làm cái gì?”

“Ân, nếu nói như vậy, ta nghĩ ta sẽ..... Lại sang một cái thiên hạ thịnh thế!”

Hấn cùng Tần Oản Khanh đều bị con trong lời nói hoảng sợ. Một cái tên tiểu quý 3 tuổi, cư nhiên sẽ nói ra nói như vậy?!

Đậu Đậu tả hữu qua lại phiêu hai người nói: “Nương từng nói qua, có thể cho thiên hạ dân chúng sáng tạo một cái giàu có thịnh thế nhân, phi đương kim hoàng thượng mặc chúc, nàng nói Hoàng Thượng là một cái hảo Hoàng Thượng, vì dân chúng mang đến phúc trạch.....”

Ngao Trinh cảm động nhìn nhìn tần oán khanh, không nghĩ tới nàng sẽ ở con trước mặt như thế khen ngợi hấn, làm hấn nhin không được đem trong lòng con lâu càng nhanh, thế bàn nói, “Năm năm! Chỉ cần lại cho trẫm năm năm thời gian, trẫm sẽ cho ngươi một cái ngươi muốn tương lai!”

Cảnh Liệt mười một năm xuân, Cảnh Liệt Đế Ngao Trinh suất lĩnh năm ngàn tinh binh, tìm về đã muốn tiêu thất suốt ba năm Tần Oản Khanh trở lại kinh thành.

Làm cả triều văn võ đại thần càng kinh ngạc là, hấn chẳng những mang về Tần Oản Khanh, bên người còn hơn một vị bộ dạng trong suốt trong sáng tiểu hoàng tử.

Rất nhanh, hấn tiện lợi mọi người mặt tuyên bố, tiểu hoàng tử tên là Ngao Thuấn, là trưởng nam của hấn, cũng cho ngay hôm đó khởi phong làm thái tử.

Ngao Thuấn tuổi tuy nhỏ, ý nghĩ nhưng là thập phần thông minh.

Ở hấn trở thành thái tử sau, Ngao Trinh trước sau cho hấn thỉnh hơn mười vị rất truyền giáo đạo hấn trị quốc chỉ sách, khả mỗi một nhân Thái Phó theo đạo tiểu thái tử một đoạn thời gian, đều đã chủ động chào từ giả.

Ngao Trinh khó hiểu đây là vì sao duyên cớ, liền hỏi Thái Phó, “Trẫm hoàng nhi khó như vậy lấy dạy sao?”

Thái Phó lại trả lời, “Không phải thái tử khó có thể dạy, mà là lão thần thật sự không có năng lực tiếp tục đảm nhiệm thông minh hơn người thái tử Thái Phó.”

Bọn họ này đó tự nhận là đọc đủ thứ thánh hiền thư lão thần, vốn tưởng rằng nương làm Thái Phó cơ hội tới đề cao chính mình ở trong triều địa vị.

Không nghĩ tới tiểu thái tử tuyệt đỉnh thông minh, mỗi lần ở lớp học thượng, tổng có thể đem bọn họ hỏi á khẩu không trả lời được.

Ngao Trinh mới đầu còn không rất tin tưởng, liền đem con gọi vào chính mình trước mặt khảo sát vài câu, kết quả cực vì rung động, con của hấn không chỉ có là một thiên tài, lại một cái tuyệt thế kỳ tài.

Thi thư điển tịch hấn chỉ cần xem quá liếc mắt một cái liền có thể đọc lâu lâu, phàm là Thái Phó giảng gì đó, chỉ nghe một lần liền có thể suy một ra ba.

Không thể không bội phục năng lực của hài tử, một cái năm ấy bốn tuổi oa nhi, có thể ở biện luận trung, đưa hấn này hoàng đế cấp tranh luận á khẩu không trả lời được.

“Oân Khanh, người rót cuộc sinh cho trăm cái quái thai gì? Thuận nhi căn bản là không giống một cái bốn tuổi đứa nhỏ.”

Này ngày chàng vạng, việc hoàn trong cung chuyện tình sau, Ngao Trinh thoải mái đi vào Tần phủ.

Tần Oân Khanh trở lại kinh thành, như cũ trụ hồi nguyên lai địa phương.

Kim Châu Ngân Bảo hai cái tiểu nha đầu này vài năm thế nào cũng chưa đi, các nàng tin tưởng vững chắc chủ tử không chết, cho nên toàn tâm toàn ý ở tại chỗ này kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng hoàng thiên không phụ khổ tâm nhân, các nàng cuối cùng đem chủ tử cấp phán trở về.

Chẳng qua hiện tại kinh thành từ trên xuống dưới đều biết nói Hoàng Thượng cùng Tần cô nương trong lúc đó quan hệ không phải tầm thường, Tần cô nương tuy rằng không có vào cung làm hậu, nhưng Hoàng Thượng đối của nàng sủng ái, mọi người nhưng là hữu mục cộng睹.

Ngao Trinh không cưỡng bách nữa Tần Oân Khanh vào cung làm hậu, dù sao Tần phủ cách hoàng cung một khoảng gần, hấn cũng vui vẻ mỗi ngày chàng vạng nhàn đến vô sự đi ra Tần phủ xuyên la cà, thuận tiện cùng nàng bồi dưỡng cảm tình.

“Đậu Đậu thông minh tuyệt đỉnh, trí tuệ hơn người, chẳng lẽ Hoàng Thượng đối chính mình có thể có được như vậy một cái con có cái gì bất mãn sao?”

Không quan tâm Ngao Trinh vừa vào cửa oán giận, hiện tại Tần Oân Khanh bởi vì không cản trở lên hướng quan tâm quốc sự, mỗi ngày liền mừng rỡ ở trong phủ đường thưởng hoa, đủ loại thảo, cuộc sống thập phần thích ý.

“Thuận nhi tuy rằng hảo làm cho trăm không thể soi mói, nhưng mỗi lần cùng này vật nhỏ nói chuyện, trăm đều có một cảm giác thất bại a, không bằng như vậy đi.” Hấn cười hi hi xa quá đang ở cấp hoa tưới nước Tần Oân Khanh, “Đêm dài từ từ, không bằng chúng ta sớm đi đi ngủ, người lại cho trăm sinh cái oa nhi được không?”

Nàng tức giận trừng hấn liếc mắt một cái, bỏ ra hấn ba tới được bàn tay to, tiếp tục chậm điều tư lý đùa nghịch bắt tay vào làm trung hoa hoa thảo thảo.

“Sinh oa là kiện khổ sai sự, một cái Đậu Đậu liền đủ ta chịu được, tương sinh cái thứ hai? Nằm mơ!” Nàng cũng không thể quên lúc sinh Đậu đậu khổ như thế nào.

“Nhưng là, Thuận nhi bên người ngay cả cái ngoạn bạn cũng không có, một người cô đơn, người cho hấn sinh cái đệ đệ hoặc muội muội, tương lai đi lên đại vị là lúc, bên người cũng tốt có thể chiếu cố lẫn nhau a.”

“Trong triều nhiều như vậy đại thần hộ vệ ở bên cạnh thủ, người tại sao phải sợ hấn sẽ bị nhân khi dễ sao? Nói sau, một khi huynh đệ hơn, tương lai khó tránh khỏi sẽ phát sinh tay chân tương tàn chuyện, Đậu Đậu đã muốn thực thông minh, nếu tái sinh cái so với hấn càng thông minh đệ đệ, kia nhưng là muốn phát sinh đại sự.”

“Người đối chính mình liền như vậy có tự tin?”

Tần Oân Khanh tựa tiểu phi tiểu nghệ hấn liếc mắt một cái, “Người không tin, có thể tìm nữ nhân khác sinh một cái thử xem a.”

Ngao Trinh lập tức thể hiện vẻ mặt thất vọng, lấy lòng đem nàng ôm vào trong ngực, “Như vậy vô liêm sỉ chuyện, trăm làm sao có thể làm? Không sinh ra được không sinh, chỉ cần người vui vẻ là đến nơi, bất quá, đêm nay sắc trời xác thực tốt lắm, nếu không làm điểm cái gì, chẳng phải là lãng phí lên trời ban cho chúng ta cơ hội.”

Nàng hưng hăng trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, “Người nói ta hiện tại cùng người hậu cung lý này nữ nhân có cái gì khác nhau?”

Này nam nhân tinh lực tràn đầy quá đáng, cơ hồ mỗi ngày buổi tối đều đã từ lại ở nàng nơi này không đi.

Ngao Trinh thực uly khuấy gật gật đầu, “Đương nhiên là có khác nhau.”

“Cái gì khác nhau?”

“Cùng hậu cung này nữ nhân cùng một chỗ, trăm cùng các nàng vẫn là nổi danh phận, nhưng là cùng người cùng một chỗ, trăm nhưng là một chút danh phận đều không có.” Nói trắng ra là, hấn chính là một chỗ tình hình bên dưới phu.

Tần Oân Khanh vừa nghe lời này, lập tức trừng mắt hưng hăng nhéo hấn một phen.

“Người mỗi ngày chiếm ta tiện nghi, hoàn hảo ý tứ nói loại này nói?”

Ngao Trinh uly khuấy nháy hai mắt, “Người nhưng là hôm nay dưới duy nhất một cái dám niết của ta nữ nhân.”

Xem bộ dáng đáng thương của hấn khiến nàng không tự chủ được bật cười.

Nàng không khách khí vơn hai tay néo hấn song nhĩ, đối với hấn kia gọi cảm xinh đẹp đôi môi hôn đi xuống, “Ta còn là trên đời này duy nhất một cái đám phi lễ người này hoàng đế nữ sắc ma đâu!”

Nói xong, hai người vào trong phòng, lại trình diễn triển miên tiết mục.

Phòng ngoại, phụ trách hầu hạ bọn hạ nhân ngằm hiểu đem cửa phòng dấu hảo, đêm này nhất mảnh nhỏ thiên địa lưu cho yêu nhau hai người.

Vài năm sau, sớm bị chính mình phụ hoàng cường bức đăng cơ vì đế Ngao Thuấn, vừa hạ lâm triều, liền mang theo vài cái tâm phúc thị vệ giục ngựa hướng kinh thành đông giao tiến đến.

Một tòa tráng lệ đại nhà cửa lý, Tiểu Ngưu Tử mang theo vài cái phó dịch đang ở quét tước sân.

Nghe được đất đất tiếng vó ngựa tiếp cận, hấn ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt vui vẻ, vội vàng đón đi qua, “Nô tài cấp Hoàng Thượng thỉnh an!”

Mười lăm tuổi Ngao Thuấn tuy rằng chính là cái tuần tú thiếu niên, nhưng ánh mắt trong lúc đó khí phách đã muốn dần dần chương hiện ra đến.

Chỗ ngồi này đại trạch là phụ hoàng ở tuyên bố thoái vị sau, cùng mẫu thân ở lại nhà cửa.

Bởi vì mẫu thân không thích cuộc sống trong cung, cho nên phụ hoàng liền sai người tại đây hẻo lánh thanh tĩnh địa phương cái nhất trạch đại trạch, từ hấn năm đó bị phụ hoàng dụ dỗ đưa lên ngôi vị hoàng đế, hai người cha mẹ chẳng thêm quan tâm lấy hấn bỏ mặt hấn ở lại trong cung, hai người trốn ở chỗ này hưởng thanh phúc.

Hấn tuy rằng bị ngoại giới truyền tuyệt đỉnh thông minh, nhưng thực ngồi xuống hoàng đế vị trí, mỗi ngày gặp được nan đề nhưng là nhiều không kể xiết.

Giống thường lui tới giống nhau, chỉ cần gặp được nan giải vấn đề, hấn sẽ gặp mang theo tâm phúc đi vào này trong nhà hướng cha mẹ lãnh giáo giải quyết phương pháp.

“Không cần đa lễ.” Đối mặt Tiểu Ngưu Tử quỳ lạy, Ngao Thuấn phát phát tay, thả người xuống ngựa, liền chỉ điểm tòa nhà nội đi đến, “Trẫm là tới nhìn xem phụ thân cùng mẫu thân.”

Tiểu Ngưu Tử vội vàng đứng dậy, theo trong lòng xuất ra một phong thư, hai tay đệ đi qua.

“Hoàng Thượng, đây là lão gia cùng phu nhân giao cho lão nô thư tín, bọn họ nói nếu Hoàng Thượng tiến đến, liền đem tín giao cho Hoàng Thượng xem qua.”

Từ sau khi thoái vị, Ngao Trinh liền mừng rỡ mang theo âu yếm nữ nhân quá khỏi tầm thường dân chúng cuộc sống, đi theo hấn bên người hầu hạ nhiều năm Tiểu Ngưu Tử, cũng nhất tịnh bị hấn mang ra hoàng cung.

Hiện tại hấn bị Ngao Trinh phong làm đại tổng quản, tuy rằng không thể so ngày xưa ở trong hoàng cung như vậy uy phong, khả thiếu trong cung huyết vũ tinh phong đấu tranh, hấn hiện tại cuộc sống thập phần tiêu điều tự tại.

Ngao Thuấn khó hiểu tiếp nhận phong thư, rút ra giấy viết thư triển khai vừa thấy, mặt trên chỉ viết mấy đi tự, ý tứ cũng rất đơn giản.

Cha mẹ hai người gần nhất ở nhà nhân không có việc gì khả làm, quyết định đang du lịch, ngắn thì mấy tháng, lâu thì nhất, hai năm sẽ gặp trở về, muốn hấn không cần lo lắng, bọn họ sẽ ở trên đường ăn được uống hảo ngoạn tốt.

Ngao Trinh còn tại lạc khoản chỗ dặn dò con nhất định phải đem quốc gia cấp quản lý hảo, quản không tốt, trở về hấn sẽ cho gia pháp trừng trị chẳng

Ngao Thuấn đang nhìn xong rồi tín sau, tức giận đến cả người phát run.

Đây cha mẹ cái kiểu gì a! từ lúc tám tuổi hấn đăng cơ tới nay, hấn kia vô lương cha mẹ liền ba ngày hai đầu xuất môn đi xa, lần trước hồi kinh đến nay còn không đến một tháng, hai người lại lại lần nữa muốn làm mất tích?!

Hấn hảo mệnh khổ a!

Mà xa xa trời xanh mây trắng hạ, một người cao lớn tuần mỹ áo lam nam tử cùng một cái dáng người cao gầy áo trắng nữ tử các kỵ một con ngựa, bước chậm ở mở mang thảo nguyên thượng.

Nam tử si mê nhìn bên cạnh tuyệt mỹ nữ tử, thân nhiên cười nói: “Oân Khanh, người đoán Thuấn nhi thấy được chúng ta lưu cho hấn tín sau, có thể hay không tức đến học máu?”

Tần Oân Khanh ngoái đầu nhìn lại cười cười, “Đều đã muốn nhiều như vậy lần, ta tin tưởng Đậu Đậu thích ứng năng lực hấn là hội trở nên càng mạnh, hấn tổng nên học được độc lập.”

“Người quả nhiên là mẫu thân nhân tâm a.”

“Người cũng là một cái phụ thân nhân tâm như ta thôi.”

Hai người nhìn nhau cười, một chút cũng không có vút bỏ thân sinh từ đấ́t tội ác cảm.

“Lần này chúng ta đi bên nào?”

“Lần trước là hướng nam, lần này liền hướng đông đi.”

“Hảo, liền ấ́n người nói.....”

Hai người đang kéo cương ngựa, hướng xa xôi Đông Phương chạy chồm mà đi.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Tình Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.